

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A photograph of ancient stone ruins underwater, likely the legendary city of Atlantis. The ruins are partially submerged in clear blue water, with sunlight filtering through the surface. The structures are made of large, rectangular stone blocks, some of which are still standing while others are broken or tilted. The overall scene is mysterious and evokes a sense of lost civilization.

atlantis'ten geleceęe...

insanın kaderi

Edgar Cayce

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İNSANIN KADERİ

Lytle W.ROBINSON

C EDGAR
AYCE

"KÂHİN"

İNSANIN KADERİ

Çeviren
Halûk ÖZDEN

Ruh ve Madde Yayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://mantey.org>

Edgar Cayce et le destin de l'homme

Bu Kitabın Yayın Hakkı

İnsanlığı Birleştiren Bilgiyi Yayma (BİLYAY) Vakfı'nın
bir kuruluşu olan

Ruh ve Madde Yayıncılık ve Sağlık Hizmetleri A.Ş.'ne aittir.

Ruh ve Madde Yayıncılık ve Sağlık Hizmetleri A.Ş.'nden
yazılı izin alınmadan hiçbir alıntı yapılamaz ©

Birinci baskı: İstanbul, 1990

İkinci baskı: İstanbul, Mayıs 2002

ISBN 975-8007-86-6

● **Baskı**

Kurtiş Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Küçük Ayasofya Cad. Akbıyık Değirmeni Sok.

Kapıağası İşhanı 33/6 Sultanahmet / İstanbul

Tel: (0.212) 518 11 28 • Faks: (0.212) 517 40 10

● **Yayın**

Ruh ve Madde Yayıncılık ve Sağlık Hizmetleri A.Ş.

Hasnun Galip Sok. Pembe Çıkmazı No: 4, D: 6

80060 Beyoğlu/İSTANBUL

Tel: (0.212) 243 18 14 - 249 34 45 • Faks: (0.212) 252 07 18

http: www.bilyay.org.tr

http: www.ruhvemadde.com

e-mail: bilyay@bilyay.org.tr

İÇİNDEKİLER

Sunuş.....	7
Önsöz.....	9

Birinci Bölüm

Dünya Üzerindeki Yabancılar	13
Birinci Kısım	
Atlantis Var mıydı?	13
İkinci Kısım	
Yaradılış	24
Üçüncü Kısım	
Atlantis'in Parlak Dönemi ve Çöküşü	47
Dördüncü Kısım	
Piramitleri İnşa Edenler	71

İkinci Bölüm

Amerika'nın Kaybolmuş Milletleri	100
Birinci Kısım	
İnkalar Muamması.....	100
İkinci Kısım	
Şaşırtıcı Mayalar	114
Üçüncü Kısım	
İlk Kuzeyli Amerikalılar	129
Dördüncü Kısım	
Tümülüsleri Yapanlar Kimlerdi?	141
Beşinci Kısım	
İskandinavlılar Yeni İngiltere'de	146

Üçüncü Bölüm

1998 ve Ötesi152

Birinci Kısım

Modern Amerikan Krizi.....152

İkinci Kısım

Gelecek ve Yeni Düzen.....165

Üçüncü Kısım

Tekrardoğuş – Hayatın Sürekliliği170

Dördüncü Kısım

İnsanlığın Kaderi.....190

Ek Bölüm194

SUNUŞ

Edgar CAYCE bir Tanrı Adamı, gördüğü ve söylediği "doğru haber", kendi dünyasal kişiliğini aşır geçeri bilgiyi alıp vermekten başka bir görevi yok. Darwin'in cevapsız bıraktığı bütün sorulara bir çözüm getirebilen tek "kâhin-insan" Cayce'dir.

Daima derin bir letarjik trans hâlinde iken insanın zuhuru görür, Atlantisli atalarla düşünce beraberliği yöntemi ile birarada yaşadı, kıtaların yitip gitmesine sebep olan tufanlara şahit oldu, felâketlerin doğmasına neden olan istek ve davranışların neler olduğunu anladı.

Geçmişte ve şimdiki çağda, büyük felâketleri yaşayan ve tekrar bedenlenen kadın ve erkekleri buldu. Bu insanların çoğu kendi çağlarının "öncü-yapıcı" insanları olarak yaşadılar.

Bu kitap Cayce'nin ruhsal görmeleri ve anlayışından meydana gelmiş, çok dikkate değer bir kitaptır. Şiddet yolunun değil, sevgi ve bilgi yolunun insanları esenliğe ve barışa götürdüğünü, aksi bir yol izlemenin insanlığı Atlantis'in akibetine uğramaya namzet hâle getirdiğini söylemektedir.

Metapisişik araştırmacılar kadar öteki bilim dallarını da ilgilendirecek bu kitabın oluşmasına esas olan "Okumalar" Cayce'nin zaman-mekân aşan varlığının bir hediyesidir.

Ergün ARIKDAL

Ruh ve Madde Yayanları

Ö N S Ö Z

Zaman zaman adamın biri ortaya çıkıverir ve o ana kadar kabul edilmiş olan fikirleri tamamen alt üst eder. Söyledikleri ve yaptıkları, "doğal" ya da "normal"e ilişkin kavramlarımıza meydan okur; bilinmezler ormanında yeni bir yol çizilmiştir artık.

Sigmund Freud, büyük bir buluşun üç devresi olduğunu yazmıştır. Birinci safhada, hasımları, mucidin deli olduğunu iddia ederler. Biraz daha sonra, beden ve akıl bakımından sağlıklı olduğunu, ancak buluşunun önemsiz olduğunu belirtirler. Ve en sonunda da, bu buluşun hiç şüphesiz önemli olduğunu, ama bir yenilik getirmediğini, çünkü herkesin zaten uzun zamandan beri bundan haberdar olduğunu açıklarlar.

Edgar Cayce hiçbir şey "keşfetmiş" değildir. Ancak hastalıkları teşhis edişi, analizleri, yaptığı tedaviler ve gelecekte verdiğі haberler, insan ruhunun kudretine ilişkin yeni bir kavrama dikkatleri çekmiştir. Cayce'e "uyuyan kâhin" (ya da uyuyan peygamber), "Amerika'nın en büyük durugörürü", "sırların adamı", "bugünü, yarını ve dünü gören adam." gibi sıfatlar yakıştırılmıştır.

Cayce 1945 senesinde ölmüştür, ancak otoipnoz hâlinde vermiş olduğu 14 246 adet "okuma", giderek daha bir canlılık ve önem kazanan bir niteliktedir. Hayatı ve öğretileri üzerine yazılmış dört eser Almanca'ya, Fransızca'ya, Japonca'ya ve Seylan diline çevrilmiştir. Onun modern düşünceye; tıp, felsefe, teoloji ve parapsikoloji alanlarında yaptırdığı aşamalar hayli önemlidir. Günümüzde, en şüpheli araştırmacılar bile Cayce dosyalarına başvururlar ve bunların, hayret uyandırıcı bilgilerin kaynağı olduklarını kabul ederler. Bu kitapta verilmiş olan tarihlere ait açıklamalar, bazılarıncı tartışmalı da olsalar, yine de bir hayli fikir ve bilgi vermekte-

dirler. Ayrıca uluslararası işlerle ilgili olarak bulunulan kehanetlerin de özel bir yeri vardır ve zaten bunların bir kısmı zamanla doğrulanmıştır.

Edgar Cayce'in kendi iradesine bağlı olarak istediği anda uyku durumuna geçme (*) ve bilgilerini çok aşan konular üzerinde hâkim bir şekilde konuşma gibi özel bir yeteneği vardı. Kültürlü değildi, tahsil hayatını sürdürmemişti; hatta pek kitap okuduğu da yoktu. Onun için, tartışılacak olan konuyu ya da kendisine danışan kişinin adresini ve bulunduğu yeri bilmek ve yanı başında da soruları soracak birinin ve cevapları yazan bir stenografin bulunması yeterliydi. Kırk iki sene boyunca hemen her gün uyumuş ve tasavvur edilebilecek her türlü konuya ilişkin sorulara cevap vermişti. Bunun için de karartılmış odalara, sarıklara, tütsülere, kristal kürelere ve karşısında para ödeyen insanlara hiç ihtiyaç duymamıştı.

Cayce'in zihni, zamanı ve mekânı aşmaya muktediri. Örneğin, Wyoming'de oturan bir danışman, "okuma"nın başlangıcında "evin içinde dönüp durmayı bırakıp oturması" emrini almıştı. New York'daki dairesinde bulunan bir diğerine ise bir iltifatta bulunmuştu: "Pijamanuz hiç fena değil." Bu söylediklerini ispat etmek gayet kolaydı ve hepsi de şaşmaz şekilde doğru çıkmıştı.

Şüpheli bir iş adamı Cayce'e, o özel hâli içerisinde bulunduğu bir esnada kendisini bürosuna gidene kadar izlemesini teklif etmiş ve meydan okumuştur. Adam her zaman alış veriş yaptığı bütün bayinin önünde durmuş, ama bu kez bir yerine iki adet püro almıştı. Bürosuna ise bu kez asansör yerine merdivenleri kullanarak çıkmıştı. Buraya varınca da hep yaptığı gibi mektup kutusunu açmıştı.

Virginia'da, Virginia Beach'deki evinde uyumuş olan Cayce ise "okuma"sını vermişti. Şüpheli danışman raporu aldığı anda çok şaşırdı. Cayce en ufak davranışlarını ve hareketlerini tarif etmekle kalmamış, mektuplarını bile okumuştur!

Görünüşe göre, Cayce'in zihni, şimdide olan ya da gelecekte olacak vakalar kadar, geçmişte olanları da aynı berraklıkta "göre-

(*) *Transa girmek.*

biliyordu". Özel bir dedektif, eylemlerinden sonra hiçbir ipucu bırakmayan bir hırsızı ya da hırsızları araştırmakla görevlendirilmişti ki, Cayce'den bir "okuma" geldi. Cayce uyumuş ve hırsızı tarif etmişti. Ayrıca hırsıza bir kadının yardım ettiğini ve ikisinin beraberce Pennsylvania'da bir otelde kaldıklarını belirtmiş; ek olarak da kadının kalçasında bir leke bulunduğunu ve çocukluğunda geçirmiş olduğu bir yangın sonucu sol ayağının iki parmağının birbirine yapışık olduğu tarifini yapmıştı.

Dedektif, müşterisine hemen telefon ederek tarif edilen adamı tanımadığını, ancak kadının tarifinin kendisine Chicago'ya kızkardeşini görmeye gittiğini söyleyerek evden ayrılan karısına tıpatıp uyduğunu açıklamıştı.

Polis otele vardığında çift daha önceden yola koyulmuştu bile. Ama yeni bir "okuma", onların Ohio'da, Columbus'da bulunduklarını bildirmiş ve orada da ele geçirilmişlerdi. Bunun ardından Cayce şöyle diyecekti: "Suçlu bile olsalar, insanları böyle izlemeyi sevmiyorum."

Cayce'in hayatının ve yaptığı çalışmalarının hikâyesi, çağımızdaki en şaşırtıcı olanlardan biridir. Biyografisi hem Eski Ahit'i, hem de bir bilim kurgu romanını çağrıştırmaktadır. O tuhaf durugörü yeteneğinin seviyesine çağımızda henüz ulaşılmış değildir. Kırk iki sene boyunca kendini, düşüncenin sayısız alanlarında Duyular Dışı İdrak uygulamasına adadı. Normal satır aralıklı 50 000 daktilo sayfası tutan "okumaları" Virginia Beach'deki Edgar Cayce Vakfı'nda muhafaza edilmektedir ve hiç şüphesiz dünya üzerindeki en önemli psişik bilgiler koleksiyonunu oluşturmaktadır.

Vakıf, "okumalar" içindeki bilgi ve belgeleri yayınlamakla görevli olan Bilgi ve Araştırma Derneği'ni de koruması altında bulundurmaktadır. Burası hayli canlı bir yerdir. Kütüphanenin ve büroların dışında bir konferans salonu, bir tedavi servisi, bir okuma salonu, bir basın servisi ve okyanusa hâkim konumda geniş bir terası vardır. Ziyaretçiler gayet iyi karşılanırlar ve tüm yapıları gezebilirler; tabii ki pek çoğu "okumalar"ı incelemek isterler. Şüpheli olanlara gelince, onlara Abraham Lincoln'un şu sözleri ile cevap verilir: "Dünyadaki hiçbir insanın iyi bir yalancı olabilmek için ye-

terli hafızası yoktur."

Cayce dosyaları dünyada tektir. Şuuraltından çıkıp gelmiş yirmi milyon kelime; bu bulunabilir şey değildir. Şayet bunlara inanılırsa, aşılması gereken yeni engeller belirmektedir. Durugörü, duruişiti, rüyalar, ipnotizma; tarihi ve insan ruhunun derinliklerini daha iyi anlamayı sağlayan yolu açarlar.

Edgar Cayce'in dosyaları üzerine kurulu olan bu kronik, insanın ruhsal bir varlık olduğunu, muazzam Atlantis Kıtası'nın bir gerçek olduğunu ve aralarında Güney ve Kuzey Amerika'nın da bulunduğu çevredeki ülkelere kaçan Atlantisliler'in buralarda yüksek medeniyetler kurduklarını ve bu faal ve cesur halkları meydana getirmiş olan insanların, günümüzde de tekrar doğmakta olduklarını kanıtlamak amacındadır.

Bir zamanlar büyük bir İngiliz bilgininin de söylediği gibi: "Tüm olasılıkları reddedemeyecek kadar çok şüpheciyim."

L. W. R.
Tucson, Arizona,
Ekim 1971

Not: Aktarılan bütün "okumalar" gerçektir. Şahıs isimlerinden başka bir şey değiştirmedik. Aktarılan metinlerin yanında bulunan rakamlar, tartışma konusu olan okumanın bölüm sırasını belirtmektedir.

BİRİNCİ BÖLÜM

DÜNYA ÜZERİNDEKİ YABANCILAR

BİRİNCİ KISIM

ATLANTİS VAR MIYDI?

Edgar Cayce tarafından verilmiş olan 2 500 kadar "hayat okumaları"nın içinde, tarihin bilinen ya da bilinmeyen sayısız dönemi ortaya çıkarılmaktadır. Demek ki, bu dosyalar, dünyadaki esrarengiz ırkların kökenleri ve gelişmeleri konusuna çok önemli bir ışık tutmaktadır. İyi tanınmayan bu tarih öncesi kavimler bilim adamlarını daima çıkmaza sokmuşlardır.

Günümüzde, sadece bu uygarlıklardan arta kalmış olan bazı parçalara sahip bulunduğumuzdan dolayı bu bilgi eksikliğimiz gayet normaldir. Arkeologların, bunların kültürleri hakkında elde edebildikleri pek az bilgi, tarihe öyle bizler kadar meraklı olmadıkları şüphe götürmez olan bu halklar tarafından, orada burada terk edilmiş olan eşya kırıntıları biraraya getirilerek elde edilmiştir. Görünüşe bakılırsa, kendi zamanlarının vakalarını kaydetmeyi gereksiz bulmuşlar veya bunu yaptılarsa da bu metinler kaybolmuşlardır.

Bundan şu sonuç çıkmaktadır ki bu "esrarengiz kabilelerin"

yaşamları ile ilgili pek çok teori, hipotez ve cevaplanamayan soru vardır. Bilim adamları arasında, burada yorumlanması gereksiz olan pek çok tartışma çıkmıştır. Bunlardan sadece birkaçı bizleri ilgilendirmektedir. Bunlar Atlantis'in kolonileri ve bu eski medeniyetin dünyanın pek çok bölgesinde, özellikle de Amerika'da etkide bulunduğu halklar ve kültürlerdir.

Okuyucu, birbirlerinden çok uzaklarda bulunan uygarlıklar arasındaki benzerlikleri görmekte hiç zorlanmayacaktır, çünkü hepsi tek bir ortak kaynaktan, Atlantis kaynağından hayat bulmuşlardır. Cayce'in "okumaları", kıtalarının yavaş yavaş batmakta olduğunu hisseden Atlantis sakinlerinin, değişik bölgelere göç etmiş olduklarını ve buralardaki etkilerinin, göç etmiş oldukları çağa göre değişik biçimlerde kendini belli ettiğini açığa kavuşturmaktadır.

Maalesef, resmî bilim Atlantis'in varlığına inanmayı reddetmektedir. Bazı cesur bilim adamları bu konuyu tetkik etmeyi göze almışlarsa da, dışlanmak veya deli olarak nitelendirilmekten korkmaları yüzünden aralarında, elde edilen verilerden yola çıkarak bir teori oluşturmaya kalkmış olanların sayısı hayli azdır. İster tarih, ister felsefe, ister tıp, isterse de teoloji ya da fizik alanında olsun, yeni bir hipotez öne sürüldüğünde, bu maalesef hep böyle olmuştur. Martin Luther dinî akidelere karşı geliyordu, yani bir heretik (rafîzî) idi; Alexander Graham Bell bir kaçık ve Robert Fulton da herkesin gerçekleşmeyeceğini bildikleri bir şeyi imal etmeye çalışan bir hayalperestti. Böyle nitelendirilen insanların sayısı hayli kabarıktır ama bununla birlikte bizleri yeni ufuklara doğru götüren onlar olmuşlardır. Sadece büyük olanlar farklı olmaya cesaret edebilirler ve zaten işte bu yüzden büyüktürler. Toplumun kıskançlıklarına ve alaylarına dayanabilmek içinse hayli güçlü olmaları gerekir. Bununla beraber, açık bir anlayışa sahip olmayı istiyorsak da, yine de saf davranmayı istemeyiz.

Sonuçta, günümüzde prensip olarak en geniş şekilde kabul edilmiş olan bilgileri araştırdıktan sonra, bu konu üzerinde Cayce dosyalarının neler söylediğini inceleyeceğiz. Şunu da unutmamalıyız ki, günümüzde kabul edilmiş olan bilgiler, yeni buluşlar ya-

pıldığı sürece yarın ya da yirmi sene içinde büyük bir değişime uğrayıp bugünkü ile taban tabana zıt bir duruma da gelebilir. Modern bilim yanılmaz değildir. Asırlar boyunca insanlar dünyanın yuvarlak olduğuna inanmışlardır; ama bugün biliyoruz ki dünyamız elips biçimindedir.

Cayce'in Atlantis'e ilişkin açıklamaları içinde en ikna edici olan husus, onun şimdiye kadar hiçbir çözüme ulaştırılamamış olan soruları yanıtlamasıdır. Buna ek olarak "okumalar", birçok durumda, hiçbir zaman tam manasıyla yerine oturmamış ancak jeologlar ve arkeologlar tarafından ileri götürülmüş postülatlar olarak nitelendirilebilecek noktaları da destekler ve güçlendirir. Bazen, gerçek olarak kabul edilenin tam tersini ve kesin bir ifadeyle söylerler. Bazı iddiaların geçerliliğinin ispatı ancak zamanla, araştırma ile ve yeni buluşlar sayesinde mümkün olacaktır.

"Okumalar" bize ülkelerinden kaçan Atlantisliler'in değişik istikametlere doğru göç etmiş olduklarını öğretmektedir. İlk göç edenler birinci tufan esnasında M.Ö. 50.700'e doğru Pireneler'e ve Kuzey Amerika'ya sığınmışlardır; ikinci afet sırasında, M.Ö. 28.000'e doğru, bir bölümü Orta Amerika ve Fas'a göç etmişlerdir; ve en nihayet üçüncü ve sonuncu sulara gömülüş sırasında da, M.Ö. 10600'de son göç edenler, piramitleri inşa ettikleri Mısır'a ve Meksika'ya, Yucatan'a yerleşmişlerdir. Bu göçler binlerce yıl ara ile gerçekleşmiş olduğundan, şu veya bu bölgeye getirilmiş olan kültür, çok uzun bir zaman sonra başka bir ülkeye taşınmış olan kültürden haliyle farklı olacaktı. Dünyanın her yerinde fasılalarla gelen buzul çağları, yer sarsıntıları, volkanik patlamalar ve köklü değişiklikler meydana geldi. Bu yüzden, zamanın etkisini hesaba katmasak dahi, bu medeniyetlerden bizlere pek büyük bir iz kalmamıştır.

İspanyol veya Fransız Baskları, bu esrarengiz kavimlerin klasik bir örneğidirler. Cayce dosyalarında, Pireneler'e doğru kaçmış ve burada bir krallık kurmuş olan ve ardından kuzeye doğru seyahat etmiş olan Atlantisliler'e ilişkin bilgiler vardır. Kuzeye doğru gelmiş oldukları Calais'nin kireçli falezlerinde bırakmış oldukları ve hala belirgin olan izlerden anlaşılmaktadır.

Günümüzde yaşayan Basklar çok özel bir dil ve kültürü muhafaza etmişlerdir. Öyle ki, her kim Cayce'in "okumaları" ışığında Atlantis tarihi ile bir yakınlık kursa, onların Atlantis kökenli oldukları sonucunu rahatlıkla çıkarabilir. Ama bunun somut bir kanıtı yoktur. Zamanla ve teknoloji sayesinde tüm bu soruların günün birinde yanıtlanacağı umudunu yitirmeksizin, tüm bu incelememiz boyunca aşmamız gereken sorun da budur zaten. Beklemekten başka çaremiz yoktur.

Tarih öncesi insanı inceleyecek olursak, günümüz biliminin söyledikleri ile Cayce'in "okumaları" arasında sayısız farklılıklar belirir. Örneğin, Cayce'e göre, uygar insanın dünya üzerindeki varlığı, bilim adamlarının tespit ettikleri tarihten çok daha önceleri, yani on milyon beş yüz bin sene evveline uzanıyordu. Ama toplumlar arasında ilk düzenli ilişkiler ve uyum 52.000 sene önce gerçekleşmişe benzer. Çünkü yeryüzünü kaplamaya başlayan dev boyutlardaki vahşi hayvanlarla mücadele etmek için işbirliği şart olmuştu.

Tarih bakımından, günümüzde, Meksiko'nun yakınlarındaki kazılar sonucu bulunan kemik parçalarından anlaşıldığına göre, Orta Amerika'da 30 000 sene önce insanların yaşamış oldukları kanıtlanmıştır. Bölgede, gelenek bakımından doğudan, Aztlan adı verilen geniş bir ülkeden gelmiş ziyaretçilerle ilgili hikâyeler ve büyük bir evrensel tufana ilişkin efsaneler hayli boldur.

Pizzarro ve arkadaşları (konkistadorlar) Peru'da 15.000 km uzunluğunda, kaldırım taşları döşenmiş ve kenarlarında sayısız han kalıntıları bulunan yollar bulmuşlardı. Bu yolları hangi yüksek uygarlığa sahip toplumlar kullanmışlardı ve buralara nereden gelmişlerdi? Mısır'dan Andlar'a ve Kuzey Amerika'ya kadar o zamanın değişik medeniyetlerini etkilemiş olan bir kültür dalgasının varlığı görülmektedir. Şu da gayet bellidir ki, tarih öncesinin her hangi bir döneminde -belki de M.Ö. 10.000'e doğru- anî ve köklü değişimler meydana gelmiştir.

Amerikalı arkeologlar uzun yıllardan beri, Eski ve Yeni Dünya arasında okyanus aşırı temasların yapılmış olduğunun tartışma götürmez kanıtlarını bulmaktadırlar.

Léo Duel, "Silâhsız Konkistadorlar" isimli kitabında şöyle yazar:

"Uzun süreden beri, Amerika'nın kadim çağlarını incelemekte olan herkes, özellikle Amerika ve Güneydoğu Asya, aynı şekilde Polinezya ve Melanezya'ya ait eşyalar, örf ve âdetler ve yapılar arasındaki benzerlik karşısında şaşkına dönmüşlerdir. "Partolli" isimli Meksika oyunu, Hindistan' daki "Parchesi" oyununun bir yansıması gibidir. Andlar'da ve Brezilya'da kullanılan Pan flütleri, Birmanya'da ve Salomon Adaları'nda bulunanların aynısıdır. Melanezya'nın başı yıldızlı silâhları Peru'nunkilerden çok az farklıdır. Paskalya Adası halkları, tıpkı İnkalar'ın yaptıkları gibi, duvarları çokgenli taş bloklardan oluşan binalar yapmışlardı. Amerika kökenli olan patates, Polinezya'da beyaz adamın gelişinden çok daha evvel de sadece yetiştirilmekle kalmıyor, hatta aynı ismi taşıyordu..."

Orta Amerika'da Chol-ula, Calua-can, Zuivan, Colima, Xalisco isminde köy ve şehirlere rastlanır. Okyanus'un diğer tarafında küçük Asya'da (Anadolu) ise hemen hemen aynı denebilecek isimler vardır: Chol, Colua, Zuivana, Cholima ve Zalissa (*). Hiç şüphe yoktur ki bu isimler tek bir kaynaktan çıkmıştır.

İnceleyeceğimiz farklı kültürlerde çok sayıda ortak ve belirgin özellikler vardır. Tüm bu toplumlar avcı ya da ilkel çobanlar olarak kalmak yerine ziraate dayalı bir ekonomi geliştirmişlerdir. Yaratıcı gücün sembolü olarak kabul ettikleri güneş, dinlerinde önemli bir rol oynuyordu. Bu insanların güneşe taptıklarını söylemek çok hatalı olacaktır. Tümünü de doğayı seviyordu, çünkü toprağa bağımlı idiler. Örneğin Amerika yerlileri, güneşin yaşamlarındaki önemini kavramışlardı ve onun da tıpkı kendileri gibi Yüce Varlık tarafından yaratılmış olduğunu biliyorlardı.

Tüm bu toplumlar dinlerine çok bağlıydılar, tek bir Tanrı'ya inanıyorlar ve O'nun emirlerine itaat ediyorlardı. Din onlar için büyük bir önem taşıyor ve tüm faaliyetlerinin merkezini oluştuyordu. Tümünde de ölülerini yakma âdeti vardı. Hepsinin de bizimkine benzer bir tufana ait efsaneleri vardı ve pek çoğunun gele-

.....
(*) Tüm isimlerdeki "C" harfi "K" olarak telâffuz edilmelidir.

neklerinde doğudan gelmiş ve çok yüksek uygarlık seviyesinde olan bir halktan bahsediliyordu. Yakında, modern bilim adamlarımızın bu efsaneleri pek hafife almakta olduklarını göreceğiz. Bu eski halklar kurgu nedir bilmiyorlardı ve nesilden nesile aktarılmış olan şarkıları, hikâyeleri ve şiirleri, hepsinde aynı şekilde bir gerçek üzerine kurulmuştu. Hakikat yaşamaya devam eder, ancak yalan kısa ömürlüdür. Alelâcele verilen bir kararla mitolojiler olarak kabullenilmiş olan bu geleneklerin önemsenmeyişi, modern zihniyet ve maneviyatımızın feci hâlinin bir yansımasıdır.

Cayce'in "okumaları" bu ilk halkların muammalarını iyi açıklar. İnkalar'ın kökenlerinin kaynağı, ülkenin hem içinde hem de dışındadır. Son Mayalar'ın esrarengiz göçleri, Atlantik Okyanusu'nun sularının tehdidi yüzündendi. Tümölüsleri yapanlar, yani Eski Mayalar, ileride Birleşik Devletler adını alacak olan ülkenin merkezine ilk gelenlerdir. Yeni buluntular, insanın bu bölgelerde çağımızdan 7.000 yıl öncesinde de yaşamakta olduğunu kanıtlamaktadır. Ne kadar imkânsız gibi görünürse görünsün Kuzey Avrupalılar'ın bu kıtada Montana'ya kadar ulaşmış oldukları kanaati belirmektedir.

Ayrıca, coğrafi konum bakımından birbirlerinden çok uzaklarda bulunan uygarlıklar, hemen hemen aynı sosyo politik sistemle birleşmiş durumdadırlar. Uygulama olarak hepsi toplumcu, müşterek çalışma ve iştirak düzenini uyguluyorlardı. Toplum için, cemaat için iyi olan, ferdin yararına olandan önce geliyor ve egoizmaya, kibre ve gereksiz özel zenginliklerin oluşmasına imkân tanımıyordu. Günümüzde dünyanın hiçbir bölgesinde rastlanamayacak türden bir eşitlik ve kardeşlik vardı. Şu konuda emin olabiliriz: Karl Marx komünizmi icat etmedi. Onu ruhsal kaynağından çekip çıkarmış ve ekonomik bakımdan dayandığı gerekçeleri ile ilân etmiştir.

Tarih öncesini, bilinen Amerikan tarihinin ilk zamanlarına kadar olan kesitinde eşeleyecek olursak, Lemuryalılar ve Atlantis-liler'e ilişkin teorilerin cevapsız kalmaya mahkûm olan sırları bir hayli çözüme ulaştırdıklarını göreceğiz. Atlantis Kıtası'ndan yapılmış olan bir göçün kanıtları, hiçbir desteği olmayan, insanın Be-

ring Boğazı'ndan geldiğine dair hipoteze ait kanıtlardan çok daha fazladır.

Deniz bilimindeki ve diğer bilimlerdeki hızlı gelişmeler ve ayrıca genç nesilden çıkan bilim adamlarının geniş zihinleri ve meraklı yapıları, bizlere Atlantis'in varlığına ilişkin en yeni kanıtları inceleme imkânı vermektedir. Çünkü tüm tarih kavramımız bu bilgi ve hükümlere dayanmaktadır.

Gün ışığına çıkmakta olan pek çok husus, bilim adamlarımıza âdeta göz kırpmaktadır. 1968 Ekimi'nde, Kenneth Whiting imzasını taşıyan ve Associated Press'e ait resmî bir mektup şu haberi veriyordu:

"Birkaç milyon sene önce Afrika, Güney Amerika, Hindistan, Avustralya ve Antarktika Kıtaları'nın birbirlerinden ayrılmadan önce bir bütün hâlinde dev bir kıta oluşturmuş oldukları giderek daha belirginleşmektedir. Güney yarımküredeki kara parçalarının eskiden birbirlerine yapışık durumda olduğunu gösteren fosiller, bilim adamlarına bu jeolojik puzzle'ı (*) yeniden oluşturma imkânı vermektedir.

Kıtaların kökenlerine ilişkin bu hipotezin taraftarları, bu muazzam kara kütesinin bölünmeye uğradığını ve değişik kısımlarının birbirlerinden yavaş yavaş ayrılmış olduklarını iddia etmektedirler. Şayet haklı iseler, bir kıta üzerinde bulunan hayat belirtileri diğerleri üzerinde de bulunmalıdır; aynı zamanda da bu bitkilerin, böceklerin veya hayvanların aynı devirde yaşamış oldukları kanıtlanmalıdır."

Buzul yolları, toprak çatlakları, maden kuşakları ya da 200 milyon yıllık, hatta belki de daha eskiye ait fosiller bu teoriyi reddetmeyi imkânsızlaştırmaktadır. Toprak üzerinde kırılarak ilerleyen buzullar, geniş vadiler meydana getiriyorlar ve gerilerinde kırık dökük kütleler bırakıyorlardı. Güney Afrika'da, Johannesburg'daki Witwatersrand Üniversitesi'nden Prof. Cruickshank şöyle yazmıştı:

"Bu buzul yollarını inceleyerek, bunların hareket yönünü

.....
 (*) Puzzle: (pazıl okunur). Birçok parçaların birleştirilmesiyle tamamlanan bir tür bilmece.

saptayabiliriz. Buzulların aynı noktadan yayılmış olduklarını varsayalım: Değişik kıtalar ayrı ayrı ele alındıklarında, üzerlerindeki buzul hareketinin yönünün hiçbir anlamı olmadığı görülür. Ancak bu kıtaları birbirine yaklaştırdığımızda düzgün ve bitişik bir şema elde edebiliriz ve buzullaşma hareketinin ortak bir yönü olduğu ortaya çıkar.”

Gerçekten de, şayet haritaya bakılırsa görülür ki, Afrika, Güney Amerika, Hindistan ve Avustralya pekâlâ birleştirilebilirler. Ve birbirlerinden ayrılışları da pekâla 200 milyon yıl öncesinde gerçekleşmiş olabilir. Bu ileri sürülenler şüphesiz ki hayli tuhaf gelmektedir, ama en olağanüstü olan taraf şudur ki, dünyadaki tüm bilim adamları bunu kabul ederler de, Atlantis Kıtası'nın var olduğuna ilişkin hiç de daha garip gelmeyen bir fikri nedense hep reddedip dururlar.

Ünlü dil bilgini, arkeolog ve deniz dibine dalışın öncüsünün torunu olan Charles Berlitz "Atlantis'in Sırrı" adlı yeni bir kitapta şöyle yazar: "Denizlerin dibinde, karmaşık Atlantis kültürüne ait yeni buluşlar yapmayı bekleyebiliriz; halbuki çok daha modern ve etkili bir âlet sayesinde araştırmacılar deniz dibindeki incelemelerini sürdürmektedirler. Günümüzde, Atlantis'in aranmasının epeyce eskilere dayanan tarihinde ilk kez onu bulmak imkânlarına ve tanımamıza yarayacak bilgilere sahip durumdayız."

Ünlü bir arkeolog ve Yale Üniversitesi'nde eskiden zooloji kürsüsü olan Prof. Manson Valentine, 1968, 1969 ve 1970 yıllarında, Florida kıyıları açıklarında Bahama Adaları civarında, deniz dibinde Maya tipi tapınaklar keşfedildiğini bildirmişti. Denizin dibinde bir meydan, insan eliyle ve duvar işçiliğiyle yapılmış ve basamakları olan eğimli duvarlar görmüştü. Prof. Valentine piramit benzer bu yapıların Atlantis'te inşa edildiklerine kanaat getirmişti. Yucatan'da incelemiş olduğu Maya tapınaklarına çok benziyorlardı.

Cayce'in "okumaları"na göre, Florida'nın batı kıyılarının elli mil açığında bulunan Bimini Adaları eskiden büyük bir Atlantis adası olan Poseydia'ya aittiler. Uyuyan durugörür, 28 Haziran 1940'da şöyle açıklamıştı: "Ve Poseydia, Atlantis'in sular üzerine

yeniden çıkacak olan ilk toprakları arasında yer alacaktır. Bu 20 ve ya 30 sene sonra, belki de biraz daha ileri bir tarihte gerçekleşecektir." (958-3 L-1)

Bahama'nın daha az derinlikteki sularında, esrarengiz ve insan eliyle yapıldıkları açıkça belli olan diğer bazı yapılar da görüldüler. Bunlardan biri, otuz metre genişliğinde beşgen bir şekil, Andros Adası yakınlarında ve tapınağa benzeyen bir yapının pek uzağında bulunmayan bir yerde keşfedildi. Prof. Valentine yakın zamanda başka yapıların da ortaya çıkacağına kanaat getirdi, çünkü Bahamalar'daki değişken sualtı akımları yüzünden okyanusun dibi sürekli olarak aşınmaktaydı.

1969 ilkbaharında "Son haftalarda kolaylıkla tanınabilir diğer bazı yapılar da görüldü." şeklinde yazmıştı. Bu buluntular fotoğraflarla da saptandı ve doğrulandı. Aynı ekip, Andros açıklarındaki beşgenden başka Abaco yakınlarında daire biçiminde bir yapı, bir piramit, bir yolun kalıntıları, bir heykelin parçalarını ve taştan tekerlekler buldu.

Prof. Valentine, kayıp kıta Atlantis teorisine kesin biçimde inanıyordu. Bahamalar'da yapılan keşiflerin, batık bir uygarlığın ilk kanıtları olduğuna emindi. Bu arada, o bölgede 1920 yılına doğru bir sünger "çiftliğinin" kurulmuş, sonra da terk edilmiş olduğunu itiraf ediyordu.

Diğer araştırmacılar Bimini bölgesinde çalıştılar. Aralarında, Prof. Valentine'in ekibinde çalışmış olan ikisi, Robert Ferro ve Michael Grumley yaptıkları çalışmaları, "Atlantis, Bir Araştırmanın Otobiyografisi" isimli kitapta anlattılar.

"1969 yılında, 26 Şubat çarşamba günü bir su bendi ya da şose bulduk... Bu, bir sualtı yapısı değildi ve insan eliyle inşa edilmişti... berrak suyun on metre derinliğinde çok eski bir uygarlığın alışılmamış ve muhteşem kanıtını seyrederken allak bullak olmuştuk."

Deniz dibi araştırmaları, sıralanmış taşların gel git olayları sırasında kumlarla örtülmüş olan bir duvarı meydana getirdiklerini ortaya koymuştur. Karbon-14 testleri, yaklaşık 12 000 yıllık olan bu kalıntıların yaşını saptama imkânı vermiştir.

Diğer bir araştırmacı, Kont Pino Turolla, bazıları hâlâ ayakta, bazıları da devrilmiş olan ve bir daire oluşturan kırk-elli adet taş kolonun geri kalanlarını bulmuştur. Bunlar, o bölgede bilinmeyen beyaz bir mermerden yontulmuşlardı. Bu keşfin fotoğrafları Ferro ve Grumley'in kitabında yer almaktadır.

Atlantis'in varlığına ait herhangi somut bir kanıt henüz ortaya konamamışsa da, bu tezin taraftarlarının giderek artışı gibi, şaşırtıcı unsurlar da giderek yığılmaktadır. Bir Fransız filozofu olan Prof. Denis Saurat, Atlantis'in And Sıradağları'na kadar uzanmış olabileceğini ileri süren Avusturyalı bir kozmogonist tarafından geliştirilen bir teoriyi korkusuzca savundu. Peru ve Bolivya arasında Titicaca Gölü kıyılarında esrarengiz ve bilinmeyen bir şehrin kalıntıları keşfedildi ve And Dağları'nın tepesinde, 600 km uzunluğunda bir hat üzerine sıralanmış vaziyette okyanusa ait esrarengiz bir fosiller topluluğu bulunmuştur.

1952 senesinde, beraberinde kendisine İsviçreli bir tarihçi ve arkeoloğun da eşlik ettiği bir Alman papaz, Kuzey Denizi'nde Heligoland kıyılarından birkaç mil açıkta ve dikkatle seçilmiş bir şehrin üstünde demir atmış olan bir gemide dört gün geçirmişti. Bir dalgıç on metre derinlikte, ama altı mil açıkta insan elinden çıkma bir dizi duvar ve hendek gördüğünü iddia etmişti. Papaz Jurgen Spamuth, keşfini şöyle özetliyordu:

"Mısır'ın kadim devirlerini incelerken Firavun II. Ramses'e ait Medinet Habu Tapınağı'nın içinde, Mısırlı rahipin, Solon ile yaptığı görüşmeler esnasında Atlantis'in varlığını kanıtlamak için kullanmış olduğu yazıları ve belgeleri buldum. Bu eski Mısır papi-rüslerinin paha biçilmez bir tarihî değerleri vardır. Atlantis'in sırrının anahtarı yalnızca bunlarda mevcuttur. Belgeler, ada biçimindeki kıtanın ve doğal afetler esnasında batan Kral Adası'nın pozisyonunu büyük bir kesinlikle tarif etmektedir. Bu bilgiler sayesinde, tam belirtilen noktada batık durumdaki küçük bir kalenin kalıntılarını buldum ve üç değişik gezim esnasında bunu tamamen inceledim. Yukarı Mısır'da, Solon tarafından anlatılan Atlantis' in hikâyesine reddedilemez kanıtlar kazandıran kayıtların ve fresklerin (Bunlardan biri Atlantisli işgalciler ile Mısırlılar arasındaki

bir deniz savaşını temsil ediyordu.) fotoğraflarını çektim.”

Yeni buluşlar, Atlantik Okyanusu'nun dibindeki tabakayı kaplayan tortularda, bu bölgelerin daha önce suyun üstünde olduğunu kanıtlayan tatlı su bitkilerinin varlığını gün ışığına çıkarmıştır. Ünlü bir Rus jeoloğu, Prof. Maria Klionova, S.S.C.B. Bilimler Akademisi'ne verdiği bir raporda, Azor Adaları açıklarında ve 2000 m derinlikte bulunan kayaların, M.Ö. aşağı yukarı 15 000'lerde atmosferle temas hâlinde olduklarını kanıtlayan özelliklere sahip olduğunu bildirmişti. Aynı sonuçlara zaten 1898 yılından itibaren ulaşılmaya başlanmıştı. O yıl okyanusun dibinden alınmış olan lâv örneklerinde, bunların yüzünün sadece hava ile temasta katılaşabilecek türden cam cinsi bir tabaka ile kaplı olduğu görülmüştü.

Okyanus yatağının, oyucu ya da yükseltici akımlara maruz olması nedeniyle kalıcı olmadığı bilinir. Volkanik adalar su yüzeyine çıkarlar, kaybolurlar, tekrar belirirler. Bununla beraber, Florida Boğazı'nda sonar kullanarak yapılan sondajlar, 600 ya da 700 metre derinlikte, muntazam olarak sıralanmış ve ev gibi büyük, bir dizi tümseğin varlığını ortaya çıkarmıştır. Daha yeni yapılan diğer bazı araştırmalar da Florida'nın ve Bahama Adaları'nın yakınlarındaki geniş alanların en az 8 000 sene önce batmış olduklarını açığa çıkarmıştır.

Böylece, Atlantis teorisini doğrulayan işaretler günden güne çoğalıp durmaktadır. Bilim adamları da artık bu konuya gülünç deyip geçmekten çok, önem vermeye başlamışlardır. Şuna da inanıyoruz ki modern teknoloji, şimdiye kadar çözümlenememiş pek çok sorunu muhtemelen çözecektir.

Sonuç olarak, önümüzdeki yıllarda hepimizde tutkular uyandıracak bazı açıklamalar bekleyebiliriz. Çünkü Atlantisliiler eşsiz varlıklardı ve şu da mümkündür ki günümüz Amerikan yaşamını, hiç şüphe uyandırmayan ve umulmadık bir şekilde etkiliyor olabilirler.

Ama yine de işin başından başlayalım.

İKİNCİ KISIM

YARADILIŞ

İnsan, düşünmeye başladığında sorular sordu. İlk soruları şunlardı: "Ben kimim?... Nereden geldim?... Hayatın amacı nedir?... Niçin ölüyoruz ve öldükten sonra nereye gidiyoruz?..." Ama insan her zaman, bunları cevaplandırmak yerine, devamlı sorular sormaya daha yatkın olmuştur ve bu da onun zihinsel gelişimine yardım eden bir dürtü vazifesi görmüştür. İnsan henüz öğrenme susuzluğunu giderebilmiş değildir, ama bununla birlikte tüm cevaplar hemen oracıkta, elinin altında, yani şuuraltında yatmaktadır ve bundan haberi bile yoktur.

Asırlar boyunca insanın ve evrenin kökeninin sırrı, imajinasyonları tahrik edip durmuş ve dünyanın en büyük düşünürleri her biri kendilerinden önce gelenlerin çalışmalarına dayanarak kendi teorilerini oluşturmak tarzında, kendilerini bu muammanin çözümlemesine adanmışlardır. Demek ki insanın ve evrenin tabiatları, felsefenin başlıca iki problemini oluşturmaktadır. Dünya, İlâhî İrade'nin bir etkisi ile mi yaratılmıştı? Ya da rastlantısal bir gelişimin sonucu mudur? Temel cevheri nedir ve neden çok çeşitlidir? İnsanın evrendeki rolü nedir? Sınırsız bir uzaydaki basit bir toz ya da madde zerreciğinden mi ibarettir? Ya da En Yüce Aklın en büyük eserini, ulvî bir varlığı mı temsil etmektedir?

Bu problemlere ilk dalan filozof, Eski Yunan'da M.Ö. 600 yıllarına doğru yaşamış olan Thales'tir. Kâinatın ve insanın, meydana getirilmiş oldukları ilk maddenin su olması gerektiğini söyler; çünkü donduğu zaman katılaşmakta, ısıtıldığı zaman da buhar ve

atmosfer hâline dönüşmektedir. Sonuç olarak sudan kaynaklanan her şeyin sonunda muhtemelen yine suya döneceği sonucunu çıkarmıştır. Thales gerçeğe ne kadar yaklaşmış olduğunu hiçbir zaman fark edemedi. Şayet "su" kelimesi yerine "ruh" kelimesini kullanmış olsaydı, hiç şüphesiz, bu görüşü ve ilhamı dolayısıyla daima alkışlanacaktı. Ama bu sözcüğü seçmemiştir ve Thales günümüzde pratik olarak unutulmuştur.

Bir süre sonra Anaximandros isminde başka bir Yunan düşünürü, evrenin tüm uzayı kaplayan canlı bir kütle olduğunu iddia etti. Ona "sonsuz" adını veriyor ve onun hareketi içerdiğini açıklıyordu. Anaximandros'un diğer bazı fikirlerinin hayli garip olmasına karşın bu, yine de ileri doğru atılmış yeni bir adım sayılırdı.

Bu kavramlar, Eski Yunan'daki diğer bir filozof grubu olan atomistlerin yolunu hazırlamıştır. Bunlar, kendilerinden önce gelenlerle aynı fikirde olarak, değişim ve çeşitliliğin çok küçük birimlerin karışımı ve ayrışmasından kaynaklandığını kabul ediyorlardı; fakat bu birimler ya da atomların, daha önce inanıldığı biçimde cevherleri bakımından pek farklı olmadıklarını bildiriyorlardı. Her atomun hareketli olduğunu ve bunların değişik şekillerde ve çeşitli sayılarda birleşerek maddeyi oluşturduğunu iddia ediyorlardı. Atomların kendileri hiç değişmiyorlar, ebediyen ve çok küçük hâlde sürüp gidiyorlardı. Atomların biraraya gelişleri hayatı oluşturuyor, ayrılmaları ise ölüm getiriyordu. Atomistlerin vardıkları bazı sonuçlar günümüzde anlamsız gibi gözükse de şurası kesindir ki, onların kavramları doğru yönde atılmış iyi bir adımdı.

Yine daha sonraları, apolojistler, Tekvin'in (Yaradılış) tercümesini savunmaya ve bunu felsefe ile uzlaştırmaya kalkıştıklarında, septikler (şüpheli filozoflar) onların vardıkları sonuçları, sebepler ve deliller ileri sürerek çürütme yoluna gittiler. M.Ö. 300 yılına doğru Pyrrhon tarafından meydana getirilen bu şüpheli felsefe okulu, evrenin tabiatına ilişkin yapılmış olan tüm açıklamaların önemsiz olduklarını ve hiçbir gerçeğe uymadıklarını iddia etmekteydi. Bu ekolün mensupları, insanın hiçbir şey bilmediğini ve nesnelerin tabiatını hiçbir zaman öğrenemeyeceğini düşünürlerdi.

Onlara göre insan yalnızca görebildiği ve ölçebildiği şeyleri tanıyabiliyordu ve başka bir şey aramaya kalkışmamalıydı. Bu pesimist felsefe her şeyi tümünden reddediyor ve karşılığında da birşey getirmiyordu.

Musa Peygamber'in kutsal kitabında (Tevrat) yer alan Tekvin (Yaradılış) kısmı ile Yunan felsefesi arasında bir yakınlaşma kurmaya gayret eden kişi, İsa döneminde yaşamış Yahudi filozof Philon olmuştur. Philon, hepsi de tek bir kaynaktan, Tanrı'dan gelen sayısız güçlerin -ya da ruhların- mevcut olduğunu ve bunlar içinde Logos adı verilen birinin, âlemin yaradılışından sorumlu olduğunu öğretiyordu. Ek olarak, kâinatta var olan her şeyin, Tanrı'nın ruhundan fışkıran bir fikrin ifadesi ya da kopyası olduğunu iddia ediyordu.

Onun felsefesi, Yahudi ve Hristiyan dinî literatürü (edebiyat) üzerinde derin bir etki meydana getirdi. İlk Hristiyan âlimleri Philon'un Logos'u ile İsa'yı, tene bağlanmış Kelâm'ı, Tanrı'nın âlemin yaradılışındaki vekilini çok çabuk özdeşleştirmişlerdir.

Ardından, 3. yüzyılda, fikirleri Philonunkiler'den pek farklı olmayan Plotin gelir. Onun doktrinine göre varlıklar ya da sudûrlar (çıkanlar, yayılanlar), arı (saf) bir Tanrı tarafından neşredilmişlerdi; tıpkı ışığın, gücünden hiçbir şey yitirmeksizin güneş tarafından yayılması gibi... Işık, kaynağından ne kadar uzaklaşırsa o kadar zayıflamaktadır. En uzak uçta madde ya da karanlık bulunur - toprak (veya dünya) ve mevkiinden düşmüş olan insan- ama Tanrı ve madde arasında hüküm süren ruhtur.

Evrenin aslı ile ilgili modern teoriler üç gruba ayrılabilirler. İlk olarak, kâinatın bir kaza eseri olduğunu, âlemin mekanik olduğunu, kendiliğinden mevcut olduğunu ve hiçbir dış etkiye bağlı olmadığını iddia eden materyalist monizmi görüyoruz. Buna göre evren, bir tekâmül süreci ile ve rastlantıların da en büyüğü sayesinde basit bir hâlden yola çıkarak şimdiki karmaşık hâlini almıştır. Bu fikir pek de yeni değildir, çünkü M.Ö. 306 yılında Epikür tarafından ortaya atılmıştır. Bu, evolüsyonizm (tekâmülcülük) teorisidir ve o "basit hâl"in ne olduğunu ve nasıl belirmiş olduğunu açıklayamadığı için de problemin çözümünü ertelemekte, cevabı-

nı verememektedir.

Diğer bir modern teori ise âlemin, ister bir İlâhî Varlığın doğrudan sudûru, ister tekâmül ile olsun, dış bir etkiden meydana geldiğini iddia eder. Bu panteizmdir. 17. yüzyılda Spinoza, evrendeki her şeyin Tanrı'nın tezahürleri olduğunu ve tüm varlığın aynı cevherden yapılmış olduğunu, bunun, Tanrı ya da Maddî Âlem olduğunu korkusuzca iddia etmeye kadar varmıştır. Ona göre kötülük, anlayışı dar olanlar için mevcuttur ve bir bütünün parçası olarak kabul edildiğinde erir gider. Hollandalı bir Yahudi olan Spinoza bu fikirleri yüzünden sinagogdan çıkarıldı. Onun için, "Tanrı'nın zehirlenmiş kişisi" denmekteydi. Bununla beraber, enteresan fikirler getirmişti.

Üçüncü modern inanış, âlemin kendiliğinden, hiçlikten yaratılmış olmasıdır. Bu, geleneksel dinî görüş açısı bakımından kreasyonizmdir (yaratılışçılık). Tanrı, Yaradan olduğu kadar bölünemez de. Ve O'ndan bir şeyin sâdır olması (yayılması) imkânsızdır. Üstelik evren, herhangi bir ilk cevherden değil, tüm parçalarıyla birden yaratılmıştır. Bu teori, biliminki ile birleşmektedir. Madde atomlardan yapılmıştır, atomlar enerjidir, enerji ruhtur, ruh Tanrı'dır.

Ruhun kökeni üzerine kurulmuş Hristiyan doktrinleri arasında ilk olarak, 200 yılına doğru, Tertullien tarafından öğretilen ve ruhun, iki beden birleşmesinden gebelik ile yeni bir beden meydana gelişi ile aynı şekilde ve aynı anda diğer bazı ruhlar ya da fizik varlıklar tarafından yaratılmış olduğunu iddia eden "tradüsiyanizm"dir. Kreasyonizm, Tanrı'nın her beden için yeni bir ruh yaratmış olduğunu söyler. Bu soru, kilise tarafından hiçbir zaman tamamen çözümlenmiş değildir. St. Augustin ve Martin Luther de, ruhun tabiatı üzerinde hiçbir zaman fazla durmamışlardır. Geleneksel Hristiyan felsefesi, ruhun yeni bir organizma içine üflendiği esnada yaratılmış olduğunu iddia eder.

İlk Yunan filozofları arasında Eflâtun, ruhların daha önce mevcut olduklarına ve bedenler içine ard arda, sırayla enkarnelik olduklarına inanıyordu. Kısa bir süre sonra Philon ve Orijen -ki görüşleri yüzünden aforoz edilmişti- ruhun ilâhî kökenli olduğunu,

her zaman varolmuş olduğunu ve ruhtan maddeye ve maddeden de ruha dönüşmekte olduğunu öğretiyorlardı.

Hintli filozoflar, Brahmanizm (dünyanın en eski dini) ile Budizm, ruh ile beden arasında bir ayırım (düalizm) oluşturuyorlardı ve fizik yaşamın, ruhun tekâmülünde geçici bir maceradan ibaret olduğunu öğretmekteydiler. Bazı Hint mezhepleri reenkarnasyonun (tekrardoğuş) insan bedeninde olabileceği gibi bir hayvan bedeninde de gerçekleşeceği inancını taşırlar. Yahudi Kabbalası ve Gnostisizm (Yahudi ve Hristiyan doktrinlerinin bir karışımı) hemen hemen aynı kuralları öğretiyorlardı, şu farkla ki, ruhun tekrardoğuşu sadece insan ırkına mahsustu.

Eski İsraililer iki ekole ayrılıyorlardı. Ferisiler ölümsüzlüğe ve ruhsal bir varlığa, ruhun önceden var olduğuna ve ruhsal yaşamdan maddî yaşama geçişine inanıyorlardı. Sadukiler ise materalist idiler, ölümsüzlüğü ve tüm ruhsal mevcudiyeti inkâr ediyorlardı; onlara göre insan doğar, yaşar ve ölürdü ve bundan başka bir şey de yoktu.

Modern bilim, bildiğimiz gibi, gaz hâlinde olan bir ilk cevherin ahenkli bir evren hâline dönüşmesi üzerine çok sayıda teori oluşturmuştur, ama ruh ile ilgilenmez; çünkü ona göre ruhun varlığı kanıtlanmamıştır, dolayısıyla böyle bir imkân yoktur. Bununla birlikte parapsikoloji alanında yeni olarak eşsiz gelişmeler kaydedilmiş ama insanın psişik yetenekleri hâlâ, resmen ruha bağlı olarak kabul edilememiştir.

Böylece, bilim adamları her zaman insanın ve kâinatın tabiatı problemini çözmeye uğraşıp durmuşlardır. Musa'nın kozmogonisini, Tevrat adı verilen bu dikkate değer kitapta ortaya konduğu hâliyle sırasıyla savunmuşlar, reddetmişler ve "düzenlemişlerdir". Tüm tartışmalara rağmen Tekvin'de anlatılan yaradılışın hikâyesi hiçbir zaman kesin olarak inkâr edilmemiştir. Hikâye, edebî olmaktan çok sembolik olduğundan, derinliği ve ezoterik anlamı, edebî bir yorum arayan herkesin gözünden kaçmaktadır.

Edgar Cayce'in "okumaları" genel olarak Musa'nın anlattığı hikâyeyi, ayrıntıda olmasa da prensipte izlemektedir. Bunun şa-

şırtıcı bir tarafı yoktur. Çünkü Tekvin'in ayetlerinde eksik olan unsur ayrıntılardır. "Okumalar" her şeye rağmen, eksik olan unsurlar hususunda epeyce aydınlatıcı bilgi vermektedir. Buna ek olarak, asırlar boyunca her türlüşünden tahminlerde bulunulmasına yol açmış olan bazı karanlık bölümlere sağlam ve ikna edici açıklamalar getirmektedir. "Okumalar" tarafından meydana getirilen bu bilgi ocağından, yaradılışın mantıklı ve anlaşılır bir tercümesi fışkırmaktadır âdeta. Normal olarak insan anlayışının erişememesi gereken bir dizi karmaşık olayların, gayet açık ve sade bir tasvirini yapmaktadırlar.

Cayce Dosyalarından Aktarmalar

Başlangıçta Ruh vardı; muazzam bir ruhsal güç , muazzam bir ayırt edici enerji okyanusu, tüm mekânı ve tüm zamanları dolduruyordu. Her şeyi bilendi, her şeye kaadirdi, her yerde mevcuttu, her şeyin kaynağı idi; İlk Sebep'ti, Evrensel Güç'tü. O, Her şey idi, hayatın özü idi; "BEN, BEN OLANIM" idi. O, Ebedî Olan Tanrı idi.

Tanrı'nın ruhu tüm hayati enerjiyi kapsar, çünkü onun basit formu içinde her şey BİR'dir. Tüm zaman, tüm mekân, tüm güç ve madde esas (öz) olarak Bir'dir; çekici ve itici güç, tüm evreni yöneten Pozitif ve Negatif Yasası üzerine kurulmuşlardır. Hareket, bu atomik yapının titreşimleri, Yaradan'ın tezahürüdürler. Nebülöz faaliyeti süresince, pozitif negatif güçlerin biraraya gelişleri yaratıcı bir güç hâline dönüşür. Atomlar, moleküller, hücreler ve madde hâl değiştirirler, ama öz, ruh, değişmezler. Sadece tezahürün şekli değişir; İlk Sebep ile olan ilişkileri asla değişmez.

İkinci sebep, istek idi: Kendini ifade etme isteği, yaratma isteği, ortaklık isteği. Ruh yer değiştirdi ve kendinden çıkarak ayrı bir titreşim, farklı bir tezahür yarattı. Böylece, bu sakin ve ahenkli titreşimler okyanusunun içinden Işık, ilâhî ruhun ilk ifadesi, ruhun ilk tezahürü, kaynağın ruhundan sâdır olan (yayılan, çıkan) İlk Oğul, yani Amilius, tıpkı güzel bir düşüncenin yaratılması ya

da bir fikrin doğması gibi ortaya çıkıverdi. Bu, ilk yaradılış idi.

Amilius, kaçınılmaz olarak akıl ve hür irade ile bezenmişti. Öyle olmasaydı Bütün'ün bir parçası olarak kalacak ve Bütün'ün iradesine bağlı olacaktı. Kaynağın bir parçası olarak ve kaynak ile olan ayniyetinin şuurunda olarak o, ruh bakımından Yaradan ile tek bir bütün oluşturmakla birlikte kendi öz ferdiyetinin şuurunda olan ayrı bir varlıktı.

Diğer ruhların bu elektro ruhsal âleme gelmesine sebep olan Amilius'tur, çünkü bütün ruhlar başlangıçta yaratılmışlardır; hiç-biri asla daha sonra yaratılmış değildir. Akılları ve hür iradeleri sayesinde, çocukken bile, kaynaklarının ilâhî iradesi ile tam uyum içinde, bir tekâmül hâli içinde mevcutturlar. Ruhun, bu cinsiyeti olmayan, gerçek bir ruhsal âlemde gerçek bir ruhsal hayatın zevkini çıkaran sayısız tezahürleri, şefkatli bir Baba'nın kusursuz evlatları idiler. Yüce İrade ile Amilius gibi tam bir uyum içinde olarak, onlar Baba'nın istemiş olduğu gibi arkadaşları idiler. Bütünün bir parçası idiler, ama kendi bireyselliklerinin de şuurundaydılar.

Bu varlıkların her biri hür irade sahibi olduğu için, ilk düşünceleri, ilk tepkileri ve ilk ifadeleri birbirinden az da olsa farklı idi. Böylece her bireysel fikir, her gerçekleştirme, her harekete geçirici güç, varlığın bir parçası hâline geldi. Kendi öz karakterini keşfetti ve düşüncesi sayesinde kendini oluşturdu. Her biri, olmak istediği gibi oldu.

Kısa bir sürede, ruhların iradesi kaynağın iradesinden ayrıldı. Kendi yaratıcı öz bireyselliklerinin gücünden ötürü büyümüş bir hâlde, tecrübelere daldılar. Arzu ve kibir, yıkıcı güçlere, iyi olana karşıt olan her şeye, ilâhî iradenin iyiliğine karşıt olan her şeye hayat verdi. Kendi öz iradelerini ve bağımsızlıklarını azdırarak egoizmayı keşfettiler. Ayrılığa, tekâmül hâlinin son bulmasına yol açan da, Tanrı'nın iradesine bu karşı gelişleri oldu. Bu, meleklerin isyanı, insanın da düşüşü idi.

Ruhlar kendi iradelerine hizmet etmek amacıyla Tanrı'nın iradesini reddettiklerinde, uzun bir süre için ruhsal merkezlerinden, doğal ülkelerinden de ayrıldılar. Kendi öz iradeleri ile bu bağ kopmuştu ve yeniden kurulabilmesi de yine onların iradelerine

bağlıydı. Kısa süre içinde geriye dönüş imkânsız hâle geldi; doğmuş oldukları esnadaki kusursuz tekâmül hâlini yeniden elde etmeleri çok çok zordu. Özerk bir tekâmül başladı. Ruhlar, gerçek evlerine geri dönmelerini sağlayabilecek en küçük bir mücadele ümitlerini dahi yitirecek denli ilâhî iradeye sırtlarını çevirdiler.

Amilius neler olup bittiğini anlamıştı. "Kayıp" ruhların, kendilerini koruyabilmeleri için bir plân tasarlandı. Onların lehine olarak araya girdi, kendi isteği ile gelecekte dünyanın yükünü sırtlanmayı, ezici büyüklükteki bir vazifeyi kabullendi. Bu, uzun bir fedakârlıklar dizisinin ilk merhalesiydi.

Plân, maddiyatın yaratılmasını öngörüyordu; çünkü madde, ruhların, içinde bulundukları düşüşün şuuruna varabilmeleri için, ruhun ayrılışını fiziksel olarak gösterebilmek açısından esastı. Bu arada, dünya sadece insan için yaratılmış değildi. Güneş Sistemleri, gezegenler ve dünya, Tanrı'nın ruhundan sâdır olan aynı düşünce titreşimleri ve aynı hayatî öz tarafından yaratılmışlar ve şekillenmişlerdi. Kutuplar -dünyanın çevresinde döndüğü pozitif ve negatif kutuplar- kubbenin anahtarları idiler. Pozitif protonlarla beraber dönen negatif elektronlardan meydana gelen atom, açığı taşıydı. Her bir atom, her bir hücre, Yaradan'ın kendisi tarafından değil, ama Yaradan'ın tezahürü olan aynı hayat dağıtıcı ruh tarafından meydana getirilmişlerdi ve her biri kendi içinde bir âlem idi.

Kozmos; sonradan müzik, aritmetik, geometri, armoni, sistem, denge adıyla tanınmış olan prensiplere göre meydana getirilmiştir. Titreşimlerin hızını değiştirerek -başka deyişle dalgaların boyunu ve frekansını- değişik hareketler, şemalar, formlar ve cevherler yaratıldı. Bu, Evrenin Sahibi için sonsuzluğa suretler sunan Farklılık Yasası'nın başlangıcı oldu.

Her bir proje kendisinde, kendi öz gelişme ve tekâmül plânını da taşıyordu ve bu, bir müzik notasının sesinin karşılığı idi. Notalar akortları meydana getirmek için birleşirler, akortlar cümleler hâlini alırlar, cümleler melodi'ere dönüşürler; melodiler de birbirlerine karışırlar ve bir senfoni yaratırlar. Böylece, Tanrı'nın ruhu evrenin klavyesini çalıyordu. Madde, formunu kendi öz titreşim-

leri ile alarak ve faaliyetini de Çekme ve İtme, ya da Pozitif ve Negatif Yasası sayesinde sürdürerek hareket ediyor ve değişiyordu. Madde âleminde mevcut olan her şey Tanrı ruhunun düşüncesi-nin bir görünümü idi.

Her maddenin bir ruhu vardır ve işlevi elektriktir; çeşitli titreşim ya da hız düzenleri tarafından sebep olunan değişik formlar hâlinde tezahür eder. Maddî plânda mevcut olan tüm şartların, kozmik ya da ruhsal plânda bir karşıtları ve şemaları vardır. Bütün kuvvet Tek'tir. Maddenin ve ruhun her şeyleri aynı ve tek bir öz-dendir; farklılıklar, kendilerini ifade edişlerinde ya da tezahür edişlerindedir.

Dünya, âlemler kâinatında bir atomdan ibarettir. Güneş sistemi başka boyutlara, ya da başka varlık şuuru hâllerine de sahiptir. Eğer her boyutun kendine özel yasaları var ise, aynı güç hem dünyayı, hem gezegenleri, hem yıldızları, hem de takım yıldızları aynı anda yönetiyor demektir, çünkü bunların hepsi uzayda ebedî Çekme ve İtme Yasası ile tutulmaktadır. Dünya üçüncü boyutu temsil eder; bu tüm kozmik sistemin deneme laboratuvarıdır. Diğer plânlar -Merkür, Mars, Venüs, Jüpiter, Satürn, Neptün, Uranüs- ruhun tekâmül plânında kendilerine düşen rolü, düşünülen-den biraz farklı bir şekilde oynamalı idiler.

“Başlangıçta, kendinden kaynayan bir sis tabakasının yükseldiği, titreşen bir ısı kütlesinden yapılmış olan dünya plânı, bu âlemler kâinatında, sonunda bir istikrar kazandı. Kendi eksenini etrafında doğal dönüşüne başladıktan sonra, kendisinden hayatın her çeşidini uyarıcı unsurların uyanması için gerekli olan etkileri aldığı Güneş'e yavaşça yaklaştı.” (364-6)

Yaratıcı Güç'ün Yasaları evrenseldir. Birincisi Sevgi Yasası, ikincisi Çoğalma Yasası, üçüncüsü de Tekâmül ya da Büyüme ve Gelişme Yasası'dır. Böylece Tanrı'nın ruhu gelip dünya yüzeyinde süzülüyordu ve o kaostan, tabiatın güzelliği tüm ihtişamıyla ortaya çıkıyordu.

Cayce'e kulak verelim:

“Tanrı'nın ruhu, tüm biçimleriyle, tüm gelişim safhalarıyla, şahsî görüş açılarıyla, tüm şuurlanmalarıyla, bizler de dahil tüm

yaratıklarıyla beraber, kâinatın ruh adı verilen bu parçası ile birlikte hayatın bütün gücünü içermektedir. Ama bu fizik formumuz altında bizler Yaradan'ın ruhuna sahip değiliz; sadece maddiyattan hâsıl olan bir ruha sahibiz." (792-Ca)

"İlk Sebep, yaratılmış olanın Yaradan'ı için bir ortak olmasını istiyordu; bu, şu demekti ki yaratılmış olan, kendisine verilmiş olan faaliyet içinde hem Yaradan'a lâayık olduğunu, hem de toplum hâlinde yaşamaya kabiliyetli olduğunu göstermeliydi. Sonuç olarak, insanın maddî âlemde gördüğü tüm yaşam biçimleri Yaradan'ın özü ya da tezahürüdür, onlar Yaradan değil ama yaratılmış olandır, İlk Sebep'in bir tezahürüdür." (364-Sd-1)

Amilius Dünya küresini idare etmekle vazifelendirilmişti. Mineraller, bitkiler ve hayvanlar, insan henüz gelmeden önce burada gayet iyi yaşıyorlardı. Daha önceden kurulmuş olan değişmez nitelikli yasalarla yönetiliyorlardı. Henüz çok saf bir durumda bulunan ruhlar, madde tarafından cezbedildiler ve giderek artan sayılarla bu yeni alanlara doğru yöneldiler. Dünya da, rastlamış ve çekilmiş oldukları sayısız kürelerden biriydi.

Daima ruhsal formlar hâlindeki bu varlıklar, dünya üzerindeki hayvanî yaşamın değişik şekillerini ve bunların bedensel birleşmelerini izlediler. Henüz tropikal olan ve soğumaya yüz tutmuş gezegenin üzerindeki bitki örtüsünün bolluğunu seyrettiler. Dünyanın meyvelerini gördüler ve bunları tatmak istediler; hayvanların cinsel yaşamlarına dikkatle baktılar ve bunu tatmayı hayal ettiler. Arzu ve istek onları, kendilerini madde içinde ifade etme yolu aramaya yöneltti ve bu saf fizik ortama giderek daha fazla gömüldüler.

Bu ruhlar doğrudan Tanrı'nın ruhundan çıkmış olduklarından ve Tanrı'nın vasıflarına sahip olduklarından ötürü, Yaradan'ı taklit etmek amacıyla yaratmaya koyuldular. Bu en başından beri sahip oldukları yaratma melekelerinin cazibesine kapılarak tutkuları giderek artan bu varlıklar, kendilerine uygun beden modeli olarak toprak üzerinde yaşayan hayvan ve havada uçan kuş bedenlerini seçtiler.

Düşünceleri aynı zamanda fiilleri olduklarından, bu arzular

sonunda maddileştiler; çünkü en başından beri tüm yaratılışın kaynakları insanın hizmetindeydi. Tasarlanan bu formlar başlangıçta sadece fikirlere, imajinasyondan doğan hayallere benziyordu, benliğin ayrılığı tarafından meydana getirilmişlerdi, tıpkı atom çekirdeğinin parçalanmasından sonra o atomun iki eksiksiz atom meydana getirmesini ya da durgun sularda sonsuza dek bölünüp duran amibin gelişmesini andırıcısına... Bununla beraber, bedensel ve maddî arzuları kesinlik kazandığı ölçüde, bu formlar bedenlenmeye, saf madde hâlinde katılaşmaya veya donmaya başladılar ve tıpkı kendisini çevreleyen renklere göre değişen ve uyum sağlayan bir bukalemun gibi bunlar da çevrelerinin rengini aldılar.

Ruhun başlıca faaliyeti, gelişme istikametine doğru yönlendirilen zihinsel faaliyetti. Zihnin kendini sürekli bir şekilde madde içinde ifade etmek istemesi bir ruh-gücü bölünmesini gerektirdi. Bunun sonucunda düşüncenin üç süreci meydana geldi: Maddeyi düzenleyen ve kontrol eden **şuur**; aracı ve hafızanın depolanma yeri vazifesini gören **şuuraltı** ve son olarak da tamamen ruha ait olan **süper şuur** ya da **şuurüstü**.

Burada söz konusu olan üç ayrı ruh değil, üç değişik seviyede faaliyet gösteren tek bir ruhtur. Şuur ve şuurüstü sürekli savaş hâlinindedirler, ama sonuç olarak şuurüstü galip gelen olmalıdır.

Ruh varlıkları, sahip oldukları imtiyazları iyiye ve kötüye kullandıkları ölçüde, ilâhî güçlerin en yüksek ve en aşağı seviyeli uygulamalarının doğmasına neden oldular. Bazıları -ki ender rastlananlardan- gerçek yolu arayanlar oldular ve tabii ki onlara rehberlik edildi. Büyük kitleler ise kendi kendilerine isteyerek yüz çevirdiler ve arzularını tatmin etmekten başka bir şey aramadılar. Ve bunlar, tuzağa yakalananlar oldular.

Meydana çıkan kaos, sadece seçilen formların değil, aynı zamanda ve bilhassa ruhsal güçlerin kötüye kullanımının bir sonucu idi. Erkek ve dişi ortaya çıktılar. Bu, cinsiyetlere ayrılma idi; "insan"ın tabiatının negatif ve pozitif güçlere ayrılması idi.

Havva'nın bir taslağı olan ilk kadına Lilith deniyordu. Onunla aynı zamanda, yeryüzünde, korkunç ve acayip mahlûklar türedi: Mitolojide sözü geçen kikloplar, satirler, kentorlar (kentauros)

ve hayvan bedeni ama insan başı olan nice garip mahlûkat... Dünya üzerinde dolanan ve merak yüzünden çılgına dönmüş olan ruh varlıkları, bir yaratılışı etkilemişler ve yönetmişler, kendi zihinsel fantezilerinin yansımalarından ibaret olan bedenlere enkarn olmuşlar ve böylece bir hilkat garibeleri ırkının doğmasına yol açmışlardı.

Sahip oldukları bedenler Tanrı'nın değil, bizzat kendi eserleri idi. Bunlar, Eski Ahit'te bahsedilen insanların kızları, yeryüzünün devleri idiler. Böylelikle, ruhun yeni bir tekâmül devresinden geçeceğinin, ruhun maddeye karşı uzun sürecek savaşının bir işareti olan tuhaf ve bozuk bir hâl yaşanıyordu.

Bu korkunç mahlûklar dünyaya musallat oluyorlar ve hayvanlarla birleşiyorlardı. Bunun sebebi, yılan ile sembolleştirilmiş olan cinsellikti. Doğmalarına neden oldukları bu çocukları yüzünden ruhlar, kendilerini çekip kurtaramadıkları bir madde hapishanesine yorulmak bilmeden tekrar tekrar doğuyorlardı. Bu kaba ve biçimsiz bedenlerin esiri haline gelen insan, kendine ait sevgi ve barıştan oluşan ahenkli varlıktan, kendi öz kaynağından gittikçe uzaklaşıyordu. O, bencilce ve bedensel zevkleri tercih etmiş ve bu kaynağı kendi isteğiyle terk etmişti. İlk günah (yasak meyvenin yenmesi) işte budur.

Ruhlar materyalize oluyorlar ve dünya üzerinde fizik bir form alıyorlardı; başka bir yerde değil. Diğer alanlarda ya da seviyelerde -diğer şuur hâlleri- ruhun tekâmül plânı değişiyordu. Bir plândan diğer bir plâna geçiş, doğum ve ölüm denen süreci yalnızca bu fizik ve üç boyutlu plânda gerekli kılıyordu. Ruh, insanın içindeki Tanrı ruhu zamanların başlangıcından beri ölümsüzdür. O doğmaz ve ölmez, çünkü ruhlar Her şey Olan'ın, Tanrı'nın anatomisi içindeki küçük parçalardır.

Manevî kalmuş ruh varlıkları tarafından, bu diğer vasatların varlıkları "En Yukarı'nın Oğulları" tarafından yardım gören Amilius, yeryüzü beşerinin yol açtığı bu garip tekâmüle müdahale etti. Dünyadaki çeşitli fizik formlar arasından insanın ihtiyaçlarına en iyi cevap verecek olanı, onun Yaradan'a kavuşmak için yapacağı mücadelesinde kendine en iyi yardımcı olacak bedeni seçti.

Sonuç olarak Amilius yeryüzüne indi, maddeyi giyindi ve mükemmel ırkın ilk bireyi, hybridlerden (melez yaratıklar) doğan ve "İnsanların Kızları" adı verilen o hilkat garibelerine karşı olan "Tanrı Çocukları"nın ilki, etten ve kandan yapılma Adem adındaki ilk insan oldu. Bu sebepten dolayı Tanrı, ırkın saf hâlde korunmasını istedi, çünkü "Allah Oğulları, adam (insan) kızlarının güzel olduklarını gördüler." (Tekvin 6:2)

Adem bir bireydi ve bundan başka, tüm insanlığın, insanlığın beş ırkının sembolü idi. İnsanın ruhsal tabiatındaki pozitif ve negatif bölünmeden dolayı, Adem'e ideal bir eş olarak Havva yaratıldı. Havva bütün ırklarda, insan doğasının "diğer yarısı"nın sembolüdür. O, önemli yaratıkların sonuncusu olmuştur.

Negatif ve alıcı tabiat kendini kadında ifade etmektedir, pozitif olan kaldırılmıştır. Erkekte ise pozitif ve aktif olan kendini ifade eder, negatif kaldırılmıştır. Çünkü başlangıçta Tanrı Oğulları, ruhlar çift cinsiyetli idiler ve tek bir varlıkta hem erkek, hem de dişi prensipleri birleştiriyorlardı. İlk dişi arkadaş olan Lilith, hayvan âleminin bir yansıması, uyanmakta olan arzuların tatmin edilmesi için bir araçtı. Yaratıcı'nın plânlarının alt üst olması ve yaratıcı iç tepilere geri dönüş, Tanrı'ya geri dönüş yolundaki uzun sürecek mücadelede bir eş ve yardımcı olacak olan Havva'nın yaratılışını gerektiriyordu.

"Tanrı dedi: Hayat olsun." ve hayat oldu.

Adem'in mükemmel bir tamamlayıcısı olan Havva sayesinde kusursuz ırk meydana gelebilirdi. Kabil, tamamen fizik bir anababadan dünyaya geldi. Adem ile Havva ve bunların çağdaşları özel olarak yaratılmışlardı ve daha önce yaratılmış olanların tekâmülünden (evrim) gelmiyorlardı. "İnsan, maymundan gelmiyordu" ve onunla hiçbir ortak atası da yoktu.

Dünya üzerinde her şey insanın gelişi için hazırlanmıştı. Yaşamı ve beslenmesi için doğanın değişmez yasaları kurulmuştu. Rölativite ve Pozitif - Negatif Yasaları sayesinde erkek ve kadın yeryüzünü, geceyi ve gündüzü, soğuk ve sıcak, iyiyi ve kötüyü tanıdılar. Bu tanıma işi beş duyu vasıtasıyla ve ruhun aklî muhakemesinden geçerek gerçekleşiyordu.

Bununla birlikte insan daima -hiç şüphesiz ki farkında olmadan- bir altıncı, bir yedinci ve bir sekizinci duyuyu da muhafaza etmektedir. Bunlar ruhun, insan maddeye giderek daha derinine doğru daldıkça geri plâna çekilen psişik ya da duyular dışı faal olan unsurlarıdır.

Kusursuz ırkın maddeye yansıtılması sadece Aden bahçesinde -ki Cayce'in "okumaları"na göre İran'da ve Kafkasya'da bulunur- değil, aynı anda dünyanın beş ayrı bölgesinde birden gerçekleşti.

Dünyanın bu beş işgali, ruhsal gelişme elde edilmeden önce fethedilmesi gereken beş fiziksel duyuyu temsil etmekteydiler. O devirde dünya üzerinde 133 milyon ruh vardı. Beyaz ırk İran'da, Kafkasya'da, Karadeniz kıyılarında ve Karpatlar'da yaşıyordu. Sarı ırk, daha sonraları Gobi Çölü'ne dönüşecek olan bölgede, Orta Asya'da yaşıyordu. Siyah ırk Sudan'da ve Doğu Afrika'nın kuzeyinde bulunuyordu. Esmer ırk Andlar'da ve Lemurya ya da Mu adı verilen ve günümüzde Pasifik Okyanusu'nun bulunduğu bölgede yer alan büyük kıtada, kırmızı ırk ise Atlantis ve Amerika'da yaşıyordu.

Çevre şartları ve iklim her ırkın rengini belirliyordu; çünkü renkleri ne olursa olsun tüm bu insan toplulukları aynı kanı taşıyorlardı ve "mükemmel ırk"ın üyeleri idiler. Derisinin rengi, insana sadece içinde yaşamak zorunda olduğu şartlara uyum sağlama imkânı veriyor ve bu ırkın insanların başlıca niteliğini temsil ediyordu. Beyazlarda, görme hâkimdi; kırmızılarda duygu ya da heyecan, sarı ırkta duyma, siyahlarda tat alma ve esmerlerde de koku alma duyusu hâkimdi.

Yahudiler, halk olarak çok daha sonra belirdiler. Aynı şekilde beyazlardan, kırmızılardan ve siyahlardan oluşma melez bir ırk olan Mısırlılar da, çok daha sonra, M.Ö. 10 000'e doğru ortaya çıktılar.

Atlantis Kıtası dünyanın en geniş kara parçası ve ilk medeniyetin beşiği idi. Ruhların ikinci tesirleri ile -yani mükemmel ırkın yaratılışı- aşağı yukarı on veya on bir milyon sene önce insan için yeni bir çağ başlamış oldu.

Atlantisliler, doğanın tüm kaynaklarını kullanarak çabucak gelişme gösteren, sakin ve sulhu seven insanlardı. Doğal gaz ve ateş, onların ilk buluşları arasında yer alır. Daha sonra o ana kadar tüm başarılmış olanların da üstünde bir uygarlık seviyesi elde etmişlerdir.

Ruhun güçlerinin bölünüşü, yeryüzünün bu mükemmel ırk tarafından işgal edilişinin ilk bin yılında meydana geldi. Bu ayrışmanın ardından zihinsel güçlerin bir kısmı maddi olana, diğer bir kısmı da ruhsal olana meylettirdi. Bunun altında yatan sebep, insanın, kendi doğasının ilahi görünümüne giderek daha az ilgi duyması ve kökeni hakkında hiçbir şuura sahip olmamasıydı. Çevresinin bir parçası olduğunu kabul ediyor, maddenin ve gücün birliği karşısında eğiliyor ve tüm bedensel yorumları ile birlikte fiziksel anlayışa daha çok itimat ediyordu. Zamanla geride, ona ilahi aslını anımsatmak için sadece rüyalar, dua ve din kaldı. Arzu, onu, içgüdüsel olarak yanlış olduğunu bildiği şeyleri kabul etmeye sevk ediyordu. O hilkat garibeleri ile birleşti ve "yarı insan, yarı hayvan" olan o melez yaratıkları (hybrid) meydana getirdi. Son olarak da kendi kibirini her şeyin üstünde tuttu ve "RAB yeryüzünde adamı yaptığına nadim oldu ve yüreğinde acı duydu." (Tekvin 6: 6) Tevrat, M.Ö. 28.000 yılına doğru meydana gelen ve Atlantis'in pek çok büyük adasının batmasına yol açan tufanı anlatır. Lemurya ya da Mu Kıtası da Pasifiğe gömüldü.

Atlantis Kıtası'nda yaşayan insanlar, dünyadaki diğer ırklarla aynı gelişme aşamalarından geçiyorlardı ama, ruhsal bakımdan olmasa da maddi bakımdan kaydettikleri ilerlemeler çok daha hızlı gerçekleşiyordu. Kurtarıcı'nın ruhu ile -Adem'de ve ırk olarak insanda mevcut olan Kutsal Ruh- yeryüzünün fethedilmesi için, ruhun maddeye, iyinin kötüye karşı zaferi için yeni bir yol döşendi. Böylece Adem, birey olduğu kadar grup olarak da (Adem, İnsan demektir.) Yaradanı'na layık o arınmışlık haline giden uzun yolda insanlığın önderi oldu. Bu uzun ve zor bir yolculuk olmalıydı, çünkü insanlar yeryüzünde birer yabancı idiler.

1930'a doğru, Edgar Cayce, Kutsal Yazıların Yaratılışı üzerine bir dizi konferans verdi. İşte söylemiş olduklarının bir özeti:

Tekvin'in yazarı, Tevrat'ta, yüce âlemlerdeki sonsuz olayları, yöntem olarak değilse bile, hiç değilse prensipte belirli bir anlayış seviyesine hitap eder biçimde izah etmekle yükümlüydü. İlk bablar, Kurtarıcı Ruh'un, yani Amilius'un dünya plânına beş noktadan yansımaları öncesindeki ve esnasındaki devreden bahseder.

Tekvin'in kitabı, inanışa göre Musa tarafından Yeşu'nun da yardımlarıyla yazılmıştır ve görünüşe göre Musa zamanındaki toplumlara, insanın maddî şuura bağlanışının başlangıcında, olup bitmiş olanlar hakkında bir kavram sunabilecek bir tarzda kaleme alınmıştır.

Melkisedek tarafından yazılmış olan Eyub'un kitabı, kendisine dünyanın emanet edildiği ve insanlığın kurtarıcısı olmak amacıyla beden imtihanından geçen Oğul'un hikâyesini anlatır.

Tevrat her şeyden önce ezoterik bir eserdir, sembolik bir kitaptır. Tekvin, yaradılışın birkaç ayet içinde özetlenmesidir. Dünya plânında kullanılan semboller ve imajlar, tüm kâinatta, ruhsal alanda ve insan bedeninde cereyan etmekte olan olayların altında saklı bulunan fikirleri (ideler) aktarmaya yararlar.

Tekvin'in Adem'in hayatının anlatıldığı ikinci babında, insanın bu kez bir beşer olarak gerçek hikâyesi başlar. Bu, daha önce söylenenlerin bir tekrarı değildir. Birinci bab, ruh-insandan söz etmektedir; ikincisi ise, kusursuz insan ırkının fiziksel olarak dünyaya gelişi ve buradaki bedenli yaşamından bahseder, "Ve toprağı işlemek için adam yoktu." (Bap 2:5). Dünya bir bütün oluşturuyordu ve üreme için gerekli olan tüm imkânları sunabilecek kapasitedeydi.

Yaradılışın altıncı gününden sonra, yeryüzü kendilerini maddeye yansıtan, dünyada sürüp giden fiziksel tekâmüle ilgi duyan, ama böylelikle de kendi öz yaradılışlarının suretinden ayrılmakta olduklarını hâlâ anlayamayan ruhlar tarafından işgal edildi. Kendilerini hayvanlara yansıtmış ve bunun neticesinde garip ve korkunç mahlûklar meydana getirmiş olan ruhlara bir kıyas yapma imkânı vermek üzere mükemmel bir fizik insan meydana getirilmeli, ayrı bir yaradılış gerçekleştirilmeliydi. Tekvin'in 2. babında 7. ayette yaradılışı anlatılan yeryüzü insanı, 1. babın 26. aye-

tinde anlatılan ruhsal varlığın fizik karşıtı, kusursuz bir fiziksel örnekti. Maddî insan Tanrı'nın suretinde ve toprağın tozuyla şekillendirilerek yaratılmıştı; bu, insan bedeninin kimyasal bakımdan toprağın tüm unsurlarının bileşkesinden oluşmuştur.

Başlangıçta yaratılmış olan ruhlar ne eril ne de dişil idiler, ama her iki cinse de sahiptiler ve bir bütün oluşturluyorlardı. Ruhun kendisinin bir cinsiyeti yoktur ve kendini pozitif ya da negatif olarak ifade ediş hâline, gelişme seviyesi ve tamamlaması gereken işlerin ışığında, maddiyata girdiği anda bürünür.

Öyle bir an geldi ki, Adem de diğer bir yaradılış safhasına göre ikiye bölündü. Havva, kendini tezahür ettiriş diğerlerine de örnek oluştursun diye Adem'i tamamlamak için yaratıldı. Adem eksiksiz yaratılmıştı. Bu yüzden Havva tarafından kendini gösterecek olan negatif gücü onun fizik bedeninden çıkarmak gerekiyordu. Bu, Adem'in ruhunun bölünmüş olduğu anlamına gelmiyordu. Ama Havva olarak enkarne olan yeni bir ruh (can) meydana getirmek için onun bedeninden negatif bir güç çekip çıkarılmıştı. Onlar, bizim tabirimizle ikiz ruhlardır, kardeş ruhlardır. Her biri kendi içinde, bir diğerine göre eksiksizdir, tamdır; erkek pozitif, kadın ise negatif olarak.

Bu şekilde, kâinat Yaradan'ın ruhu tarafından yaratıldı. Dünya, kendi kendilerine çoğalan atom hücreleri ile aynı tarzda oluştu ve günümüzde de âlemler hâlâ aynı tarzda meydana gelmektedirler.

Dünya soğuyup da oturulabilir duruma gelince, insan Yaradan'ın ruhu sayesinde bir beşer olarak buraya yerleşti. Beden-insan hâlinde, ölebilen, çürüyebilen ve toza dönüşen bedenli bir varlık hâlinde maddî yaşama girdi. Ama insanın ruhu, Yaradan ile yeniden bir bütün oluşturabilmesi için, ölümsüz ve ebedî kılınmıştır. "Hiç bilmez misiniz ki, sizler Tanrı'nın tapınağısınız ve Tanrı'nın ruhu sizin içinzdedir?"

İnsan çok yollar katetti ve maddî ve bilimsel olarak dünyaya hâkim olmayı hemen hemen başardı; ancak buna rağmen kendi benzerlerine hükmetme konusunda inatla direnmektedir. İnsanî kardeşlik ve Tanrı'nın babalığı fikrini tamamen kabullenemedi.

Çünkü gerçekte tüm insanlar kardeşirler; bundan daha başka gerçek bir akrabalık yoktur.

İnsanlar yeniden doğuş, cerrahî ve daha ülvî bir maksada yönelmiş olan gelişme süreçleri sayesinde hilkat garibelerine, melez yaratıklara (hybridler) ve hayvanî tesirlere galip geldiler. Hayvanî etkiler en sonunda M.Ö. 9000'e doğru ortadan kalktı. Çok daha sonra Asur ve Mısır sanatı bu acınacak durumdaki yaratıkları, bedenlerindeki acayip eklentilerle, kuyruklarıyla, kanatlarıyla, tüyleriyle, pençeleri ve toynaklarıyla beraber gösteren resimlerini ya da kabartma veya heykellerini meydana getirmiştir. Sfenks de bu ilk ucubelerin kayda değer bir örneğidir.

Cayce'in "Okumaları"ndan Aktarmalar

“Evrenin güçleri birleştiklerinde Tanrı Oğulları'nın ayak sesi sular üzerinde aksetti. Ve sabah yıldızları koro hâlinde şarkı söylediler. Suların yüzeyinde, insanın gelişini haber veren şanlı ses ak-sediyordu. Dünya şeklini buldu ve yaşanabilir bir yer oldu; ve bunun ardından insan adı verilen mahlûku barındırabildi.” (34-L-1)

“Varlık, bir bedenden, bir candan ve bir ruhtan meydana getirilmiştir ki bunlar, Üçleme'nin (Trinite) yani Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un üç boyutlu âlemde temsilcisidirler. Tanrı hareket etti ve ruh faaliyete geçti. Hareket önce ışığı, sonra da kaosu getirdi. Bu ışığın içinde, dünyada ve dünyayı çevreleyen kürelerde ve zamanda ve mekânda, maddeye dönüşecek olanın yaradılışı gerçekleşti. Maddî plândaki bu faaliyetler, gökler ve tüm takımyıldızlar, yıldızlar ve bilindiği -ya da öğrenmeye çalışılan- şekliyle kâinat oluşuncaya dek sabırla devam etti. Ardından, maddenin içine giren Ruh'un gücü ile maddiyat dünyaya geldi. Ruh varlığı ferdileşti ve kendine has bireyler olarak tanıdığımız şahısları meydana getirdi. Maddeyi kullanan, yeryüzüne ait ortamda mevcut bulunan tüm tesirleri Yaratıcı Güçler'in zaferi için kullanan ruh, Evrensel Şuur'un bir parçasıdır. Dolayısıyla varlık, birey, yaptığı uygulama ile

ve sabır, zaman, mekân ve Tanrı ile olan ilişkisi sayesinde şuurlanır. Çünkü bizzat kendisinde hem bedeni, hem canı, hem de ruhu bulur. Ve nasıl ki Oğul inşa edicidir, ruh da ferdî varlığı meydana getirendir.” (35-08-MS-1)

“Unutmayalım ki, yeryüzü insandan önce hayvanlarla doluydu. İlk önce kendisinden bir buharın yükseldiği bir kütle vardı; ve ardından kâinattaki bu gezegenlere arkadaşlık etmek için yenden düştüğünde ışık onu aydınlattı; ve değişik kısımlarında farklı farklı sonuçlar doğuran o kendi eksenini etrafında doğal dönüşüne başladığında da yavaşça yer değiştirdi ve Güneş'te bulunan benzer unsurların ışınlamı vasıtasıyla hayat verici duruma geçen unsurlarının uyanması amacıyla, etkisini alabilmek için güneşe doğru yaklaştı... Bu unsurların çekme ya da itme... veya düşmanlık ya da birleştiricilik kudretleri vardır. Bunu, ister yıldızlarda olsun, ister gezegenlerde olsun, bahsetmekte olduğumuz tüm gökyüzü krallığında müşahade etmekteyiz.” (364-6)

“İnsan, başlangıçta Dünya plânı üzerinde ihtiyaçları karşılansın diye hazırlanmış olan tüm bu unsurlara hükmetmek için yaratıldı. Bu plân, insan, buradaki güçler ve şartlar vasıtasıyla hayatta kalabilecek denli yararlanılabilecek bir duruma geldiğinde de insan dünya yüzeyinde belirdi. Ve tüm dünyada ve diğerlerinde de insanın dışındaki her şey gölgede kalıyordu; çünkü insanın ruhu, onu, yeryüzünün hayvanlarından da, bitkilerinden de, minerallerinden de üstün kılıyordu. İnsan maymundan gelmemiştir ama, zaman zaman biraz şurada, birazcık burada, ufak ufak evrim geçirmiş ve yenilenmiştir. İnsan insandır ve aynen Oğul'un Baba'yı temsil etmesi gibi, insanın Tanrı'ya ait yaratılış düzenini temsil etmesi onu insan, yani yaratılmış olanların en yükseği yapmıştır; ve bu, insan için Yol'u, Yön'ü, Hayat'ı, Su'yu, Ebedî'nin Bağ'ını gösteren unsur durumuna gelmiştir... Bütün ruhlar başlangıçta yaratıldılar ve menşelerine geri dönüyorlar.” (8337-D-276)

“...Tanrı dedi: Işık olsun ve ışık oldu. Bu, Güneş'in ışığı değildir ama, ruhlardan yayılan, tüm ruhların daima sahip oldukları ve hep de sahip olacakları ışıktır.” (5246-L-1)

“Bizim gördüğümüz ve şekli (sureti) olan için ilk önce hay-

vanlar âlemine yansıma söz konusuydu; çünkü beden fikirleri derece derece şekil kazanıyorlardı ve çeşitli tertipler, hayvan sürüleri veya kuşlar veya balıklar üzerinde hüküm sürmek için kendi kendilerine sınıflandılar ve bunlar, büyük çoğunlukla günümüz insanına bir hayli benziyorlardı. Her boydan formlar vardı; yani pigmeler ya da cüceler ve devler; çünkü o zamanlarda yeryüzünde devler vardı. Bunlar iki üç metre boyunda ve gayet orantılı bedenlere sahip insanlardı.” (264-11)

“Yeryüzü, ekinlerini mevsimlere göre büyütüyordu ve insan, bu küre üzerinde bulunan her şeyin hâkimi olmak için dünya plânına indi. İnsan, aynı anda beş bölgede birden ortaya çıktı. Beş duyu, beş akıl, beş küre, beş gelişme, beş ulus vardı. Dünya üzerindeki ruhların sayısı 133 000 000 kişi idi.” (5748-1, 2)

“Başlangıçta, madde, Yaratıcı Tesir'in ruhu içine girdiği esnada insan da kendi çevresinde (ortamında) varlığını sürdürmeye geldi ve kendisini bu Yaratıcı Güç ile bir yapan bir ruha sahipti. Bu madde ruha girebildi ve ruh da ayrılmış olduğundan dolayı başıboş bir şekilde dolanıp durdu ve günah işledi; ve iyilik kaynağının vasıflarının tezahür edebilmesi sadece bu maddî ya da et bedensel ortam vasıtasıyla mümkün olabildi. Çünkü, kötülük ruhu henüz maddede tezahür etmemişti; o madde tarafından henüz aranmaktaydı sadece...”

“Tıpkı zaman usulünün gelmesi ve madde tarafından çoğaltılıp yayılması gibi, insan da -sınırlı aklı ile- ruhunun, canının ve bedeninin şuuruna vardı... Sonuç olarak, gördüğümüz gibi insanın ruhu, fizik plândaki şuurun anlaşılması için bölündü; bireysel varlıkta şuuraltı (şuurdışı) ve şuurüstü (süper şuur) meydana geldi.” (5752-3)

Soru: “Yaratılışın aşağı seviyeli formlarının, örneğin hayvanların herhangi bir ruhları ya da ruhsal bir hayatları var mıdır?”

Cevap: “Tüm varlıklar can gücüne sahiptirler. İnsan, yaratılmış olduğu üzere, ruhun gücüne sahiptir ve bu da var olduğu plân üzerinde, diğer varlıklarla ilgili olarak, onu ta başından itibaren Yaradan'a eşit kılmıştır... Çünkü insanda hem ruh varlığını, hem de

fizik varlığı birarada görebiliriz.” (900-24)

“Güçlü olanın hayatta kalabilmesi hayvan âleminde uygulanabilir, ama insanda asla. Tarihe bir göz atalım. Kaba kuvvete başvuran ile Tanrı'ya yönelmiş olandan hangisi hayatta kalabilmiştir? Tanrı'yı arayan ve onun emirlerine uymaya çaba sarf eden insan ile dünyanın ve bedenin güçleriyle yarışa kalkışan insandan hangisi varlığını sürdürebilmiştir? Cevap bellidir...” (900-340)

Soru : “Şayet ruhlar mükemmel iseler ve başlangıçta Tanrı tarafından yaratılmış iseler, niçin gelişmeye ihtiyaçları vardır?”

Cevap : “ Bu problemin çözümü belirli bir akıl tarafından da anlaşılabileceği üzere, yalnızca hayatın tekâmülünde bulunabilir. İlk Sebep'te ya da Prensip'te her şey eksiksizdir. Bütünün bu parçası (ruhların yaratılışında tezahür eder) Yaradan'a eşit olan canlı bir ruh hâline gelebilir. Bu duruma erişebilmek için, O'ndan ayrılmış olarak, Yaradan'ı ile tek bir bütün meydana getirebilmek (O'nunla bir olabilmek) için tüm gelişme aşamalarından geçmek zorundadır.” (900-10)

S. 1: “İlk sorun, yaratılışın sebebi ile ilgilidir. Bu, Tanrı'nın Kendini Kendine kanıtlamak amacıyla ya da Kendine bir refakatçi bulmak veya Kendini ifade etme isteği olarak mı ele alınmalıdır, ya da başka ne olabilir?”

C. 1: “Tanrı'nın refakatçi bulmak ve Kendini ifade etmek isteğidir.”

S. 2: “İkinci sorun, kötülük, karanlık, olumsuzluk ve günaha ilişkindir. Bu hâlin yaratılışın gerekli bir unsuru olarak mevcut olduğu ve hür iradeye sahip ruhun kendini buna kaptırmak ve kendini bunun içinde kaybetmek imkânına sahip olduğu mu düşünülmelidir? Ya da kötülüğün, günahın, ruhun bizzat kendi faaliyetleri ile yaratılmış oldukları söylenebilir mi?

C. 2: “Sahip olduğu hür irade, ruha, kendini ve Tanrı ile olan bağlarını kaybetme imkânını verir.”

S. 3: “Üçüncü sorun insanın düşüşü ile alâkalıdır. Bunun, ruhların kaderi bakımından önlenemez olduğu mu düşünülmelidir? Ya da bu, Tanrı'nın da aslında istemediği, ancak hür iradeyi verdikten sonra da pek önlemeye çalışmamış olduğu bir şey mi-

dir?"

C. 3: "O, bunu önlemek için hiçbir şey yapmamıştır. Çünkü O, en başlangıçta bireysel varlıklar ya da ruhlar yaratmıştı... Ruhlar kendilerini Tanrı tarafından gösterilen yolun ya da plânın dışında ifade etmek istediklerinde de günah başlamış oldu. Gördüğünüz gibi, bireyler hür imişler, değil mi?"

S. 4: "Dördüncü problem insanın dünya üzerindeki varlığının süresi ile alâkalıdır. Acaba başlangıçta ruhların dünyasal bir forma bağlanmaksızın yaşayacakları düşünülmüş fakat bir hata sonucu ırkların yaratılması kaçınılmaz mı olmuştur?"

C. 4: "Dünya ve tezahürleri, Tanrı'nın ifadesinden ibarettirler ve insanın mevcut şartların ihtiyaçlarına cevap vermek üzere yaratılışından önce, mutlaka yaşanması gerekli olan bir yer değildir..."

S. 6: "Bu altıncı problem dünyasal yaşamlar arasındaki gezegenler arası mevcudiyetle alâkalıdır. Daha önceden de bilmekteyiz ki bu varlık, Arcturus sistemine doğru gitmiş ve sonra dünyaya tekrar geri gelmiştir. Bu, ruhun normal bir tekâmülü müdür, yoksa alışılmamış bir durum mudur?"

C. 6: "Belirtilmiş olduğu üzere, burada ve hatta başka yerde de Arcturus, bu kâinatın merkezi, bireylerin içinden geçmek zorunda oldukları sistem olarak adlandırılabilir ve bu varlıklar dünyasal tekâmül vasatına, yani bu gezegenler sistemine, Güneşimiz'e ve onun sistemine geri geleceklerini ya da başka sistemlere geçeceklerini bilme konusunda bir seçim yapabilirler. Bu alışılmamış bir tekâmüldür, ama normaldir."

S. 7: "Diğer sistemlere geçmeden önce, Güneş Sistemi'ndeki mevcudiyeti tamamlamak gerekli midir?"

C. 7: "Güneş'e ait siklusu (devre) bitirmek elzemdir ..."

S. 9: "Güneş devresi dünyada mı tamamlanmalıdır, yoksa başka bir gezegende de tamamlanabilir mi? Ya da her gezegenin bitirilmesi gereken şahsî bir devresi mevcut mudur?"

C. 9: "Şayet işe dünya üzerinde başlamışsa, sonuna kadar burada götürecektir. Dünyanın ait olduğu Güneş Sistemi, bütünü bir parçasından ibarettir. Güneş çevresinde dönen plânetlerin sa-

yıları ne olursa olsun hepsi de aynı bir bütünün parçalarıdır ve aralarında ilişkiler mevcuttur.

S. 15: “Varlığın kaybettiği ilerlemelerde ya da gelişme gecikmelerinde irsiyetin, iradenin ve ortamın rolleri eşit midir?”

C. 15: “İrade, başlıca sebeptir; çünkü diğer hepsinden üstündür, şu şartla ki irade, yaşamın ana hatları ile bir bütün oluşturmaktadır. Çünkü hiçbir irsiyet, ortam veya başka ne dersiniz deyin, hiçbir dış tesir iradeyi aşamaz; aksi takdirde ta başlangıçtan beri öngörüldüğü gibi -geçirdiği hâller ve günahları ne olursa olsun- tüm bireysel ruhlara azizlerin azizi içinde Tanrı'ya kavuşma hakkı da tanınmazdı.” (5749-14)

“Âlemler, kozmos adını verdiğimiz heterojen kütlelerin içinde, insanın başını kaldırıp da görebileceği uzayda yaratılmışlardır - ve hâlâ da yaratılma hâlinde dirler. Buharlar biraraya toplanmaktadır... Başlangıç nedendir? Bu, yer kürenin de yaratılmış olduğu aynı başlangıçtır...” (900-340)

ÜÇÜNCÜ KISIM

ATLANTİS'İN PARLAK DÖNEMİ VE ÇÖKÜŞÜ

Eflâtun batık bir kıtanın şaşırtıcı hikâyesini yazdığından beridir insanlar bu ifşaatın doğruluk derecesini kendi kendilerine sorup durmuşlardır. Hiçbir tarihî konu, bu denli uzun süren tartışmalara ve gerçeği öğrenme tutkusuna sebep olmamıştır. İşte tarihçilerin tamamen bîhaber oldukları, zamanın karanlığında yitip gitmiş bir kıta ve bir millet. Eflâtun'un anlatısına ve bu konu üstüne yazılmış 25 000 adet esere rağmen modern araştırmacılar arasında ancak en cesur olanları Atlantis'e inandıklarını ilân etme yürekliliğini gösterebilmişlerdir.

Bu kara parçası hakkında ilk kez Eflâtun'un M.Ö. 5. yüzyılda yazmış olduğu Timea (Timaios) adlı eserinde söz edildiğini görüyoruz. Büyük filozof bu eserinde, bazı Mısırlı rahipler ile M.Ö. 7. yüzyılda yaşamış Atinalı politikacı Solon arasındaki bir görüşmeyi aktarıyordu. Rahipler, Atlantis'in dev bir ada olduğunu, Anadolu ve Libya'nın birleşmiş hâinden de daha büyük olduğunu ve Cebelitarık Boğazı'nın ya da o zamanki adıyla Herkül Sütunları'nın ötesinde yer aldığını anlatıyorlardı. Bu ülke Solon'un doğumundan 9 000 sene önce çok güçlü bir krallıktı ve buradan gelen işgalci kabileler, Akdeniz kıyısındaki tüm ülkelere yayılmışlardı.

Atlantisli işgalcilere yalnızca Atina başarıyla diremişti. Sonuç olarak üzerinde yaşayanların insafsızlıkları yüzünden zelzeleler Atlantis'i epeyce salladı ve sonunda okyanus da onu yuttu. Eflâtun, yarım kalmış olan Kriton adlı eserinde buna Atlantis'in,

başka bir çağın politik ütopyası niteliğindeki ideal yönetiminin bir hikâyesini de ekler.

Romalı doğa bilimci Pilinius'da, birinci yüzyılda yazmış olduğu ve bir tür ansiklopedi olan "**Doğal Tarih**" adlı eserinde Atlantis'ten bahseder. İlk Arap coğrafyacıları haritalarında Atlantis'i gösteriyorlardı. Orta Çağ yazarları onun varlığına kuvvetle inanıyorlardı ve bu kanaatleri Atlantis ile sayısız benzerlikler taşıyan eski adalara ait tradisyonlarla (geleneklerle) destekleniyordu. Bu batmış adalardan bazıları 16. yüzyıla kadar haritalarda hâlâ yer alıyorlardı.

Hemen hemen tüm eski ırkların büyük bir tufana ilişkin söylü gelenekleri vardır; bu da onların ortak bir kökenleri olduğunu ve bu efsaneye olan inancın evrensel bir yaygınlığı olduğunu gösterir. 17. ve 18. yüzyıllarda Atlantis konusu çok şiddetle tartışıldı ve varlığı Montaigne, Buffon ve Voltaire gibi kişiler tarafından kabul edildi. 1627'de yayınlanan "**Yeni Atlantis**" adlı temsili eserinde Francis Bacon bu ülkeyi sanatların ve doğa bilimlerinin geliştirildiği bilimsel prensiplere dayanan sembolik bir ütopya olarak temsil etmiştir.

Atlantis'in hikâyesini kanıtlamak amacıyla pek çok eser meydana getirilmişse de bunların içinde en iyisi muhtemelen İgnatius Donnelly tarafından yazılan "**Atlantis: Tufan Öncesi Dünya**" isimli eserdir. Bu kara parçası sırasıyla Amerika, ardından İskandinav Ülkeleri, sonra Kanarya Adaları ve daha sonra da Filistin ile bir tutulmuşsa da genel olarak Atlantik'in ortasında yer almış olduğu kabul ediliyordu.

Onun en ateşli savunucusu hiç şüphesiz, yirmi dört sene boyunca A.B.D.'nin Yucatan konsolosluğunu yapmış olan, arkeolog Edward H. Thompson'dur. Orta Amerika'nın esrarengiz kabilesi Mayalar'ın Atlantis kökenli olduklarına daima inanmış olarak 1935 yılında öldü. Bilim adamlarının çoğunluğunun onunla alay etmesine rağmen diğer bazı kişiler kendisini desteklediler.

Jeologlar, Avrupa'nın batı kıyılarının eskiden Amerika istikametinde denizin çok daha açıklarına dek uzanmakta olduğunu ve bu alçak toprakların tarih öncesi çağlarda sular altında olduğunu

nu keşfettiler. Atlantığın dibinde dağ silsileleri, vadiler ve bilinen çıkıntılar vardır. Günün birinde Brest ile A.B.D.'nin kuzeyi arasındaki bölgede bir deniz altı kablosu kopmuş ve böylece jeologlar, burada, en az 15 000 sene öncesinde, atmosfer şartlarında -yani açık havada- katılaşmış olan lâv parçaları keşfetmişlerdi. Colorado'da bulunan bir köpek kafatasının Avrupa kökenli olduğu ortaya çıkmıştı; hayvan 12 ya da 15 milyon yıl evvelde yaşamış eski bir türe aitti ve bu da, Avrupa ile Amerika arasında bir kara köprüsü olduğunu düşündürüyordu.

Arkeolojik keşifler, Eski Mısır ve Orta Amerika'da bulunan mimarî, sanat ve yazıtlar arasında çarpıcı benzerlikleri ortaya çıkarıyordu. Oysa ki bu iki ülke birbirlerinden binlerce kilometrelik dev bir okyanusla ayrılmaktaydılar. Bu muammanın en akla yakın çözümü, bu her iki bölgeye de bir Atlantis göçünün yapılmış olmasında yatmaktadır; zaten başka bir açıklama da getirilebilmiş değildir.

Atlantis, Cayce tarafından ilk kez 1923 yılında yapılan bir "okuma"da söz konusu edildi. Bunun ardından, yirmi üç sene boyunca, değişik kişiler için yapılan yüzlerce "okuma"da, Atlantis tarihinin sayısız çehresi gözler önüne serildi. Bu "okumalar" kayıp kıtanın varlığını kanıtlamakla ve onun hakkında şimdiye dek tüm söylenmiş ve yazılmış olanların içinde en kayda değer olan niteliğini taşımakla kalmıyor, ayrıca pek çok ifşaatta da bulunuyor ve bu kıtanın ve üzerinde yaşayanların da çok ayrıntılı, eksiksiz bir tablosunu çiziyordu. Bundan da başka ve belki de en önemlisi, bu şaşırtıcı uygarlık ile çağımız arasında heyecanlandırıcı, inandırıcı ve telâşa düşüren ürkütücü bağlar kuruyordu.

Böylece, Atlantis kültürünün son çağına ait, günümüz dünyasının güncel sorunlarını doğrudan ve anlamlı şekilde etkilemekte olan unsurların varlığı ortaya çıkmaktadır. Bu bir rastlantı değildir; her iki medeniyet arasındaki sayısız paralellikler, Amerika'nın bugün almaya mecbur olduğu bazı kesin kararların önemini kavrama imkânı vermektedir.

Cayce Dosyalarından Aktarmalar

İnsan dünyaya fizik formu (sureti) ile geldiğinde, topografya bugünkünden çok farklıydı. Kutupların yer değiştirmesinden sonra ve binlerce yıl sonra da kıtaların ayrışması neticesinde önemli değişimler meydana gelmişti.

Kutup bölgeleri tropikal veya yarı tropikal idiler. Kuzey Amerika'nın büyük bölümü, Utah, Nevada, Arizona ve New Mexico hariç, sularla kaplıydı. Bu bölgeler ise, tıpkı Gobi Çölü gibi, çok bereketli ovalar durumundaydılar. Güney Amerika'daki Andlar'ın kıyı bölgesi de, tıpkı bu kıtanın büyük bölümü gibi, sıradağların güney kısmı ve Peru hariç, suların altındaydı. Doğu Afrika'nın bütün kuzeyi -Mısır ve Sudan- suların üstündeydi ve Nil Nehri, Atlantik Okyanusu'na dökülüyordu. Avrupa'da ve Asya'da, Karpatlar, Kafkas Dağları, Norveç, Moğolistan ve Tibet, suların üstündeydiler. Çok zengin topraklar olan İran ve Kafkasya, Aden Bahçesi'ni hatırlatıyordu.

Lemurya ve Atlantis Kıtaları, dünyanın en geniş kara parçaları durumundaydılar. İleride Pasifik Okyanusu'na dönüşecek olan bölgede yer alan Lemurya, A.B.D.'nin batı kıyısından Güney Amerika'ya, And Sıradağları'nın ucuna kadar uzanıyordu.

İleride Kuzey Atlantik durumuna gelecek olan bölgenin büyük bir kısmını işgal eden Atlantis, daha da büyüktü. Yüzölçümü Avrupa ve Rusya'nın birleşik yüzölçümlerine eşitti. Meksika Körfezi'nden Akdeniz'e kadar uzanıyordu ve batı kıyısı, günümüzde A.B.D.'nin doğu kıyısı olan ve o devirde sular altında bulunan bölgeye değişiyordu. Florida açıklarında yer alan Bimini Adası da, tıpkı Bahama Adaları ve Yucatan Yarımadası gibi bu kıtanın bir parçası idi.

Mükemmel ırk Atlantis'te ortaya çıktığında, yani kırmızı ırk meydana geldiğinde, dünya acayip mahlûklarla doluydu; bunlar, yeryüzünde maddî varoluş deneyini yapabilmek için her türlü tuhaf ve kaba bedenlere bağlanmayı kabullenmiş olan ruh varlıkları'dı. Bu yaratıklar yüz binlerce yıldan beridir yaşamaktaydılar ve dünyanın diğer bölgelerinde de olduğu gibi pigmelerden dört

metrelik devlere kadar tüm boylarda ve hayvanlarla olan ilişkilerinin sonucu ortaya çıkan inanılmaz yaratıkları da hesaba katarsak, hemen hemen tüm formlarda bedenlere bürünmüşlerdi.

Başlangıçta, tüm dünya barış içinde yaşıyordu. Çünkü yeryüzüne hâkim olmak için gelişmek ve çoğalmakla vazifeli olan Tanrı Oğulları'nın mücadelesi, işin başında öyle organize olmuş bir dirençle karşılaşmamıştı. Kusursuz bir bedenle doğan ruhlar, dengeyi sağlamak ve ileride Belial Oğulları ile patlak verecek olan, ilâhî iradeye giderek sırtını dönen iki ırk arasında ortaya çıkacak olan anlaşmazlıklara hazırlanabilmek için büyük sayılarla yeryüzüne gelmeye devam ediyorlardı.

Kısa sürede, bu yeni insanlar aileler ve topluluklar hâlinde birleştiler. O dönemde çok bereketli olan toprağın ürünlerini yiyorlar ve vücutlarının, hilkat garibeleriyle yapmış oldukları cinsel temaslar sonucu epeyce tahrip edici etkiler meydana gelmiş olan, o bölgesini de hayvan derileriyle örtüyorlardı. Mağaralarda ve ağaçlarda yaşıyorlardı. Hâkimiyet kurmak, ıslah olmak ve dostluklar edinmek arzusu sonucu kabileler oluştu. İnsanlar kısa sürede birleşmeyi öğrendiler ve rahat yaşamalarının beraberliklerine bağlı olduğunu anladılar.

Atlantis'te yaşayan insanlar, dünyanın diğer bölgelere dağılmış olan başka ırkları ile aynı tekâmül aşamalarından geçmek zorundaydılar, ancak gelişmeleri çok daha hızlı olmuştu. İnsanların geri kalan bölümünün tersine, Atlantisliler, daha başlangıçta, doğanın kendine sunduğu nimetlerden yararlanmaya çalışan, sulh içinde bir ulus meydana getirmişlerdir.

Taş, başlangıçta vahşî hayvanlardan korunmak ve beslenmek amacıyla, âlet ve silâh yapımında kullanıldı. Çok kısa sürede, önce tahtadan, sonra da taştan, yuvarlak biçimli evler yapmaya başladılar. İlk Atlantisliler avcı idiler; daha sonra çoban ve çiftçi olmuşlardır ve taştan ya da tahtadan âletler kullanmışlardır. Ateş ve doğal gaz ilk buluşları arasında yer alıyordu, bunları demir ve bakır izlemiştir. Daha sonra fillerin veya başka dev hayvanların derilerinden balonlar yapmayı tasarlamışlar ve bunları yapı malzemelerini taşımada kullanmışlardır. Köyler ve şehirler ortaya çıkmış

ve insanlar iletişim yöntemlerini bulmuşlardır.

Akıldan mahrum, ağır ve kaba bedenleri yüzünden hayli rahatsız durumdaki o hilkat garibeleri, hiç gelişme kaydedemiyorlar ve yalnızca sahiplerinin kendilerine sağladıklarından yararlanabiliyorlardı. Fizik bakımından, geçen asırlar boyunca ırklar arası birleşmeler ve tekrar edilen reenkarnasyonlar sayesinde hayvanî görünümelerini ve içgüdülerini azar azar kaybettiler.

En büyük sorun, hayvanlardı. Devasa boylardaki etobur hayvanlar dağlardaki ormanları ve vadilerdeki cangılları sık sık ziyaret ediyorlardı. Dev kuşlar toprağın üstünde süzülüyor ve ne bulurlarsa yiyorlardı. Bedensel olarak hiçbir savunması olmayan insanın çok güçlü bir savunma silâhı vardı: Zekâsı, akli ve iradesi sayesinde, "kuvvetli olan yaşar" yasasına bağlı olan hayvanların kaba gücüne karşı büyük bir başarıyla savaştı.

Madde içine düşüşüne rağmen Tanrı'ya hâlâ yakın durumda olan insan, yeryüzündeki ilk birkaç bin senelik yaşamı esnasında, ruh varlığının, günümüzdekine nazaran kendini çok daha kolayca ifade edebileceği bir bedene sahipti. Okült (gizli) melekeler, gayet normal şeylerdi. Alnın ortasında yer alan üçüncü göz ya da sümüksü bez çok gelişmiş durumdaydı. Ruhun psişik melekeleri bu guddede çalışıyordu. Kusursuz ırka mensup insanlar uzak bölgelerde neler olup bittiğini ve gelecekte olacakları görebiliyorlardı. Hilkat garibesi mahlûklara da hâkim olmak ve iradeleri altına almak yetenekleri vardı. Bununla birlikte, insan, dünyevî amaçlara bağlanmakta olması yüzünden giderek kaynağından uzaklaşıyordu; böylece kendisine Tanrı tarafından verilmiş olan nitelikleri, sonunda kaybetti. **Ruhun bu melekeleri**, insan, düşünce ve fiil ile yeniden ruhsallaşıncaya dek kayıp olarak kalacaklardı. Bunu başaranların sayısı çok az oldu.

Hayvanlar âlemi giderek daha büyük bir sorun hâline gelmeye başlamıştı ve sürekli olarak ölüm tehlikesi altında olması, insanın yaşamını zorlaştırıyordu. Dünyanın beş ulusundan gelen ve beş ırkı temsil eden bir bilgiler konseyi M.Ö. 52000'e doğru toplandı. Beyaz ırkın temsilcileri Kafkasya'dan, Karpatlar'dan ve Pers Ülkesi'nden; sarı ırkın temsilcileri, ileride Gobi Çölü olacak bölge-

den; siyah ırkın temsilcileri Sudan'dan ve Kuzeydoğu Afrika'dan; ve esmer ırkın temsilcileri de Lemurya'dan gelmişlerdi. Delegeler, daha ilk konferanstan başlayarak dünyaya zarar veren yaratıklarla beraberce mücadele etmenin yollarını aradılar. Topraktaki ve havadaki unsurlarda (element) bulunan güçlü kimyasal enerjileri kullanmak hususunda fikir birliğine vardılar. Bu karar, umulan sonuçları doğurdu; ancak gelecek senelerde başka sonuçlar da meydana getirecekti.

Melez yaratıklar ve o hilkat garibeleri toplumun paryaları idiler ve en usandırıcı işlerde kullanılıyorlardı. Toplumdaki sınıfları evcil hayvanlar ve yük hayvanlarından çok az daha üstteydi. Onlar yüzünden, kusursuz ırkın insanları, tamamen zıt görüşlere sahip iki kampa ayrıldılar. Büyük ayrılıkların ve sıkıntıların doğmasına sebep olan husus, saf ırkın insanları ile bu henüz hayvani tesirlerden kurtulamamış olan ırkın birleşmesiydi.

Bu paryalar, Baal veya Belzebuth'un -kötülüğün güçleri- taraftarlarından oluşan Belial kabilesinin köleleri idiler ve çok sert muamele görüyorlardı. Sahipleri bunları, gizli güçleri, ipnoz ve telepati sayesinde hakimiyetleri altında tutuyorlardı. Bunlar, kendilerine ayrılmış olan işleri yapabilmeleri için adeta çiftlik hayvanları gibi yetiştiriliyorlar ve ağır emekleri karşılığında kendilerine hiçbir fayda sağlayamıyorlardı; üstelik aile hayatları da yoktu. Onlar alelade bir şekilde şeyler -dokunulmazlar (*), robotlar-diye isimlendiriliyorlardı ve tarım işçisi veya hizmetçi olarak, bazen de ticaret hizmetinde kullanılıyorlardı.

Belial Oğulları'nın hırsları, kibirleri ve nefretleri yüzünden kastlar ve sınıflar meydana geldi. Onların, insan haklarına ve başkalarının hürriyetlerine önem vermez tutumları kan dökülmesine yol açtı. Büyük çoğunluk, sadece çıkarını gözeten aç gözlü bir azınlığın arzu ve heveslerine boyun eğiyordu.

Irsiyet ve çevrenin yasaları, sonunda etkilerini gösterdiler; kişilerin dış görünümünde soylarının arılığına ve her birinin amaçlarına, ideallerine ve kendilerini harekete geçiren güçlerin ni-

.....
(*) Hint'teki paryalar gibi, kast dışı ve yanına yaklaşamayacak denli geri durumda anlamındadır.

teliğine göre değişiklikler oluşmaya başladı. Bazıları beden ve yüz bakımından neredeyse kusursuz bir görünüme kavuşurlarken, diğerleri de insan bedeni üzerinde hayvanî eklentiler, yani toynaklar, pençeler, kanatlar, tüyler ya da kuyruklar taşımaya devam ettiler. Bu garip yaratıklara Asur ve Mısır'a ait kabartma heykellerde ve fresklerde rastlanır. Bunların tamamen kaybolmaya yüz tutmaları Mısır'da gerçekleşmiştir.

Eski Ahit'te bahsedilen "bu insan kızları ve yeryüzünde yaşayan devler", "Saf ırkı koruyunuz." bilgisini ilham etmişlerdi. Bazen de, ırklar arası birleşmeler beden bakımından gayet ilâhî (insan formunda) ve eksiksiz ancak menfi ruhlu varlıkların, kimi zaman da âdeta insan taklidi gibi ve son derece çirkin bedenli ancak son derece saf ve güzel ruhlu olan, ruhsal ışığa aç varlıkların meydana gelmelerine sebep olmuştu. Önemli olan fizik yapı değil, amaçlardaki arılık, fikirlerdeki mükemmelliği.

"Şayet benim halkım olmak istiyorsanız, sizin Tanrınız olacağım." emrine dayanarak Atlantisliler'in içlerinde en ruhanîleşmiş olanları, halkı Tek Tanrı'ya tapmaya ikna etmek için bir gayret gösterdiler. Bir Yasası'nın Çocukları adıyla bilinen bu insanlar, ırkı, bedenlen olduğu kadar ruhen de saflaştırmaya teşebbüs ettiler. Kuralları - bir din, bir devlet, bir eş, bir ev, bir Tanrı- Belial Oğulları'nın hiç de hoşuna gitmiyordu.

Sunağa ilk getirilen adaklar, toprağın ve insan emeğinin ürünleri, tarlalardan alınan hasatlar, küçük kuzular ve buzağılar oldu. İnsanın belli belirsiz hissetmekte olduğu ama gözden kaybetmiş olduğu ilâhî tarafının etkisiyle din bir realite haline geldi ve Bir'in Yasası'nın öğretisi sürüp gitti:

"Birbirinizi seviniz. Kendinizi günlük vazifelerinize, Babanız'ın size vermesini dilediğiniz tüm o sevgi ile adayınız. Yakınlarınızla olan ilişkilerinizde Bir'in Yasası'na sadık kalınız."

Tanrı tarafından çocuklarına gösterilen bu ilk yasanın üzerine kurulmuş ilk inanç dogması şudur: "Ey İsrail, işit, Efendin olan Tanrın Bir'dir. Benim karşımda başka Tanrıların olmayacaktır".

Tapınaklar inşa edildi ve kısa zamanda dinî semboller -mera-

simler, ayinler, dualar, neşîdeler- oluşturuldu. Arılığı sembolize etmek ve hayatlarına daha ilâhî bir amaç kazandırmak ve ışığı aramak gayesiyle sunaklara gelen melez yaratıkları (hybridler) yıkmak ve ruhsallaştırmak için kutsal ateşler yakıldı. Din yavaş yavaş bir sistem hâline, insana Tanrısal aslını hatırlatma tarzı hâline dönüştü. Hayatın sürekli oluşu, ya da tekrardoğuş, ruhun tekâmül plânının esas kısmı olarak kabul edildi. Karma, ya da Sebep-Sonuç Yasası (Ne ekerseniz onu biçeceksiniz.) temel olarak benimsendi.

Giderek, Bir Yasası'nın Çocukları ile Belial Oğulları arasında bir çukur oluşmaya başladı ve bu çukur daha sonra bir uçuruma dönüştü. Belial Oğulları'nın bedene bağlı ve materyalist yaşam biçimleri Bir Yasası'nın Çocukları'ndan pek çoğunu da baştan çıkarabiliyordu. Bunlar o tür bir hayata imreniyorlar ve dayanamayaarak sonunda onlar gibi yaşamaya başlıyorlardı. Dünyevî değerleri iyice azdırmak ve ruhsal olanı aşağılamak amacıyla bazıları, putlara ibadetin dine girmesine göz yumuyorlardı.

Büyük tufanlardan birincisi son batıştan binlerce yıl önce M.Ö. 50700'e doğru meydana geldi. Sebebi, dev boyutlardaki vahşî hayvanları yok etmek amacıyla gelişigüzel kullanılan kimyasal maddelerin ve güçlü patlayıcıların daha önceden kestirilemeyen ve doğanın dengesini bozucu etkileriydi. Ancak görünenin ardında yatan gerçek sebep, insanın içine düşmüş olduğu insafsızlık hâliyd.

Hayvanların yaşadıkları mağaraların içine muazzam miktarlarda gaz verildi ve bu da henüz hâlâ soğumakta olan yerkürede volkanik patlamalara ve zelzelelere yol açtı. Felâketin büyüklüğü kutupların yer değiştirmesine yol açtı ve bugünkü pozisyonlarına geldiler; ayrıca son buzul çağına da neden oldu.

Lemurya bundan hemen etkilendi. Zaten yavaş yavaş Pasifiğe gömülmekte idi ve topraklarının büyük bir bölümü okyanus tarafından yutuldu. Atlantis'te ise, bugünkü Antiller açıklarında bulunan ve Saragossa Denizi olarak isimlendirilen bölge, sulara ilk gömülen kısım oldu. Kitanın geri kalanı çok sayıda büyük adalara ayrıldı ve bunlarda da derin yarıklar, kanallar, çukurlar, körfezler,

koylar, dereler oluştu. Ilıman olan iklim, kavurucu hâle geldi.

Göçler, ilk toprak sarsıntıları esnasında başladı ve az sayıda Atlantisli kıtanın batısına ya da doğusuna doğru göç ettiler. İlk grup Pireneler'e yerleşti, diğerleri ise Orta ya da Güney Amerika'ya gittiler. Diğer taraftan Lemuryalılar da ilk önce Güney Amerika'ya göç ettiler. Pasifik kıyısında bulunan ve daha sonra Peru adını alacak olan ülkenin güneyinde yer alan Og Ülkesi'ni işgal ettiler. Bu, İnkalar adı verilen esrarengiz yerli kabilesinin kökenini oluşturmaktadır.

Bu andan itibaren ve maddî (teknolojik) uygarlığın kayda değer gelişmesine rağmen Atlantisli'lerde çalkalanmalar hüküm sürüyordu. Zengin, toprakları geniş ve bereketli bir ülkede barış, yerini ayaklanmalara ve isyanlara terk etti. Sunaklar, Tek Tanrı kavramına sırtlarını dönenler tarafından insan kurban etmede kullanılır oldu. Güneşe tapıyorlardı. Sadece Bir Yasası'na en sadık olanlar imanlarını sıkı şekilde muhafaza ediyorlardı.

Her türlü sapıklık, frenlenemeyen cinsel azgınlıklar ve haydutluk, şiddetle hüküm sürüyordu. Köylüler, emekçi sınıflar açlık ve sefalet çekiyorlardı. Fizik ve ruhsal bedenler de, tıpkı denize gömülen dağlar ve vadiler gibi aşındılar, kemirildiler. Bilimsel ve teknolojik aşamalara rağmen, içindeki bu çürüme hâli, kendini beğenmiş, ihanet hâlinde, insaf ve adaletten mahrum bir milletin dağılmasına ve sonunda yok olmasına yol açmalıydı.

İkinci tufan, birincisinden çok çok sonra, M.Ö. 28000'e doğru meydana geldi ve pek çok büyük ada sulara battı. Bu ikinci afet Tevrat'ta Nuh Tufanı olarak anlatılır.

Volkanik patlamalar ve görülmemiş şiddette fırtınaların ardından gelen tufandan sonra, dünyanın bu bölgesinde varlıklarını sürdürmeye devam eden başlıca kara parçaları kuzeyde Poseydon (Antiller bölgesinde), Atlantik'in merkezindeki Aryaz, ve batıda Og (Peru) idi. Birçok Atlantisli buralara sığınmışlardı; daha büyük bir çoğunluk ise dünyanın diğer bölgelerine sığınmaya çalışıyordu.

Lemurya, Pasifik Okyanusu'na gömüldü. Üzerinde yaşayanların bazıları aşağı California'ya, Arizona'ya ve New Mexi-

co'ya kaçtılar ve burada, "Mayra" Ülkesi'nde, Mu Kardeşliği'ni kurdular.

Atlantisliler için bu, bir çağın sona ermesi ve pek çok bakımdan seviyesine hiçbir zaman ulaşılamanuş yeni bir uygarlığın başlangıcıydı.

Tufandan sonra, Atlantis'te bir yeniden inşa dönemi başladı. Atlantisliler'in, enerjileriyle ve çalışma kudretleriyle birleşmiş olan bilimsel zihin yapılarının hızlı gelişimi, onlara mekanik, kimya, fizik ve psikoloji alanında ileri doğru harikulâde adımlar atma imkânı verdi, çünkü her şeye rağmen üstün bir millet idiler.

İlk tufandan sonra keşfedilen elektrik, elektronik alanında önemli gelişmelerin yapılmasına ve her türden elektrikli âletin icat edilmesine neden oldu. Uranyumdan elde edilen atom enerjisi taşımacılık ve ağır cisimlerin taşınması için bile kullanıldı. Bunlar, egoistçe maksatlarla kötüye de kullanıldılar. Atlantisliler en gelişmiş ısıtma ve aydınlatma sistemlerine sahiptiler ve diğer ülkelerle iletişim imkânları çok gelişmiş ve çok çeşitli idi. Laser gibi, her türden ışıklı şualar, keşfedilmişlerdi ve kullanılıyorlardı; bunlara ölüm şuası da dahildi. Sıvı hava, sıkıştırılmış hava ve kauçuk da keşfedilmişti. Bugün henüz bilinmeyen bakır, alüminyum ve uranyumdan meydana gelen madenî alaşımlar, uçan araçların, gemilerin ve denizaltıların yapımında kullanılıyordu. Telefon ve asansör gayet yaygındı, radyo ve televizyon da tıpkı teleskopla yapılan gözlemlerde ve uzun mesafeden fotoğraf çekmede kullanılan ışıklı şuaların büyütülmesi işlemi gibi çok gelişmiş bir durumdaydı. Her türden süs eşyası ve mücevher imal ediliyordu. Ordu ve polis, politika sahnesinde rol oynuyorlardı.

Bununla beraber, Atlantisliler'in en önemli bilimsel başarıları, güneş enerjisine hâkim olmalarıdır. Esas olarak, sonlu ve sonsuz olan arasındaki ruhsal irtibatı kolaylaştırmak amacıyla kullanılan bu devasa boyutlardaki yansıtıcı kristallere önceleri Tuaoil Taşı adı veriliyordu. Ardından, geçen asırlarla birlikte bunun kullanımı geliştikçe ve ilerledikçe, enerjinin, ne kablo ne de tel kullanılmaksızın tüm ülkeye dağıtılmasında kullanıldı. Ona Ateş Taşı ya da Büyük Kristaller adı verilmeye başlandı.

Poseydia'daki Güneş Tapınağı'na yerleştirilmiş olan Ateş Taşı, ulusun merkez jeneratörü vazifesini görüyordu. Bu, üzerinde bulunan bir mekanizma ile birlikte binanın merkezine asılı vaziyette duran, sayısız yüzeyleri bulunan ve muazzam büyüklükte, camdan ya da taştan bir silindirdi, amyanta benzer özelliklere sahip ve bakalite benzeyen, iletken olmayan bir malzeme ile yalıtılmıştı. Taşın üstünde, onu güneşe çıkarmak için yeri değiştirilebilen bir kubbe bulunuyordu.

Güneş ışığının sayısız prizmalardan geçerek yoğunlaştırılması ve güçlendirilmesi kayda değerdi. Enerji öylesine güçlüydü ki, bunu, radyo dalgalarına benzeyen ve görünmez şualarla tüm ülkeye dağıtabiliyorlardı. Bunun enerjisi her türlü âletin, gemilerin, uçan araçların ve hatta eğlence taşıtlarının dahi çalıştırılmasında kullanılıyordu. Bu bütün olarak bir uzaktan kumanda sistemiydi ve dalgalar, âletler tarafından endüksiyon vasıtasıyla alınıyordu. Şehirler, köyler, elektrik enerjilerini ya da diğerlerini bu aynı kaynaktan alıyorlardı.

İnsan bedeni, kristallerden çıkan şuaların hafifletilmiş bir uygulaması ile gençleştirilebiliyordu ve insanlar kendi kendilerini sık sık gençleştirebiliyorlardı. Bununla beraber, Ateş Taşı yıkıcı amaçlarla da veya işkence etmede ya da ağır biçimde cezalandırmada da kullanılabiliyordu. Kuvvetinin şiddeti çok yüksek bir düzeye ulaştırıldığında -hata sonucu- ikinci tufanın meydana gelmesine yol açtı. Şuaları diğer elektrik güçleriyle birleşerek toprağın bağrında sayısız yangınların çıkmasına yol açtı ve bunun sonucunda, doğanın güçlü enerji kaynağının neden olduğu korkunç volkanik patlamalar meydana geldi.

Amaki, Achaei ve özellikle de büyük adalardan sonuncusu olan ve kendi adını taşıyan adada yer alan ve o çağın dünyasında en önemli durumunda olan Poseydia gibi, beyaz taştan yapılmış harikulâde güzellikteki şehirler tüm ülkede, güneş ışığı altında pırıl pırıl parlıyorlardı. Şurada, Parfa Koyu'nda da dünyanın en işlek ve en iyi korunmuş limanı yer alıyordu. Su, şehirdeki evlere ve çok sayıda havuzlara ve su depolarına, dağların yamaçlarına ve sayısız ırmaklara dek uzanan dev boyutlarda inşa edilmiş olan su ke-

merleri ile getiriliyordu. Su sporları ülke sakinlerini çok cezbediyordu. Evlerin damları düzdü, teras biçimindeydi ve dış duvarları cilâlanmış ve çok güzel mozaiklerle bezenmiş beyaz taştan yapılmıştı.

Şehrin merkezinde tapınak bulunuyordu ve Bir Yasası'nın Çocukları'nın yaşamı bunun çevresinde düzenleniyordu. Kubbesi, çok büyük ve onixten, topazdan ve berilyumdan (zümrüt de olabilir) yapılma dev sütunlarla taşınıyordu. Bu sütunların üzerinde mavi yakuttan ve canlı renklere sahip başka taşlardan yapılan işlemler yer almaktaydı. Tapınağın kubbesi tüm güneş ışınlarını yansıtıyordu.

İçeride, tapınağın ana bölümünde yer alan mihraplarda kutsal ateşler sürekli olarak yanmaktaydılar. Bu esrarengiz alevler, melez varlıkları bedenlerindeki o istenmeyen hayvansal eklentilerden kurtarmak için kullanılan -ve bir süre sonra da bileşkesi giderek unutulmuş- ışınlar meydana getiriyordu. Toplantı yapmakta kullanılan büyük bir iç avlu ve kâhinlere, rahiplere, rahibelere ve tapınağın tüm hizmetçilerine ayrılmış olan küçük odalar bulunuyordu. Sayıları hayli kalabalık olan din adamları, o devrin en bilgili kadın ve erkeklerinden oluşmaktaydı; bazıları hakimlik vazifesi de görüyorlardı, vicdanî ahlâk idarecisi ve danışmanı olarak da görev yapıyorlardı.

Atlantisliiler ve özellikle de Poseydiahlılar, evrendeki yaratıcı enerjileri inceliyorlar ve doğanın zenginliklerinin, bitkilerin, kıymetli taşların, metallerin titreşimlerinin ve bunların insanların psikik ve sezgisel doğalarında meydana getirdiği titreşimsel sonucun özünü kavrayabiliyorlardı. Tarım da tıpkı astronomi ve astroloji gibi çok ilerlemişti. Atlantisliiler sayıların anlamlarını hesaplayabiliyorlardı; yıldızlar ve elementler hakkında bilmedikleri yoktu ve hatta sabah çiyinin faaliyetini ve meydana getirdiği sonuçları dahi bilmekteydiler. Yerçekimini nötralize etmeyi öğrenmişlerdi. Tüm metafizik , ruhsal veya bilimsel yasaları anladıkları gibi insanın ve beş ırkın kökenine ait sırları da kavrayabiliyorlardı.

Bir Yasası'nın Çocukları'nın sahip oldukları bu eşi benzeri olmayan bilgileri, Belial Oğulları kendi fesatlıkları için kullanmak is-

tiyorlardı; bu materyalistler Tek Tanrı'ya tapanların sadece fikirlerini değil, aldıkları tedbirleri ve yaptıkları uyarıları da hor görüyorlar ve aşağılamaya çalışıyorlardı. Bir Yasası'nın Çocukları arasından Belial Oğulları'nın iddialarını benimseyen ve yaşam biçimlerine imrenerek onlara katılanlar ve sırf zevk ve tahrip etme arzularının tatmini için yaratıcı enerjileri ve evren yasalarını kullanmalarında yardım edenler de çıkıyordu.

Bu kötüye kullanıma, hayatın veya yasanın "noktürn tarafı" (*) adı veriliyordu. Çok sayıda tapınağın kutsiyeti tahrip ediliyor ve bunlar birer günah mağarası hâline dönüştürülüyor, bir yandan da ruhsal yasalar bedensel arzuların doyurulmasında kullanılıyordu. Psişik yeteneklerin kötüye kullanılması pek çok felâketlere sebep oldu. Gazların, sıvı havanın ve patlayıcıların egoistce amaçlarla kullanılması hususunda tartışmalar oldu. Yönetici durumundakilerin sahip oldukları özel imtiyazlar konusunda çatışmalar çıktı. Köleler, köylüler ve işçi sınıfı sadece eziyet çekmek ve zor koşullarda çalışmak ve yaşamak zorunda bırakılmakla kalmıyor, ayrıca ödedikleri vergilerle de eziliyorlardı. İki grup arasında bir uçurum oluştu. Kudret, Bir Yasası Çocukları'nın elinde de olsa, karşı taraf bunların otoritesini yıkmak için her şeyi yapıyordu. Sonunda iç savaş patlak verdi.

Yönetim şekli, sosyalist eğilimli bir monarşi idi. Kral özel bir konseyin yardımıyla hüküm sürüyordu. Kötü unsurlar, sonunda bu konseyin içine sızmayı başardılar; yalan, entrika ve komplo, kralın sarayında bile yaygınlaştı. Toplum üç sınıfa ayrıldı: Hükümran sınıf, her iki gruptan olup da nüfuzlu mevkileri işgal edenler ve yüksek ruhban takımı tarafından oluşturuluyordu; orta sınıf öğretmenlerden, idare memurlarından vs... oluşmaktaydı; ve son olarak da emekçi sınıfı geliyordu ve işçilerden, köylülerden ve melez yaratıklardan (hybridler) oluşuyordu. Ayrıca kraliyetin debdebeli yaşamına tutkun olan saray halkı, prensler ve prensesleri de unutmamak gerekir. Bir Yasası'nın Çocukları ise topluluk hâlinde yaşamaktaydılar.

İç çalkantılar, huzursuzluklar, anlaşmazlıklar, şahsî arzula-

.....
(*) Noktürn: Gece yaşayan, gece vakti gerçekleşen.

rın iyice azgınlaşması, genelde hâkim olan bu tatsızlık ortamı, Atlantis'in son çöküşünü hazırlayıverdi. Ve yıkılışı, daha önce çarpıcı bilimsel aşamalar yapmaya imkân vermiş olan doğal ve ruhsal yasaların kötüye kullanılmışlıkları oranında da zorlu ve azap verici boyutlarda gerçekleşti. Tek Tanrı'ya sadık olanlar, sümüksü bez vasıtasıyla faaliyette olan, ancak giderek kaybolmaya yüz tutmuş o durugörü yetenekleri sayesinde Atlantis topraklarının batışının yaklaşmakta olduğunu anlamışlardı. Toplumları uyarmaya, önlenmesi imkânsız olan o felâkete mümkün olabildiğince engel olabilmek için onları birleştirmeye çok gayret sarf ettiler. Tanrı'nın emrine göre, Belial Oğulları'nın arzu ettikleri gibi hemcinslerini itaat altına almak yerine, üstünde yaşadıkları toprak parçalarını itaat altına almaları gerektiğini anlatmaya çalışıyorlardı. Felâketi engellemek için, dünya üzerinde yaşayan tüm ulusların sahip oldukları tüm bilgileri biraraya getirme yolları aradılar ve bu amaçla büyük bir toplantı gerçekleştirildi. Tüm ülkelere mensup delegeler, büyük felâketi önleyebilmek ümidiyle tüm bilgeliklerini ve bilgilerini ortaya koymak üzere Atlantis'e geldiler; ama tüm çabaları boşuna oldu.

Önlenemez olana boyun eğen Bir Yasası'nın Çocukları başka çözümler ve kolonileştirebilecekleri yerler aradılar. Emniyetli sığınaklar aramak amacıyla, Mısır'a, Honduras'a, Yucatan'a dünyanın diğer bölgelerine, denizden, havadan ve karadan olmak üzere sayısız araştırma seferi yapıldı. Her şeyden de önemlisi dinî arşivlerini, sembollerini, ibadet eşyalarını muhafaza etmek amacındaydılar ve bunları beraberlerinde götürdüler.

Atlantis, M.Ö. 10700'de zaten tam bir çöküntü durumundaydı, uçurumun dibini bulmuştu. İnsan kurban etmeler ve güneşe tapınma, gerçek dinin yerini almıştı, her yerde zina, ahlâksızlık ve her türlü bozukluk hüküm sürmekteydi. İnsan ve hayvan karışımı melez yaratıklar (hybridler) giderek daha çok eziyet görmeye başlamışlardı.

Doğa güçlerini çok kötüye kullanıyorlardı. Güneş prizmaları, birer zor kullanma, işkence ve ceza aracı hâline gelmişti; öylesine ki, halk bunlara "Korkunç Kristaller" adını takmıştı. İnsanî de-

ğerlere hiç mi hiç saygı kalmamıştı ve ahlak, yeni yeni uçurumlarda yitip gidiyordu. Tüm ülkede şiddet ve isyan hüküm sürmekteydi. Ve ardından, sonuncu afet geldi.

Muazzam yer sarsıntıları toprakların altını üstüne getirdi. Büyük adalar, kendilerini yutan okyanusun karanlık sularına gömülüp gittiler. Kısa bir sürede, su yüzeyinde adeta bir milletin mezarının yerini işaret edercesine sadece birkaç zirve kaldı. Bazıları kaçmaya muvaffak oldular; diğerleri ise zayıf olanlara diğer ülkelerde sığınma imkanları yaratmak amacıyla kahramanca kalmayı seçtiler. Büyük bir çoğunluk kıta ile birlikte sulara gömüldü. M.Ö. 9500'de, Atlantis yeryüzünden tamamen silindi.

Bununla beraber, Atlantis kültürü tamamen yok olmadı. Onun izlerine Çin'de ve Hindistan'da hala rastlanmaktadır ve etkisi, sayısız tekrardoğuşlarla kendini günümüzde de gayet kuvvetle hissettirmektedir.

Tarih, ebedi bir yeniden başlangıçtır ve bu batık kıtanın tüm bölgelerinin yeniden gün ışığına çıkacak olması gibi, Atlantis'lerin ruhu da günümüzde yeniden ortaya çıkmaktadır. Poseydia Adası, suların üstüne çıkacak olan ilk bölgedir ve Atlantik Okyanusu'nda, A.B.D. kıyıları açıklarında yeni kara parçaları belirecektir. Bunun zamanı yakındır.

Bahama Adaları, ikinci tufandan önce geniş kıtanın bir parçasını oluşturan Poseydia Adası'nın zirve kısımlarından yegane geriye kalanlardır. Buraya çok yakın bir bölgede, Bimini sularında ve Florida kıyılarından elli mil açıktaki, çamur tabakaları eski ve batık bir Atlantis tapınağının kalıntılarını örtmektedir. Günün birinde ortaya çıkarılacaktır.

Pireneler'de ve Fas'ta, eski bir Atlantis kolonisinin yıkıntıları hala keşfedilmeyi beklemektedir.

Atlantis'ten kaçıp sığınanlara, Honduras, Guatemala ve Meksika'da (Yucatan), "Mayalar" deniyordu. Kuzey Amerika'da ise New Mexico'ya, Arizona'ya ve Colorado'ya yerleştiler; doğuya, Mississippi ve Ohio'ya kadar ilerlediler ve tümülüsleri (*) yaptılar.

(*) *Tümülüs: Genellikle eskiden mezarların üstüne toprak veya taştan yapılan koni şeklindeki tepeye verilen isim. K. Amerika'da rastlanan kadim devirlere ait ve insan eliyle yapılmış olan koni biçiminde tepelere de tümülüs denir.*

Irokua (Iroquois) yerlileri bunların doğrudan torunlarıdır ve Atlantis dininin izlerine hemen hemen tüm kızılderili kabilelerin de rastlanır.

Atlantisliler'in etkisi, Mısır'da kendini piramitlerin yapımında gösterir, ki bu mimarî şekline Meksika'da da rastlanır. Bazı yazıtlar birbirinin aynıdır ve Eski Ahit'in bazı kısımlarını aydınlatma imkânı verecektir. Buna ek olarak, Büyük Kristaller'in yapılaş plânlarını da içermektedir. Bu kalıntılardan bazıları, bunları çözmeyi başaramayan arkeologlar tarafından Yucatan piramitlerinde bulunmuştur.

Cayce'in "okumaları"nda verilen ilk tarih on buçuk milyon yıl öncesine dek -kusursuz ırk ruhlarının ikinci tesirleri- uzanıyor- sa da, büyük Atlantis dönemi boyunca, M.Ö. 200000 ile 10700 yılları arasında pek çok uygarlıklar geliştiler ve sönüp gittiler. İlk ve son tufanlar arasında binlerce yıl geçti. Birinci felâket zamanındaki göçler vasıtasıyla Pireneler'e ve Amerika'ya götürülen kültür, ikinci göç esnasında Orta Amerika ve Fas'a aktarılan kültürden ve üçüncü ve son tufan zamanında Mısır ve Meksika'ya götürülen kültürden farklıydı. Atlantis uygarlığı, bir bütün olarak tek bir kerede nakledilmiş değildi. Kıta adalara ayrıldığında konuşulan dillerde de ayrılıklar başgösterdi. Halbuki dünyanın geri kalan kısmında hâlâ aynı diller konuşulmaktaydı. Bu da Atlantisliler'in, göç ettikleri diğer ülkelere olan etkilerini hayli zora sokuyordu.

Çağımız, pek çok bakımdan eski Atlantis'in bir kopyası gibidir ve sahip olduğumuz teknoloji, Atlantislilerce kaydedilmiş olan gelişmelerle kıyaslandığında, daha da iyi anlaşılacaktır. Onlar günümüzde de çok büyük miktarlarda tekrar doğup durmaktadırlar, halbuki insanlık devresi (siklus) Karma Yasaları'na -Etki ve Tepki- göre tekâmül etmektedir ve insanlar yeniden, kendi elleriyle yaratmış oldukları bir dünyaya karşı çıkmak zorundadırlar. Gelişmiş uygarlığımız bizlere ilk kez ve benzer şartlar altında, sadece yapmış olduğumuz sayısız haksızlıkları ve insafsızlıkları telafi edebil- memiz değil, tabiat güçlerini yapıcı ya da yıkıcı amaçlarla kullan- ma konusunda bir kere daha bir seçme yapabilmemiz imkânını vermektedir.

Cayce şöyle demişti:

“Bu varlığın Atlantisli olduğunu görmekteyim. Sonuç olarak o da, pek çok Atlantisli'nin yapmakta olduğu gibi, dünya üzerinde içinde bulunduğumuz çağda tekrar doğmayı seçmiş bulunmaktadır. Bir şeyden emin olunuz: Hiçbir ülkenin hiçbir yöneticisi -varlığın inançların taraftarı ya da düşmanı olsun- bir Atlantisli'den başka biri olamaz. Belirtmiş olduğumuz gibi, Atlantisli'ler çok yüksek bir uygarlık düzeyine ulaşmışlardı; ve onlara ilâhî faaliyetler emanet edilmişti. Ama -tıpkı bu varlığın da yaptığı gibi- onlar, tüm varlıkların kimin için ve kimin içinde yaşayabileceğini unutup gitmişlerdir. Ve sonunda bedenlerini tahrip etmişlerdir, ama ruhlarını değil. Bu varlığın da yeryüzündeki gayesi şudur: Diğer insanlara mutluluk getirmek, hem de bir an evvel. Yani Tanrı'nın şu sözünün yaşayan bir numunesi olmak: 'Sizler, güçsüz olanlar ve ezilenler, bana gelin, haçımı taşıyın ve öğretilerime kulak verin.' Bu varlığın tekrardoğuşunun altında yatan sebep budur işte. Maksudında ya başarıya ulaşacak, ya da tıpkı Atlantis'te iken yapmış olduğu gibi ve diğer pek çok ruhun da bu özel alanda başlarına gelmiş olduğu gibi acıklı bir başarısızlığa uğrayacaktır.” (2794-L-1)

Bizler, hepimiz, bir imtihanlar devrinin eşiğindeyiz. Bugün yapmış olduğumuz şeyler insanlığın binlerce yıllık kaderini belirleyecektir.

Cayce Dosyalarından Aktarmalar

“Bir 'hayat okuması' için verilen bilgilerin içinde, zaman zaman varlığın ya da kişinin, Atlantis Kıtası'nda iken özel bir konum işgal etmiş olduğuna, ya da bu kıta üzerinde herhangi bir faaliyete iştirak etmiş olduğuna, ya da varlığın bu kıtadan ayrılarak, o devirde yeryüzünde bulunan başka bir bölgeye, buralara özel bir gelişme süreci aşılayabilmek için göç etmiş olduğuna rastladım. Bu kişiler çok faal olmalıydılar, çünkü yeni gökler altına gelmiş oldukları hâlde, içine girmiş oldukları bu yeni ortamlarda bir hayli deği-

şiklikler oluşturmaya başladılar. Tekrardoğuşun bir olgu olduğunu ve dünyada önce yaşamış olan ruhların, bugünkü devirde de yeryüzüne doğmakta olduklarını kabul edersek, eskiden yaşamış oldukları devirde yaptıkları faaliyetlerle kendi yıkımlarını hazırlamış iseler, günümüzde de geri gelerek yeniden bazı değişimler meydana getirecek olduklarını düşünmek yanlış mı olur acaba? Onlar bu eski dünyaya mı aittirler? Yoksa bizimkine mi?" (364 -1)

"Varlık, yeryüzünde yaşayan ve dokunulmazlar denen o acayip mahlûkların oluşturduğu kastların, yüksek kastle mensup olanlarca köpeklerden bile daha çok aşağılanmaları ile ilgili olarak vicdanların sızlamaya başlamış olduğu ve sorunların ortaya çıktığı o dönemde yaşamış olan bir Atlantisli'dir. Varlık, dokunulmazlara içinde bulundukları durumdan kurtulmaları için yardım etmeye çabaladığında, yüksek bir konumda bulunuyordu. Günümüzde ise, geçmişteki bu deneyimi ile güçlenmiş olarak varlık, metaller, konstrüksiyon (yapı) ve demokratik anlayışla ilgili her şeyi bilmektedir." (333-L-1)

"... Varlık, o çağın toplumlarında bir üstat, bir öğretmendi ve karalarla birlikte okyanusa gömülenler arasında bulunuyordu. Ve varlık, yeni değişimlerin meydana gelecek olduğu bugünkü dönemde, yeniden dünyaya gelmiştir. Atlantis'te, Isshuta adıyla yaşamış olan varlık korkuya yenik düştü ve gerçek ortaya çıktığında, diğer insanları doğru yoldan çıkardı. Günümüzde, bu korku onda doğuşundan beri sürmektedir." (105-L-1)

"O devirde dünya zamanı şimdi olduğu gibi günler, haftalar ve yıllar değil, onluklarla, elliliklerle ve yüzlüklerle sayılıyordu... Buna göre, beş, altı ya da yedi yüz sene yaşamak, günümüz zamanına göre sadece elli, altmış yada yetmiş yıl yaşamak demektir." (1968-L-2)

"... Belirtilmiş olduğu gibi varlık, mekanik ile ve mekaniğin kullanımı ile uğraşanlara katılmıştı. Ve bu, günümüzde henüz icat edilememiş olan şeylerin bulunduğu bir dönemdi. Örneğin, Ateş Taşı gibi... Varlığın içinde bulunduğu faaliyetler kendisini o çağın hem yapıcı hem de yıkıcı güçleri ile uğraşmaya sevk ediyordu.

Varlığın, günümüzde daha iyi anlayabilmesi için bu âletin bir tanımını yapmak iyi olacaktır...”

“Tabanı, günümüzde yalıtkan olmayan malzeme diye adlandırdığımızdan kaplanmış olan yapının ortasında, günümüz İngilteresi’nde bu tip şeylerle uğraşanların gayet iyi bildikleri bir isim altında üretilen diğerleri gibi, amyanta benzer, taştan ya da metalden bir malzeme bulunuyordu...”

“Taşın üstünde, bina oval (yumurta gibi) ya da kubbe şeklindeydi ve taşın, faaliyetinde ateş hâlindeki cisimlerden yayılan enerjilerin yoğunlaştırılmasından, dünya atmosferinde bulunan ya da bulunmayan unsurlardan ve Güneş’in ya da yıldızların ışınlarından yararlanabilmesi için, bu kubbeyi geriye çekmeye yarayan bir mekanizma bulunuyordu.”

“Cam (günümüzdeki adıyla) prizmalar vasıtasıyla yapılan konsantrasyon (yoğunlaştırma) işlemi, değişik nakil vasıtalarına monte edilmiş cihazlara etki edebilecek şekilde gerçekleştiriliyordu; günümüzde uzaktan kumanda sisteminde radyo dalgalarının yönlendirilmesiyle çok benzeşen endüksiyon yöntemleri sayesinde taştan yayılan ve taşıtların hareket ettirici gücüne etkide bulunan enerjinin türü sayesinde bu işler gerçekleştiriliyordu.”

“Her şey öylesine tasarlanmıştı ki kubbe açıldığında veya yer değiştirdiğinde, mekânda hareket eden değişik yapılara -bunlar ister gözün görüş alanı içinde, isterse de dışında, suyun altında veya havada ya da karada gidiyor olsun- yollanan direktifleri hiçbir şey bozamıyordu.”

“Taşın hazırlanması sadece inisiyelere emanet edilmişti; ve varlık, bu radyasyon (ışınım, şua neşretme) etkilerini yönetenler arasında yer alıyordu. Bu dalgalar göze görünmez bir şekilde yükseliyorlardı ve gerek o devirde mevcut bulunan gazlar sayesinde uçan taşıtları havalandırmak için, gerekse de karada ya da havada veya suda ya da suyun altında gidebilen eğlence taşıtlarını yönetmede kullanılıyorlardı.”

“Bunlar, jeneratörün (günümüzde söylendiği gibi) merkezine yerleştirilmiş olan taştan yayılan dalgaların yoğunlaştırılması ile hareket ettiriliyorlardı. Varlık bu aktif güçten yıkının tohumla-

rını ekmek için yararlandı; bu amaçla ülkenin çeşitli bölgelerine, şehirlerde, köylerde ve kasabalarda sürdürülen faaliyetler için enerji üreten farklı cihazlar (ya da taşlar) yerleştirdi. Bu cihazlar beceriksizlik yüzünden yüksek hacimle ve çok güçlü çalışacak şekilde bağlandı ve bu da ülke halkına ikinci yıkım dönemini getirdi ve kara parçalarının adalara ayrılmasına neden oldu. Nitekim daha sonraları bu adalar da, getirilen yeni güçler yüzünden yıkılıp gideceklerdi.”

“Aynı ateş türü sayesinde insan bedenleri yenileniyordu: Taşın ışınımalarını kullanarak, canlı organizmaya yıkıcı güçleri getiren etkiyi yakıyorlardı. Varlık, bu şekilde pek çok kereler kendini gençleştirmişti; ve bu ülkede kâh toprakların parçalanmasından sorumlu olanlarla, kâh son yıkım esnasında Belial ile beraber çalışarak sonuna kadar yaşadı. Bu, varlığın düşüşü oldu. Başlangıçta, yıkıcı güçleri yönetmek arzusuyla hareket etmiyordu. Ama daha sonra iktidar hırsı üstün geldi.”

“Bu taşın tanımlanmasına ve yapısına gelince: Büyük ve camdan -günümüzdeki adıyla- bir silindir görüyoruz. Bu, tepesi ya da başlığı, silindirin en alt yüzü ile tepesi arasında yoğunlaşmış olan enerjiyi toplayabilecek şekilde façetalar (küçük satırlar) hâlinde yontulmuş durumdadır.”

“Bu yapının plânları ya da belgeleri, günümüzde halen dünyanın üç bölgesinde bulunmaktadır: Atlantis'in batık bazı bölgelerinde ya da Poseydia'da; ki buradaki tapınakların kalıntıları şu anda Florida açıklarındaki Bimini Adası yakınındaki bir bölgede okyanusun dibinde çamur tabakasıyla örtülü bir durumdadır ve yakın bir zamanda keşfedilebilecektir. Ve (ikinci olarak) Mısır'ın eski tapınaklarının arşivlerinde; ki varlık daha sonra buralarda, daha önce ülkelerinde bulundukları sırada muhafaza etmiş ve daha sonra Mısır'a getirmiş oldukları belgeleri korumak için diğerleriyle birlikte çalışmıştı. Bunlara ek olarak (üçüncüsü) diğer arşivler de Amerika'ya, günümüzde Yucatan adı verilen bölgeye nakledildiler ve hatta bu taşlar (ki haklarında hiçbir şey bilinmemektedir) şu anda bile keşfedilmiş durumdadır.” (440-5)

“... Atlantis topraklarında, Bir'in sayısız yasalarının ve esas-

larının çiğnenmesi sonucu oluşan sıkıntılar ve felâketler zamanında; ve Poseydi Adası ahalisinin göç etmesine neden olan yer sarsıntıları başladığında, varlık doğadaki harekete geçirici güçleri depolayanlar arasında yaşıyordu. Bu güçler, ışığı, formları ve faaliyetleri çok kuvvetli bir şekilde yoğunlaştıran büyük kristallerden gelmekteydi. Bunlar sayesinde deniz dibinde veya havada giden taşıtları idare ediyorlardı. Bu güçler ayrıca birçok teknikte: Örneğin, cisimleri ulaştırmada, sesi ulaştırmada, bu faaliyetlerin kaydedilmesinde ve günümüzdeki adıyla televizyonun çalıştırılması için özel titreşimlerin meydana getirilmesinde kullanılıyordu.” (813-L-1)

“... Atlantis topraklarında... Yıkıcı güçleri harekete geçiren faaliyetlerin önceden bilinmesine dayanan ve Atlantis dışına yapılan göçlerin yaşandığı o garip devirlerde, varlığın, günümüzdeki isimleriyle sadece Yucatan denilen ülkeye değil, Pireneler'e ve Mısır'a da gidenler arasında bulunmuş olduğunu görüyoruz. Hava yoluyla taşımacılık ve iletişim yöntemleri o devirde, çok daha sonra Hezekiel'in tarif edecek olduklarına çok benzemektedir.” (1859-L-1)

“... Atlantis topraklarında, son afetten önce ve milletlerin büyük göçü gerçekleştiği devirde varlık, çeşitli uzak ülkelere yapılan yolculukları düzenlemeye yardım edenler arasında bulunuyordu. Varlık, yargıç (bugünkü ismiyle) vazifesi görüyordu ve ayrıca milletlere uygun bir çevre, iklim ve etkinlikler sağlayabilecek kapasitede bölgeler araştırmakla da görevliydi. Ve varlık, günümüzde Orta Amerika diye adlandırılan ve ülkeden kaçanların günümüzde keşfedilmiş olan o pek çok tapınakları inşa etmiş oldukları bölgeye geldi.”

“Varlık, bu arkeolojik buluntulardan söz edildiğini duyduğunda, buna çok özel bir ilgi duydu; çünkü bu, onun uzak geçmişinin bir parçasıdır. Varlık, kendi kendilerine bu ülkeyi terk eden insanların geride neden tek bir mezar dahi bırakmadıklarını ve oldukları evlerden neden tek bir kalıntı dahi kalmadığını soranlara pek çok şeyi açıklayabilir. çünkü varlık, ölüleri yakma âdetini oluşturanlardandı; ve çok sayıda insanın külleri bu amaç için kurul-

muş tapınaklardan birinde bulunabilir." (914-L-1)

"... Atlantis topraklarında, Belial Oğulları tarafından azdırılan yıkıcı güçlerin neden olduğu göçün başlangıcında, varlık, bu ülkenin prenslerinden biriydi. Diğer bölgelere seyahatleri sağlayan etkilerin ayrılmasına, belgelerin muhafaza edilmesine... ve günümüzde medeniyet adını verdiğimiz şeyin bir bölümü hâline gelmiş olan etkinliklerin sürekli olarak yerleştirilmesine taraftardı."

"Varlık, sadece hava ve deniz seferlerinde değil, doğa güçleri sayesinde diğer ülkelerle haberleşme sanatında da ustaydı... Sonuç olarak doğanın, haberleşme ile alâkalı bu şeyleri, o devirde varlığın yaşanının bir parçasını oluşturmaktaydı... Yolculuk hikâyelerinde... imajinasyon (tahayyül)... yabancı ülkelere ve yabancı milletlere ve onların örf ve âdetlerine ait her şey onun doğuştan var olan güçlerinin bir bölümü hâline geldi." (1215-L-1)

"Varlık, korunması gereken kişilerin yollanabilecekleri, birden fazla sayıda ülkeyi araştıran grupta bulunuyordu. Böylece Yucatan Ülkesi'ni, Pireneler ve Mısır'da yapılan faaliyetleri tanıdı. Bugün de, bu milletlerin, âdetlerinin ve yaşam biçimlerinin varlığın ilgisini çektiğini görmekteyiz. Eski yaşamının başlarında, varlığın Poseydia'da yaşamış olduğunu görüyoruz; ama belirleyici faktörler Bir Yasası'nın Çocukları ile Belial Oğulları arasındaki çatışmaları doğurduğunda varlık, yeniden inşa dönemi esnasında Mısır'a gidenler arasında bulunuyordu." (1908-L-1)

"Varlık, ikinci tufandan hemen önceki karışıklık ve huzursuzluklar meydana geldiği sırada; Belial Oğulları ve Bir Yasası'nın Çocukları arasında tartışmalar ve anlaşmazlıklar çıktığı zamanda Atlantis topraklarında yaşamaktaydı. Varlık, Bir Yasası'nın Çocukları'nın prensiplerini izleyen, ancak bir yandan da Belial Oğulları'nın maddî avantajlarından yararlanmaya teşebbüs edenler arasına katıldı. Böylece varlığın maddî ve ruhsal ideallerinde bir zıtlık meydana geldi. Ama senin Sahibin Olan Tanrının birdir ve kendine karşı bölünmüş bir evi yoktur." (3102-L-1)

"... Atlantis topraklarında, kıtanın parçalandığı devirler esnasında, ülkenin değişmesi için bir kanun ilân edildiği zamanda, varlık Mısır'a doğru yelken açan, ancak günümüzde Portekiz,

Fransız ve İspanyol Ülkesi denen yere, Pireneler'e gelenlere eşlik ediyordu. Ve Calais Falezlerinde varlığın arkadaşları tarafından bırakılmış olan izler hâlâ görülebilir... Amaçları Bir Yasası'na sadık olanlar için dinî bir etkinlik kazandırmaktı... Varlık önce kaybetti, sonra kazandı... Kazanması, Mısır topraklarını uygarlaştıranlarla işbirliği kurulduğunda gerçekleşti. Ve tüm bunlar, İskenderiye çevresinde keşfedilmeyi bekleyen eşyalarla kanıtlanacaktır. Çünkü, şu da açıklanabilir ki varlık, Barış Prensi'nin, ilk inisiyasyonu için Mısır'a gelişinden 10 300 sene önce İskenderiye'de bir bilgi kütüphanesini ilk kuran kişiydi. Çünkü beni duyunuz: 'O, Mısır'da da çarmıha gerilmişti.' " (315-L-1)

DÖRDÜNCÜ KISIM

PİRAMİTLERİ İNŞA EDENLER

Dünyanın tüm gizemleri içinde, Mısır'daki Büyük Piramit ilk sırayı almaktadır. Dünyanın yedi harikasından biridir ve yaşı, yönü, yapısı ile alâkalı olarak sayısız münakaşalara yol açmıştır. Ama zaten tüm Mısır, bir araştırmacı ya da bir arkeolog için büyüleyici olduğu kadar da zengin bir ülkedir; çünkü orada insanlığın en esrarengiz muameleleri yer almaktadır.

Dünya üzerinde bilinen ilk tarih, M.Ö. 4241 yılında Mısır takviminin kabul edilmiştir. Evrensel olarak kabul edilen bir sistem, Mısır tarihini M.Ö. 3400 ile 332 yılları arasında yer alan otuz hane-dana bölmektedir. Bundan önceki zamanlara ait olarak hemen hemen hiçbir şey bilinmemektedir; ayrıca bu tarihlerin hiç biri de kesin değildir. Genel olarak, Gize Piramidi'nin M.Ö. 2900 yılına doğru yapılmış olduğuna inanılır (*).

Eski ve tarihî Kahire kentinin on beş kilometre kadar batısında, $29^{\circ} 58' 51''$ kuzey enleminde ve $31^{\circ} 09'$ doğu boylamında (Greenwich meridyeni) yer almaktadır. Kral Kufu ya da Keops'un mezarı olduğu kabul edilmektedir ama içinde hiçbir ceset bulunabilmiş değildir. Bu dev piramit beş buçuk hektardan biraz daha az bir alanı kaplamaktadır; bir kenarı 231,6 metre, boyu ise 146,5 metredir.

Büyük Piramit yegâne kare tabanlı olandır ve bütünüyle taştan, her biri 54 ton ağırlığında dev taş bloklardan yapılmıştır. Yapılışındaki kesinlik ve doğruluk, bir elmas ustasının çalışmasıyla kı-

(*) Bkz: *Büyük Piramitin Sırrı* (G. Barbarin-Ruh ve Madde Yayınları)

yaslanabilir. Taşların bitişme yerleri gözle seçilememektedir ve mimarlar ve mühendisler bu dev taşların nasıl kaldırıldığını, yerlerine nasıl konduğunu asırlar boyunca kendi kendilerine sorup durmuşlardır. Başlangıçta kalın ve beyaz alçı taşlarıyla kaplanmış durumdaydı, ama bunlar asırlar boyunca tıpkı en tepesindeki parça ya da apeks gibi, yerlerinden sökülmüşlerdir.

Geometrik şekil olarak Büyük Piramit tam tamına bir piramit formundadır. Tabanı kusursuz bir karedir; her bir yüzeyi diğerleriyle en zirvede birleşecek şekilde eğimli olan eşkenar üçgenlerden oluşmaktadır ve en tepe noktası, tabandaki karenin diagonallerinin kesiştiği merkez noktaya tam dikey olarak yer almaktadır.

Tabanın, gerçek dört esasî noktaya (dört yön) göre olan pozisyonu sâdece beş saniye fark etmektedir, bu da hiç şüphesiz onu dünyanın en iyi yönlendirilmiş yapısı durumuna getirmektedir.

Sfenks (*), insan başı taşıyan ve uzanmış bir aslanı temsil etmektedir. Bu yekpare taşın heykelin uzunluğu 57,60 metredir. Mısır'da Hu ismiyle bilinir ve Tanrı Horus'un bir temsilidir, yaşı da Büyük Piramit'den çok daha eskidir. Daha küçük olan diğer sfenksler bir koç ya da doğan büstünü temsil etmektedirler ve pek çok yazıtlarda da hayvanî eklentileri olan, yani toynakları, pençeleri, boynuzları, kuyrukları ya da tüyleri olan insan bedenleri tasvir edilmektedir.

Esrarengiz sfenksler ve piramitler yalnızca Mısır'da bulunmaz. Asur Ülkesi'nde (Asuriye, bugünkü Suriye) bulunan taş kabartmalarda kanatlı sfenkslere rastlanır; Pers ve Yunan sanatı bizlere bunun minyatür örneklerini sunarlar. Yucatan'da ise Mayalar'ın yapmış oldukları sfenksler ve piramitler Mısırlılar'inkine şaşılacak denli benzemektedir, ancak daha küçüktürler. Bu tip yapıların meydana getirilebilmesi için gerekli olan gücün, imkânların, yöntemlerin ve zenginliğin ne olması gerektiği meydandadır ve kökenleri aynı ve yüksek seviyeli uygarlıkların işaretleridirler.

Eski Mısır'da astronominin çok önemli bir bilim olduğu bilinmektedir, ancak dini hakkında çok az malûmat vardır, hatta dinî akidelerin esaslarının ve inançların bilerek ve isteyerek gizli

(*) Bkz: *Büyük Sfenks'in Sırrı* (G.Barbarin - Ruh ve Madde Yayınları)

tutulmuş oldukları izlenimi hâkimdir. Görünüşe bakılırsa, Mısırlılar güneşe tapıyorlardı. Re ya da Ra ismi, tüm tanrıların başı olan güneş tanrısı için kullanılıyordu. Kafkasya'dan gelmiş olabilirdi. Tüm tanrıçaların prototipi olan İsis, doğa tanrıçasıydı. Onun kültü muhtemelen M.Ö. 1700 yıllarına doğru başlamış olmalıydı. "Her iki ulus" ya da Aşağı ve Yukarı Mısır, Ra tarafından birleştirilmiş gibidir. Dinin ve devletin birbirlerine sıkıca bağlı oldukları görülmektedir. Sırlarla ve "mitoloji" ile kaplı ve olağanüstü zenginlikteki kalıntıların haricinde Eski Mısır hakkında çok az şey bilinmektedir. Pek çok arkeolojik buluntular anlaşılabilmiş değildir ve işte bu noktada, Edgar Cayce'in "okumaları" karanlık noktalara parlak bir ışık tutmaktadırlar. Ve neticede bu tarih öncesi döneme ait, ikna edici olduğu kadar da açığa kavuşturucu bir kavram ortaya çıkıvermektedir.

"Okumalar", Büyük Piramit'in ve Sfenks'in yapıları ile ilgili olarak çok daha eski bir tarih, M.Ö. 10000'lere doğru yer alan bir tarih vermekte ve insanın yeryüzündeki tekâmülü ile alâkalı bir anlam taşıdıklarına değinmektedirler. Yucatan ve Mısır arasında belirlenmiş olan kültürel benzerlikler, batık kıta Atlantis'te yaşayanların her iki ülkeye de yapmış oldukları sayısız göçlerle izah edilmektedir.

Bu "okumalar"da, hayvanî eklentilere sahip insanların dış görünüşleri son derece gerçekçi biçimde izah edilir; İsis belirginleşir ve eski yazıt "Ölümler Kitabı" yeni bir anlam kazanır.

İşte, hiçbir dış kaynağa başvurulmadan meydana getirilen, Mısır piramitlerini ilk inşa edenlerin Edgar Cayce'e göre hikâyesi.

Cayce Dosyalarından Aktarmalar

Yaklaşık olarak çeyrek milyon sene boyunca, Sahra'nın bazı bölgeleri ve Yukarı Nil Vadisi hariç, Mısır ve Kuzey Afrika sularla kaplı durumdaydılar. Diğer kara parçalarının su yüzüne çıkmasından sonra buraların da yaşanabilir hâle gelmesi için yine de

uzunca bir süre geçmesi gerekti. Siyah ırka ait ilk kabileler Yukarı Nil'in bereketli topraklarında, günümüzde Krallar Vadisi diye adlandırılan yerin yakınındaki bölgede göründüler. Nüfus, çadır altında ve mağaralarda yaşıyor ve yük hayvanlarından yararlanıyordu. Dünyanın diğer bölgelerini tahrip etmekte olan büyük ve vahşî hayvanların istilâsından uzakta ve korunmuş durumda bulunmalarına rağmen ulus zayıftı ve iç karışıklıklar ve uyuşmazlıklar altında ezilmekteydi.

Barış ancak ikinci saltanat döneminde, tabiat yasaları ile ilgili büyük bir anlayışa ve yüksek ruhî vasıflara sahip bir bilge olan Kral Raai saltanatı döneminde geldi. Halk kitlelerine, kendi içlerinde taşıdıkları ilâhî kıvılcımı tanıtmak amacıyla mümkün olabilen her şey gerçekleştirildi. Hükümdarlığının yirmi sekizinci yılında, bu kral, tüm dünya yöneticilerinin katıldığı bir toplantı düzenledi. 44 rahip, kâhin ve astrolog, insanın tekâmülünü hızlandırmaya yarayan ve ona fizik ortamın şartlarına direnmesinde yardımcı olan usulleri tartışmak ve diğer bölgelerdeki vahşî hayvanlar sorununu çözmek üzere biraraya geldiler. Bu yöneticiler mağaralarda ve çadırların altında toplandılar ve konferansın konusu "İnsanın sahip bulunduğu ve kendisini yeryüzünün en yüksek varlığı yapan ruhsal güçler." idi. Görünüşte, başka imkânlardan mahrum olan insandaki bu kudretin bir Yüce Kaynak'tan çıktığını ilk açıklayan kişi Kral Raai oldu.

Ve böylece insanın ruhsal tabiatının, insanın insanla ve insanın Bütün ile olan ilişkisinin incelenmesine başlandı: Ruhun bölümleri, şuur, şuur dışı, şuurüstü; daha iyi tekâmül edebilmek amacıyla, insanın içinden geçmek zorunda olduğu Güneş Sistemleri'nin bölümleri ve çeşitli varlık seviyeleri... gibi. Bu dogmalar, insanın, güneş, ay, yıldızlar ve unsurlar ile sembolize edilen yeryüzü hayatının safhalarını iyi yönetiyorlardı. Bu ruhsal yasaların taştan veya arduvaz taşından (siyah bir taş) tabletler üzerine yazılması ilk kutsal kitabı oluşturdu. Bu, ileride **Ölümler Kitabı** olarak adlandırılacak olan ve aslında cenaze ile hiçbir alâkası olmayan o kitabın başta gelen bölümü oldu.

Mısır'ın bu ikinci idaresi 199 sene sürdü ve daha sonraları

Kral Raai, Tanrı'nın yeryüzündeki temsilcisi olarak kabul edildi ve taparcasına sevildi. Bununla beraber ömrünün sonuna kadar hüküm süremedi, çünkü ülkesi işgal edildi.

O devirde, İsa'nın gelişinden 11 016 ve Atlantis'i yok edecek olan son yer sarsıntılarından 300 sene önce, beyaz ırktan olan önemli bir grup insan Kafkasya'da yer alan Arart Ülkesi'nde yaşıyorlardı. Başkanlarının ismi de Arart idi ve genç ve aziz bir rahip olan Ra-Ta'nın tavsiyelerini izlemekteydi.

Ra-Ta 21 yaşındayken, Arabistan'dan göç eden Zu kabilesinin Mısır üzerine yürüyeceğini ve her iki ırkın da hayrına olacak büyük bir yenileşme meydana getireceğini önceden haber vermişti. Kehanetine göre Mısır, dünyanın en büyük gücü hâline gelecekti. Ra-Ta tarafından teşvik edilen Kral Arart böyle bir girişimin başarılı olacağına ikna oldu ve Mısır'a doğru büyük bir yolculuğun hazırlıklarına girişti. Arart'ın emrinde olan ve Ra-Ta tarafından sevk ve idare edilen bu sefer, Mısır'da, ülkenin tarihinde önemli bir rol oynayacak olan birinci hanedanın kurulmasını sağlayacaktı.

Mısır Kralı Raai kendisini metafizik araştırmalarına öylesine derinden adanmıştı ki, danışmanlarının, kendisine kuzeyden gelen istilâya karşı ülkesini koruması için yaptıkları baskıya aldırılmıyordu bile. Böylece Arart, hemen hemen hiçbir direnmeyle karşılaşmadan Mısır'ı kuşattı ve ele geçirdi. Raai, kan dökülmesine sebep olmaksızın derhal teslim olmayı tercih etti, ki bu tutumu her kasta mensup çok sayıda Mısırlı'nın kendisini mahkûm etmesine neden oldu. Bununla beraber bu, kötülük görünümünde olan, ancak iyi olan için, hayırlı olan için yapılan bir davranıştı. Raai, ömrünün geri kalan günlerini yeni bir dinin temelini teşkil edecek olan ve Ölüler Kitabı'nda da yer alan bir çalışmaya adayacaktı.

Başlangıçta ülke halkı ile istilâcılar şiddetli biçimde zıtlastılar. Direnişin başı Raai değildi; bu kişi büyük bir etkiye sahip olan bir yazıcı idi. Öyle çok taraftarı vardı ki, yeni kralın karışıklıklara yeni bir çeki düzen vermekte olduğu ve yeni yasaları hâkim kılmağa olduğu bir zamanda bile vergi yasalarına karşı çıkarak bir isyan başlatacak güçteydi. Bir işgalci olduğunun ve Mısırlılar'ın kendisinden nefret ettiklerinin şuurunda olan Arart, çok ustaca ve

politik bir manevra tasarladı; hükümdarlıktan istifa ederek yerine genç oğlu Araaraat'ı geçirdi ve harbi seven mizaçlı yazıcıyı da, kendisine yalnızca kraliyet ailesi mensuplarına ait olan Aarat ünvanını vererek çok önemli bir mevkiye getirdi. Bu davranışı, direnişin suskunluğa dönüşmesine neden oldu, kendisine de tüm Mısır halkının desteği sağlandı.

Bu arada, tahttan indirildikten sonraki dönemde Kral Raai, işgalci millete mensup büyüleyici güzellikteki bir kız tarafından baştan çıkarıldı; öylesine ki onu kendine eş olarak aldı. Bu kız güzelliği ve fazileti ile ünlüydü ve her iki milletin insanları tarafından öyle taparcasına seviliyordu ki, ölümünden sonra tanrılaştırıldı. Bu kızın adı İsai idi.

Luz kentinde ise genç Kral Araaraat daha on altı yaşından itibaren hayli ürkütücü bir işe, çok çeşitli milletlerden meydana gelen bir ulusu yönetme işine girişti; çünkü o dönemde Mısır'da, yerli halkın dışında Hindistan'dan, Moğolistan'dan ve Atlantis'ten gelmiş göçmenler de bulunmaktaydı.

Yirmi sekiz yıl süren hükümdarlığı boyunca karışıklıklar ve sulh dönemleri, iç ve dış savaşlar yaşandı. Kral Araaraat on iki özel danışmandan ve çalışmadan, ekonomiden, ticaretten, kimyadan, inşaattan, eğitimden, tarihten ve sanatlardan ve bilhassa müzikten sorumlu bakanlardan meydana gelen bir kabineden yardım görmekteydi. Bu bakanlar, Mısırlılar, Atlantisli ve kuzeyden gelen işgalciler arasından büyük bir bilgelikle seçilmiş kişilerdi.

Güçlü kıtanın tedricî olarak okyanusa gömülmesinin ardından Atlantisli mülteciler giderek artan sayılarla buraya geliyorlardı. Beraberlerinde kölelerini ve hybridler'ini (melez yaratıklar), dinlerini ve bilimlerini de getiriyorlardı. Sayıları o kadar fazlaydı ki, günün birinde Arart, oğlunu devirmek amacıyla, bazı muhteris Atlantisli tarafından düzenlenen bir komplonun başını ezmek için, çekilmiş olduğu köşesinden çıkmak zorunda kaldı. Bunlar, politik durumdaki istikrarsızlıktan yararlanıp kudret elde etmek niyetindeydiler. Ancak Arart'ın hızlı bir şekilde müdahale etmesi üzerine bu girişimleri pek kısa sürdü. İç barış sağlandıktan sonra da, pek çok alanda büyük gelişmeler gerçekleştirildi. Mısırlı yazıcı

Aarat otuz iki yaşındayken bir koalisyon yönetiminin başkanı oldu ve genç Kral Araaraat ile birlikte her alanda ülkenin hayrına çalıştı. Düzenli olarak kayıt tutan bir insandı ve kaydetmiş oldukları, kısmen kendi yaşamı esnasında inşa edilmiş olan ve Sfenks'in yakınında yer alan bir mezarda günün birinde keşfedilebilir.

İşgalcilerin kâhini Ra-Ta, pek çok tartışmaların ardından Mısır'ın büyük-rahibi ilân edildi. Kendisine uzun yıllar sürecek olan, bu ülkenin metafizik araştırmalarını ve ruhsal incelemelerini yönetme vazifesi verilmişti. Ra-Ta'nın, insanın tabiatı ve onun Bütün ile olan ilişkisi hususunda kesin fikirleri vardı. O, insanın hem fiziksel hem de ruhsal tekâmülüyle ilgileniyordu; özellikle de, yalnızca fizik doğumdan itibaren değil, zamanların başlangıcından itibaren ruhun ölümsüzlüğü ve hayatın daimî oluşu; ruhsal plândaki Karma ya da Sebep-Sonuç Yasası ve ayrıca, ruh varlığının dünya dışı plânlardaki yaşamı ve tekâmülü, onun fikirlerini ve inceleme konularını oluşturmaktaydı. Ra-Ta, iyi bir eğitimden geçildiği takdirde bu ruhlarla irtibat kurulabileceğini öğretmekteydi. Ama özellikle ve o devir için en önemlisi ve devrim niteliğinde olanı, Mısırlılar'ın dinleri durumundaki güneşe tapınmaya (güneş kültü) karşıt olarak o, Tek Tanrı'nın yasasını -"Sahibin Olan Tanrı Bir'dir"- öğretiyordu.

Başlangıçta, yerli halk başkaldırdı. Ülkenin zenginliği ve sürdürdükleri maddî hayatın kolay oluşu onların, birer bedenli varlık olarak o andaki dünya zevklerine daha çok ilgi duymalarına neden olmaktaydı; yeryüzüne gelecekte de enkarne olacakları veya diğer kozmik plânlarda ruhsal bir yaşam sürdürececek olmaları onlar için o anda pek bir şey ifade etmiyordu.

Mısır ulusunun sosyal düzeni, çok daha ileri seviyede bulunan Atlantisliler'inkinden farklıydı. Klânlar ve kabileler olmasına karşın gerçek bir aile hayatları yoktu. Kanun, geceleri kabilenin tüm kadınlarının ayrı bir tapınağa yerleşmelerini ve erkeklerin de başka yerde uyumalarını şart koşuyordu. Kraliyet de bu kuralın dışına çıkamıyordu; kral, hizmetçileri ve danışmanları ile birlikte, yanında bir kraliçe ya da herhangi bir eş olmaksızın ayrı bir binada yaşıyordu. Irkın devam ettirilmesini sağlayan ilişkiler kutsal ola-

rak kabul ediliyor ve bu işe ayrılmış özel tapınaklarda gerçekleştiriliyordu. Üç ya da dört katlı olan bu yapılarda hayli ufak sayılabilecek pek çok odalar mevcuttu, ayrıca dans ve eğlence için ayrılmış olan bir de büyük salon vardı. İçeride eşya olarak elde dokunmuş halılar, örtüler ve yastıklardan başka bir şey bulunmuyordu.

Çiftleşmeler her iki tarafın arzusuna göre değil, ırkı muhafaza etmek amacıyla krallığın bir emirnamesi ile gerçekleşiyordu. Doğum Tapınağı'nda doğan çocuklar, özel olarak yetiştirilmiş gruplar tarafından bu işe adanmış binalarda devlet için yetiştirilmek üzere üç aylık olduklarında annelerinden alınırldı.

Bütün bunlar Büyük-Rahip Ra-Ta'yı bir hayli rahatsız ediyordu. Diğer ülkelere, özellikle de Atlantis'e yaptığı pek çok seyahati esnasında aile bağlarının yararlarını gözlemleme imkânını bulmuştu. Aile yaşamının, bireysel yaşamların diğer bireylerle birlikte uyum içinde, tek bir gaye uğruna adanmasının ve böyle bir durumun getirdiği sorumlulukların bir millet için ifade ettiği manevî değerinin önemini anlamıştı.

Atlantis'e yaptığı seyahatlerin birinden dönen Ra-Ta, aile kurumunun kurulması için ilk adım niteliğinde olan bir kararname çıkarttı. Buna göre erkekler ancak tek bir eş alabileceklerdi. Kendisine eş olarak da, kendisi ile beraber kuzeyden gelmiş olan ve çocuklarının da anası olan kadını seçti. Bu yasa büyük başarıya ulaştı, ancak eş seçimi ve çocukların eğitimi hâlâ yönetim tarafından kontrol ediliyordu. Kusursuz olmasa da, bu yasa gerçek bir sosyal yaşamın yerleşmesine yönelik büyük ilerlemeler kaydedilmesini sağladı.

Zamanla Ra-Ta'nun ünü ve nüfuzu giderek arttı, ancak önemli mevkilere doğruluğu, yetkinliği ve namusu kanıtlanmış kişilerin getirilmesi için krala baskı yaptığından dolayı servet ve mevki hırsı olan çok sayıda Mısırlı'nın da düşmanlığını çekmeye devam ediyordu. Bu politikası onu, halkı kendi şahsî çıkarları için kullanmaya çalışan zengin ve nüfuzlu sınıflarla karşı karşıya getiriyordu.

Ra-Ta'nun yönettiği araştırmalar ve arkeolojik kazılar sonucunda Mısır'da eski bir uygarlığın yaşamış olduğu ortaya çıkınca, yerli halk onun Bütün'ün Birliği ve Tek Tanrı hakkındaki fikirlerini

dinlemeye başladı.

Yaptığı metafizik incelemeler Ra-Ta'nın kendisini, ilâhî Yasa'nın bilinmesi sayesinde insanın tekâmülünün hızlandırılabilmesine ikna etmişti. Doğal doğuş ve tekrardoğuş sürecinin gerektirdiği süreden çok daha kısa bir zamanda da zihinsel ve bedensel bakımdan kusursuz bir ırk yaratılabileceğine inanmaktaydı. En büyük umudu da mükemmel bedenler meydana getirmektir ve bu teorilerini uygulamaya koymak suretiyle de Ra-Ta, insanlık âlemine karşı kendi payına düşen en büyük vazifeyi yapmış oluyordu. Ama daha önce, uyuşmazlıklar ve fikir ayrılıkları ülkeyi epeyce sarsacak, bu da büyük rahibin cesaretinin kırılmasına yol açacaktı.

O sıralarda Kral Araaraat ise halkın yararına olacak şekilde kendini daha endüstriyel teşebbüslere vermiş ve büyük bir ticarî faaliyet dönemi başlamıştı.

Kral, çeşitli ırkları biraraya getirerek yönetici sınıflardan ziyade halk kitlelerinin yararına olmak üzere bunların yeteneklerini ve sanatlarını geliştirdi. Ülkenin muazzam maddî kaynakları keşfedildi. Kral, Pers Ülkesi'ndeki daha sonra Kadeş adını alacak olan Ophir'de (Ofir), Etyopya'da (Habeşistan) ve Yukarı Nil bölgelerinde maden kuyuları kazdırdı; hakik taşı, oniks, zümrüt, elmas, mavi yakut ve opal gibi kıymetli taşların çıkarılması için maddî destek sağladı. Bugünkü adıyla Madagaskar'ın kıyılarında inci çıkarılıyordu. Taşların yontulması ve parlatılması işiyle çok sayıda zanaatkâr uğraşmaktaydı. Diğer maden ocaklarından da altın, gümüş, demir, kurşun, çinko, bakır ve kalay elde ediliyordu. Tarım hayli bereketliydi, sofralardan şarap eksik olmuyordu, kürk ve mücevher kullanımı çok yaygındı. Çok geniş tahıl depoları, gemiler, köprüler, büyük kemerli köprüler inşa edildi. Daha sonra Iskenderiye adını alacak olan Deosho (Deoşo)'da, o devrin en büyük elyazmaları koleksiyonunu muhafaza etmek amacıyla kütüphaneler kuruldu.

Kral sarayı ve diğer resnû binalar yükseldi. Bunlardan biri de kubbesi çok büyük kıymetli taşlarla işlenmiş ve salonları cilâlı ve değişik renklerdeki tahta panolarla kaplanmış olan Altın Tapınak

idi. Bunun kalıntıları da günün birinde keşfedilecektir.

Mal değişimini ve dünyanın büyük ülkeleri ile olan iştirakleri sağlamak için dükkânlar ve bankalar kuruldu. Bunlar, Atlantis'in büyük adalarının sonuncusu olan Poseydia, Güney Amerika'da Og (Peru), Avrupa'daki Pireneler bölgesi ve daha sonraları Sicilya, Norveç, Çin, Hindistan ve A.B.D. adını alacak olan ülkelerdi.

Dillerdeki ayrılık, yalnızca büyük tufanın kıtayı adalara bölmüş olduğu Atlantis'te mevcuttu. Diğer tüm ülkelerde insanlar hep aynı ve tek bir dili konuşuyorlardı. Bununla birlikte Mısır'da, resmi dilin haricinde çeşitli lehçeler vardı.

Kral ülkenin politik ve sosyal yönetimi ile uğraşırken büyük-rahip Ra-Ta ve yardımcıları ise Tek Tanrı kültüne uygun olarak ruhsal yasaları hazırlıyorlardı. Rahip aynı zamanda bir medenî yasanın, bir ceza yasasının ve halkın manevî hayatını yöneten yasaların yazılmasına da yardım etti. Kitlelerin fiziksel ve ruhsal bakımdan iyileştirilmeleri ve yenilenmeleri için gerekli olan faaliyetlerin yapılabilmesi maksadıyla yeni tapınaklar inşa edildi.

Ra-Ta, Bir'in Yasası'na sadık kalmayı sürdürenlerin yöntemlerini ve yorumlarını incelemek amacıyla Poseydia'ya sayısız yolculuklar yaptı. Alta'da Hept-Supht (sükût etmeyi bilen kişi anlamına gelir) ile karşılaştı ve bu konuları onunla birlikte tartıştı. Çok onurlu bir bilgin olan Hept-Supht, nesilden nesile aktarılmış olan sayısız gizli dogmanın ve arşivlerin muhafızı idi. Büyük-Rahip, Hept-Supht sayesinde, özellikle hybridler (melez yaratıklar) ve Belial Oğulları ile alâkalı tüm sorunlara ilişkin pek çok bilgiler edindi. Hept-Supht, Bir'in Çocukları'nın yasalarının Mısır'da muhafaza edilmesini çok arzu ediyordu.

Ra-Ta ülkeye geri döner dönmez derhal iki büyük tapınağın, Fedakârlık (*) ve Güzellik Tapınakları'nın plânlarını çizdi. İnşaat otuz yıl kadar sürdü. Fedakârlık Tapınağı bir hastane ya da sağlık merkeziydi. Güzellik Tapınağı ise bir akademi, sırların öğretilme-

.....
(*) *Sacrifice* kelimesi: *Kurban etme, fedakârlık, kendini adanmak anlamındadır. Biz burada "fedakârlık" diye yazmayı uygun gördük. Kurban Tapınağı da denebilir.*

sine ayrılmış bir tür yüksek okul kimliğindeydi.

Diğer pek çok ülkelerde de olduğu gibi Mısır nüfusunun çoğunluğunu, değişik tekâmül seviyelerindeki hybridler oluştuyordu. Bunların çoğu da zihinsel, ruhsal ve fiziksel bakımdan bayağı geri bir seviyede idiler. Atlantis'ten, sahipleri olan Belial Oğulları ile beraber hâlâ göç edip buraya sığınmaya devam eden çok sayıda köleler yüzünden sosyal sorunlar hâlâ karmakarışık durumunu koruyordu.

Ra-Ta, bu yaratıkların, tıpkı insanlar gibi düşünüp hareket edecekleri ve tamamen sahiplerinin arzularına bağlı durumlarından sıyrılmasını sağlayacak bir tekâmül seviyesine kadar geliştirebileceklerini ümit etmekteydi. Bu tekâmülleri aynı zamanda toplum üzerinde yaptıkları geriletici etkilerini de önlemiş olacaktı.

Fedakârlık Tapınağı hem fiziksel, hem de ruhsal rahatsızlıkların giderildiği bir hastane idi. Burada cerrahî ilâçlar, elektro terapi, masajlar, kiroprakti (*) vs... ve aynı zamanda diyet, müzik titreşimleri, renkler, dans, şarkı ve özellikle de derin meditasyon vasıtasıyla tüm şekil bozuklukları -bedensel ya da zihinsel- tedavi ediliyordu. Hasta ile onu tedavi etmekle görevli rahipler ya da rahibeler; tümü bu faaliyetlere katılıyorlardı. Amaç, aşırı bedensel arzuları zihinden silmek ve bedensel bozuklukları ortadan kaldırmaktı.

Bir de sunaklardaki ateş vasıtasıyla arındırma usulü vardı. Yaratığın değişmesi ya da baştan aşağı yenilenmesi için genellikle altı veya yedi sene gerekiyordu. Bu artık kısımlar bir kere yakıldı mı varlık, ruhu olan bir insan varlığı hâlinde ortaya çıkıveriyordu ve bir sonraki tekâmül kademesine geçmeye hazır oluyordu. Ruhun ve bedeninin ideal bir gelişme seviyesine ulaştırılmasını hedefleyen bu eprövrlerde (imtihanlarda) ferdi fedakârlıkların çok yüksek bir seviyede olmasından dolayı, insan bedenine kutsal bir şeye olduğu gibi âdeta tapınmaya başlandı ve bunun tekâmülü ve güzelliği kayda değer bir önem kazandı. Ra-Ta'nın da öğretmekte ol-

(*) *Kiroprakti: Bazı omurga kemiklerinin elle düzeltilmesine dayanan tedavi yöntemi.*

duğu gibi, bu, Tanrı'nın yaşayan tapınağı idi; gerçekten de kutsal-
dı.

Bu arada, yenileme işlemi her zaman eksiksiz olmuyordu; bazı durumlarda tam bir değışim meydana gelebilmesi için üç ve-
ya dört tekrardoğuş gerekmektedir. Ama her şeye rağmen hybrid-
ler birkaç asır içerisinde yeryüzünden silinmeye başladılar. Hal-
buki sadece saf ırk ile birleşme usulü ile temizlenmeye çalışılıyordu
bu iş çok daha uzun bir süre alırdı...

Hybrid adı verilen bu zavallı yaratıklar birkaç bin yıl sonra
Yunan, Pers, Asur, Mısır sanatında ve hiyerogliflerinde temsil edi-
lecek ve "mitoloji"deki efsanelerin meydana getirilmesinde rol oy-
nayacaklardı.

Fedakârlık Tapınağı'ndan çıkan hasta, bu kez ruhsal rehabili-
tasyon kurslarına katılmak üzere Güzellik Tapınağı'na girmektey-
di. Burada, yüksek seviyede uzmanlaşmış bir rahip ve rahibeler
grubu kişinin kendi yolunu bulmasına nezaret ediyorlar ve ona,
hem kendinin hem de toplumun yararına olacak şekilde istidatla-
rının ortaya çıkmasında yardımcı oluyorlardı. Tercih önemli bir
rol oynamaktaydı; çünkü şahsın, dünyasal gelişme devresinin için-
de yer alan ve yalnızca şimdiki değıl, gelecek hayatlarına da ait bir
tercihti bu.

Tapınaklarda öğreticilik yapmak vazifesi yalnızca çok yük-
sek seviyeden gelişmiş ve üstün vasıflara sahip kadın ve erkeklere
verilmekteydi. Burada kadın ve erkek eşitliğı tamdı ve kostümleri
hemen hemen aynıydı: Bunlar beze benzer beyaz bir kumaştandı,
papirus ve lotüs'ten (nilüfer çiçeğı) elde edilen iplikle dokunmuş
ve kırmızı kumaşla da süslenmişti.

Güzellik Tapınağı'nda başlıca yeri müzik alıyordu; müzik,
"gümüş kordon" ya da omurilik vasıtasıyla adayların Evrensel
Güçler ile ahenk hâline geçmelerini sağlayacak şekilde onların dü-
řüncelerini ve titreřimlerini yükseltiyordu. Flüt, lir, arp ve viola
(kemana benzer bir çalgı) gibi enstrümanlar kullanılıyordu ve
bunlardan geriye kalanlar günümüzde hâlâ gizli mezarların için-
de günün birinde keşfedilmeyi bekler hâlde gömülü durmaktadır;
tıpkı tedavi görmekte olan o insanları belirleyen işaretleri taşıyan

plâketler ya da mühürler gibi.

Bu plâketler, kişiye, sanat, meslek veya serbest meslekler alanına kabul edilişinde rehberlik vazifesi gören bir dizi sembolleri ve sahneleri temsil eden bir tür ruhsal armalar idiler.

Güzellik Tapınağı'ndan diploma alanlar pek çok sahaya kanalize olabiliyorlardı: Ziraat, bahçecilik, müzik ve şan, çanak-çömlekçilik veya kalıpcılık, dokumacılık ve işlemecilik vs. gibi. Kumaşlar pamuktan, kenevirden, papirüsten ve lotüsten dokunuyordu ve erişilemez bir kalitede idi. O devirde tüccarlar yoktu, herkese açık tek bir mağaza vardı.

Tapınaklar sağlam bir şekilde kurulup yerleştirildikten sonra Ra-Ta, sorumluluk almaya ve dogmaları, yasaları ve bilimleri öğretmeye muktedir vasıfta gördüğü kişilere otoritesini azar azar aktardı, onlara yetkiler verdi. Diğer ülkelerde yapılmakta olanlardan sürekli haberdar olabilmek amacıyla çok yolculuk yapıyordu. Mısır'da bulunduğu zamanlarda bile, çok daha sonraları Hindu-lar'ın da yapacak oldukları gibi, zamanının büyük bölümünü yüksek güçlerle daha yakın bir temas kurabilmek amacıyla dua ve meditasyona adamaktaydı. Yaratıcı Tesirler ile olan ilişkilerinde giderek daha da derinleştiği ölçüde, alışılmamış türden psişik melekeler ulaşmak onun için mümkün olmaktaydı.

Hemen hemen tam bir münzevi hayatı sürdürüyor ve birkaç yakını dışında kimseyi kabul etmiyordu. Kudretlerini başkalarına devretmesine bir de bu tutumu eklenince değişik ve hiç şüphe dahi etmediği bazı kaynaklar tarafından kendisine karşı tavır alınmasına ve bazı sıkıntıların doğmasına yol açılmış oldu. İnsanlara güven duyan bir tabiata sahip olduğundan dolayı, büyük rahip, tüm ülkeye yayılmış ve hatta tapınaklardaki ayinlerin içine dek sızmış olan bazı bozucu uygulamalardan tamamıyla habersizdi.

Tapınaklarda, bazı başkanlar, büyük rahibin kendi politik güçlenmeleri için bir engel olduğunu düşünen ihtiraslı bazı Atlantisli politik grupların etkisi altında kalıyorlardı. Tapınaklardaki bu otoritelere ve emirleri altındaki kişilere suikast tertipleniyordu. Bundan maksat, uygulamalarda ve ayinlerde, özellikle de adayların o ana kadar çok ciddî biçimde denetlenen cinsel ilişkilerine ait

olanlarda değişiklikler meydana getirmektir. Kültün (*) ruhsal anlamına karşı düşmanca tutum içinde olan pek çok tehlikeli kişiler kudreti ellerine geçirmeye başladılar.

Uzun süren seyahatlerinin birinden dönen Ra-Ta, muntazam gelişmeler kaydedilmiş olduğunu ümit etmekte iken, ruhsal gayeden uzaklaşmış ve nemelazımcılığın hüküm sürmekte olduğunu gördüğünde âdeta yıkıldı. Şehvet düşkünlüğü ve sarhoşluk almış başını gitmişti. Toprağın meyvelerinin adandığı sunaklarda bu kez kanlı kurban törenleri yapılmaktaydı.

Büyük rahip bu uygulamaları ülkeye sokanların maskelerini düşürünce karışıklıklar başladı ve giderek de büyüdü. Sayıları az, ama güçlü olan düşman grup, Ra-Ta'nın bedensel olarak kusursuz insanlar meydana getirme arzusundan yararlanarak daha değişik bir yöntemle kendisini düşürmeye çalıştılar.

Güzellik Tapınağı'nda eşsiz bir güzelliğe ve akla sahip Mısırlı bir dansöz vardı. Mısır'da o güne dek görülmemiş mükemmellikte ve güzellikteki yegâne kusursuz insan varlığı olarak kabul ediliyordu ve ölümünden yıllar sonra Mısır güzelliğinin ve mükemmelleşme kabiliyetinin bir sembolü olarak kabul edildi. Adı İsis idi, ama ona daha sonra İsis denmeye başlandı ve hatırası sayısız heykellerle günümüze dek ulaşmıştır.

İkinci rahibin kızı ve kralın da gözdesi olan İsis'in, istediği zaman Ra-Ta'nın huzuruna kabul edilmek gibi bir imtiyazı vardı. Büyük rahibi, uzun zamandır hayalini kurduğu kusursuz insanı yaratabilmek amacıyla kendisi ile birleşmede bulunmaya ikna etmesi için cazibesini kullanmasını söyleyerek ona baskı yaptılar; böylece bedence zaten kusursuz olanların daha çabuk çocuk yapabilmeleri bahanesiyle üstü kapalı bir şekilde izin de koparmasını istiyorlardı; çünkü rahip namzetlerinin cinsel yaşamları sınırlı idi.

Kendisini teşvik edenlerin gerçek niyetleri konusunda herhangi bir şüpheye düşmeyen İsis ise, hiç farkında bile olmadan onların büyük rahibe karşı düzenledikleri komploya âlet oldu. Ve yüksek cazibesine dayanamayan Ra-Ta'yı sonunda hem baştan çı-

(*) Kült: İbadet, tapınma

kardı, hem de onu kendileri gibi mükemmel bedenler dünyaya getirmeye ikna etti.

İsiris, bu birleşmenin meyvesi olarak bir çocuk -İso isminde bir kız- doğurduğunda, komplocular büyük-rahibi çocuğun babası olarak ilân edip, ve de dinlerinin yine bizzat kendisi tarafından kurulmuş en önemli esaslarından birisini en başta kendisinin çiğnediğini söyleyip suçlamaya başladılar. Hiçbir erkeğin birden fazla karısı olmayacağını emreden yasayı çıkaran bizzat kendisi değil miydi? İşte, şimdi bu yasayı ilk çiğneyen de o olmuştu.

Büyük yaygaralar koparak rahibin ülkeden kovulduğunu ilân ettiler ve kısa bir sürede tüm ülke bölündü. Kavga öylesine büyüdü ki, iş, yeni birtakım yasalar çıkarmaya, özellikle de ana babaları çocuklarından ayrılmaya ve onları devlete emanet etmeye zorlayan yasanın çıkarılmasına kadar vardı.

Kral Araaraat, karşıt gruplar arasında bir o yöne, bir bu yöne çekilmek isteniyordu ve sonunda bir karar almak ve en büyük olanın kim olduğunu söylemek zorunda kalmıştı: Kanun mu, yoksa kanunu yapan mı? Sonuç olarak epeyce vicdan muhasebesi ve kararsızlıklar yaşadktan ve tavsiyeler de aldıktan sonra (bu gizli komployu düzenleyenlerden) kararını verdi ve Ra-Ta'yı sürgüne yolladı. Bu, kilise (din müessesesi anlamında) ve devlet arasındaki ilk gerçek bölünme idi.

Rahip ülkeyi terk ederek Mısır'ın güneyine gitti ve Nubiye (*) denilen ülkeye sığındı. Kendisine beraberinde, en sadık olanlardan 232 kişi, İsiris, Hept-Supht (Atlantis'ten daha yeni göç edip gelmişti) ve çok sayıda Mısır yerlisi de eşlik ettiler. Kral, küçük Iso'yu elinde rehine olarak tuttu, ama çocuk dört yaşında öldü.

Bu arada, rahibin ülkeden kovulmasından sonra, iç karışıklıklar giderek daha şiddetlenerek birbirini izledi, durdu. Taraflardan biri, hemen hemen hepsi e, Belial Oğulları olan Atlantisli-ler'den meydana geliyordu; bunlar, genç Mısır uygarlığını kendi zevklerine göre biçimlendirmek niyetinde idiler. Bunlar, ülkenin henüz oluşum hâlinde bulunduğunu kabule yanaşmıyorlar, dinî ve medenî yasaları, ilkel ve geri olarak tanımlıyorlardı. Onlar için,

(*) Mısır ile Etyopya arasındaki bir ülke.

her şeyden önemlisi, tıpkı Atlantis'te yapmış oldukları gibi, hybridler'i (insan-hayvan karışımı yaratıklar) köle vaziyetinde tutmak ve tüm halkı boyunduruk altına almaktı. Büyük rahip de devre dışı bırakıldığına göre, kendilerine artık yol görünmüş oluyordu.

Pek çok bölgede iç savaşlar patlak verdi. Kullanılan silâhlar taş atan sapanlar ve mermi atan türden şeylerdi. Sapanlar daha çok yük hayvanlarının sırtına monte ediliyordu. Ayrıca eğitilmiş boğalar, leoparlar, şahinler de düşmanın üstüne salınıyordu. Karada taşıma öküz arabaları ile, suda ise sallarla yapılıyordu.

Politik olduğu kadar sosyal sorunlardan da ötürü kralın yakın çevresine varıncaya dek isyanlar ve başkaldırımlar patlak verdi. Bunlar içinde en anlamlısı İbex İsyanı oldu ve kral bunu bastırırken bir yandan da ne kadar bilge, ne kadar ileri görüşlü ve insanî sorunlara karşı ne denli yakından ve içten ilgili bir kişi olduğunu ispat etmiş oldu. İbex Prensi olan Ralif, kralın en küçük kardeşi idi ve kral onu Yukarı Nil bölgesinin yöneticisi yapmıştı. İki taşra bölgesinde bulunan kilise ve devlet temsilcileri tıpkı elçiler gibi değiştirilmişlerdi. Kralın uzun bir yolculuk nedeniyle ülkeden ayrılmasını fırsat bilen Ralif saraya yerleşti ve aralarında kralın karısı Osus'un da bulunduğu kraliyet ailesi fertlerini saraydan kovdurdu. Ardından da bağımsız bir güney devleti kurdu. Kral geri döndüğünde başkentini alt üst edilmiş olarak buldu. Sert ve çok kanlı bir savaş çıktı ve Prens Ralif yenik düştü. Halk ise barış şartlarını öğrenince kulaklarına inanamadı. Kral Araaraat kardeşine Yukarı Nil bölgesindeki eski görevini geri vermekle kalmıyor, kendisine aşık olan karısı Osus'un da onunla beraber kalmasına izin veriyordu! Ancak, ilerleyen zaman kralın bilgeliğinin ne denli büyük olduğunu ispat edecekti ve İbex Prensi kendine en sadık taraftarlardan biri ve rahibin öğretilerinin de koruyucusu durumuna gelecekti.

Bu isyanlar dönemi boyunca pek çok ayaklanmalar Ax-Tell (veya Ajax) adında kudretli bir Atlantis lideri tarafından kıskırtıldı. Atlantis'te bulunduğu sırada Bir'in Yasası'nın sadıklarından biri olduğu hâlde kral ile medenî haklar, rahip ile de din konusunda

ters düşüyordu. Mısır'daki medenî ve dinî durumu Atlantis'tekinden çok geri bir seviyede buluyor ve devamlı olarak hor görüyordu.

Bu arada, en faydalı ayaklanma Mısırlılar'ın kendileri tarafından düzenlendi. İsyanların doruk noktasına vardıkları bir anda silahlı taraftarlarca da desteklenen ve aydın sınıfa mensup Oelom adında biri kral ile görüşme talebinde bulundu. Kendisine bu imkân tanındığında ise, kendi görüşüne göre ülkede barışı sağlayabilecek tek kişi olan Büyük-Rahip Ra-Ta'nın hemen geri çağırılmasını talep etti; çünkü, sayısız asi gruplarının da doğruladıkları gibi rahibin Nubiye'de gerçekleştirdiği kayda değer işlerin haberleri gelmekteydi. Kral Araaraat ve Oelom sonunda aynı görüşte birleştiklerinde ve aynı ülküyü taşıdıklarını anladıklarında da rahibi sürgünden geri çağırmak için en büyük adım atılmış oluyordu.

Ra-Ta'nın Nubiye'de kaldığı bu dokuz yıl içinde gerçekleştirdiği işler nelerdi?

Rahip buraya geldiği zaman Nubiyeliler savaşçı ve vahşî bir toplum idiler. Dokuz yıl içinde Ra-Ta ülkeye barış, birlik ve refah getirmişti; aile hayatı düzenini kurmuş, astronomi ve astroloji öğretmişti. Derin mağaralarda gerçekleştirilen araştırmalardan sonra, Ra-Ta, kendini, günümüzde enlem ve boylam denilenleri oluşturan hesaplara verdi. Araştırmalarının sonunda uzaydaki cisimleri bulundukları yerde tutan yasayı, güneşin dünya hayatına olan etkisini, ayın gel-git olaylarına olan etkisini, tohumların neden ayın bazı safhaları göz önünde tutularak ekilmesi gerektiğini anladı. Zaman ve mekânın aslında mevcut olmadığına, tüm güçlerin Bir olduğuna ve insanın, En Yüksek Şuur'un yeryüzündeki temsilcisi olduğuna inandı.

Rahibi sürgünde iken izlemiş olanlar da onun bu ruhsal tekâmülünden yararlandılar. Bunların pek çoğu, rahibin geri dönüşünü organize edebilmek için, kral ve danışmanları ile temasta olan kişilerle gizliden gizliye görüşüyorlardı. Atlantisli Hept-Supht üç yıl sonra Mısır'a geri dönmüş ve kesin bir tarafsızlık içinde kalabilmeyi başarmıştı; çünkü herkes tarafından hürmet ve saygı görü-

yordu. Kendi köşesinde, yeniden barışma sağlanması için çalışmıştı.

Böylece, Oelom'un başkaldırısı sonucunda, rahibin Mısır'a geri dönüşü için hazırlıklar başladı. Nubiye'de kendisine yakın olan taraftarları, ilerlemiş bir yaşta böylesine zorlu faaliyetlerin yükünü kaldıramayacağından endişe ediyorlardı; çünkü Ra-Ta o sıralarda yaklaşık olarak yüz yaşında idi.

Rahibin geri dönüş haberi tüm Mısır'ı sevince boğdu. Ve sonunda büyük gün geldi çattı; Habeşistan (o devirde Yukarı Nil Vadisi'ni de kapsayan bölge) boyunca uzun ve zorlu bir yolculuktan sonra büyük rahip ve kendisine sadık dostları geniş yollara çiçekler ve hurma dalları atan halkın alkışları arasında kraliyet şehrine girdiler. Ra-Ta bu denli güçlü bir iman karşısında hayli heyecanlanmış, duygulanmıştı.

Habeş Ülkesi'nden gelen kervan, hecin develerinden ve yük hayvanlarından oluşuyordu ve ayrıca, Atlantisli'lerin kullanmasını gayet iyi bildikleri oturulacak yerleri olan ve gazlarla çalışan taşıt araçları da vardı. Atlantisli taraftarları tarafından kendisine yollanmış olan bu taşıtlardan birinde Ra-Ta, İsis ile beraber gelmişti, diğerlerinde ise taraftarları ve tapınağının hizmetkarları yolculuk etmişlerdi. Büyük rahip ile beraber tam 167 kişi Mısır'a gelmişti.

O andan itibaren Ra-Ta'ya kısaca Ra denilmeye başlandı. İsis kraliçe olarak taçlandırıldı ve adı kısalarak İsis oldu. Kadın haklarını korumak, hemcinslerine tavsiyelerde bulunmak ve onların sosyal düzende bir yer edinmelerini sağlamak amacıyla büyük nüfuzundan yararlandı. Daha sonra da tanrıçalaştırıldı.

Birkaç gün süren kutlamalardan sonra, bazı yasalarda tadilat yapmak ve dini merasimleri yeniden düzenlemek amacıyla Ra ve kral, yönetimin diğer üyeleri ile birlikte, biraraya geldiler. Ailenin bütünlüğü ve birliği, analığın kutsal yapısı yeniden tanındı. Gözden geçirilmiş ve düzeltilmiş olan yeni kanun bir erkeğe birçok eş alma hakkı tanıyordu; ancak bunları artık devlet değil, kişinin kendi seçecekti.

İsyanların tamamıyla bastırılmasından sonra kalelerin yeri ni şehirler ve köyler aldı; böylece toplumsal ve ruhsal yenilenme-

yapılanma çağı başlamış oldu. Milliyetçilik belirdi, merkezîleşmiş ve güçlü bir yönetim Luz'a yerleşti ve bir toplum böylelikle ilk kez vatan kavramına ulaşmış oldu. Kral yeniden politikanın başına geçmişti ve büyük rahip de tek başına dini yönetmekteydi.

Önceleri bozucu faaliyetlerde bulunmuş, ancak daha sonra kraliyet ailesi bünyesine kabil edilmiş olan Mısırlı yazıcı Aarat, tamamiyle kralın idaresine bağlandı ve halk üzerindeki etkisinden çok şeyler yitirdi.

Yeni Mısır uygarlığında gerçekleştirilen harikaların yankıları diğer ülkelere ulaşmıştı. Rahibin ziyaret etmiş olduğu ülkelerin âlimleri ve bilgeleri, buradaki maddî ve ruhsal tekâmülü müşahade etmek ve doktrinlerini öğrenebilmek amacıyla akın akın geliyorlardı. Daha sonraları Çin, Moğolistan, Hindistan, Norveç ve Peru adını alacak olan ülkelere temsilciler yollandı. Bunlar tüm dünyaya, pek çoğu son demlerini yaşamakta olan ulusların arasından büyük bir güç olarak sivrilen Mısır'ın medenî ve ruhsal yasalarını yayıyorlardı.

Otoriteyi ellerinde bulunduranlar, bu yeni imparatorluğun bilgeliğinin, gelecek nesillerinin yararı için ve onların da eğitilmesi amacıyla emin bir yerde muhafaza edilmesi gerektiğine giderek daha fazla kani olmaya başlamışlardı. Ra, sayısız fedakârlıklarda bulunarak öğrenmiş olduğu büyük hakikatlerin korunması için gerekli olan bu girişimin kendi üzerine düştüğünü derhal anladı. Ayrıca, Hept-Supht'un Atlantis'ten getirmiş olduğu arşivler ve Rai tarafından keşfedilmiş olan derin ruhsal gerçekler değer biçilemez olarak nitelendiriliyordu. Tüm liderler, insanoğlunun bunların anlamlarını yeniden kavrayabileceği güne kadar bütün bu belgelerin muhafaza edilmesi ve kutsallıklarının tahrip edilmekten korunması konusunda fikir birliğine vardılar. O gün, dünyanın tıpkı Atlantis'in batışı esnasında yapmış olduğu şekilde, eksenî üzerinde dönüşünden ve dolayısıyla yeni bir tufan yaşandıktan sonra doğacaktı. Kehanete göre, bu zamanlar öyle pek uzakta değildi.

Belgelerin, arşivlerin ve ezoterik yasanın büyük sembolünün muhafaza edilmesi için, binlerce yıl önce dünyayı alt üst eden

tufana gayet iyi dayanmış olan verimli Gize Ovası seçildi. Bu bölge matematik olarak dünyanın merkezi kabul ediliyordu ve buranın sular altında kalması veya depreme uğraması gibi bir tehlike bulunmuyordu. Kıymetli belgeler burada, Sfenks ile Büyük Piramit arasında yer alan ve bunlara yeraltı koridorları vasıtasıyla bağlanan küçük bir piramidin altındaki gizli yeraltı odalarına gömül-meliydi. Aynı bölgede diğer büyük piramitler de inşa edilecekti.

Sfenks'in inşası daha önce zaten başlamış, ancak çalışmaya, büyük rahibin geri dönüşünden sonra devam edilmek üzere ara verilmişti. Esas olarak bu, Araaraat'ın şanını ve zaferini simgeleyen bir anıt olacakken, Ra'nın sürgünden dönüşünden sonra yapı-lış amacıyla değişiklik oldu ve insan ile hayvan, ya da şehvanî â-lem ile ruh arasındaki münasebetleri, ayrıca da bedensel kusurla-rın kayboluşunu sembolize etmek maksadıyla meydana getiril-di.

Sfenks'in temeli tamamen yazıtlarla kaplıydı; Büyük Pira-mit'in karşısına gelen köşede, tüm bu anıtların niçin ve nasıl yapı-lıklarını, ilk büyük istilâcının hikâyesini ve Araaraat'ın yükselişi-ni anlatan hiyeroglifler vardı. Sağ ön ayağından başlayan bir geçit, arşivler salonunun ya da küçük piramidin girişine kadar uzan-maktaydı. İnsanoğlu egosunu yeninceye ve ruhsallığa geri dönün-ceye kadar burası gizli kalmak zorundaydı.

Küçük piramidin içine kapatılmış olan arşivler salonu binler-ce yıl boyunca saklı kalmak üzere yapılmıştı. Sfenks ile Büyük Pi-ramit arasında yer alıyordu. Kuzey-doğu köşesinde, Kral Araara-at'tan geriye kalanlar ile beraber gömülmüş olan 32 adet tablet sak-lanmıştı. Bu, 1958 yılında keşfedilecek olan ilk piramit idi; bir diğ-e-ri ise henüz ne açılabilmiş ne de ziyaret edilebilmiştir.

Gize'deki Büyük Piramit'in yapımı M.Ö. 10490'dan 10390 yı-lına kadar tam yüz sene sürdü. Ra, bizzat kendisi araziye incelemiş ve Sfenks'e göre geometrik mevkiini ve yönünü ayarlamıştır. Ama Ra ne kadar plânları çizmişse de eserin asıl sahibi, büyük rahip ile birlikte Nubiye'den gelmiş olan ve Hermes Trismegistis'in torun-larından birisi olan Hermes idi.

Büyük Piramit, demirin suda yüzmesini sağlayan tabiat güç-

lerinin ve evrensel kanunların prensibine göre inşa edildi. Aynı yasalar vasıtasıyla yerçekimini ya da çekim yasasını nötralize etmek ya da ortadan kaldırmak ve böylece taş blokları havalarda uçurmak mümkün oluyordu. Böylece piramit, bizlere çok daha yakın zamanlarda Breton druidlerinin dev menhirlerini meydana getirirken kullandıkları yöntemle, yani levitasyon vasıtasıyla inşa edildi.

Gerekli olan malzemeler uzaktan, özellikle de Nubiye'den getiriliyordu; yapımında değişik taş türleri kullanıldı. Cilâlanmış alçı taşından oluşan parçalar dört yüzünü de kaplamaktaydı ve öyle iyi pekiştirilmişlerdi ki, çimentosu gözükmüyordu bile. Bu kaplama daha sonra yerinden söküldü ve bunun parçalarına, Kahire'deki bazı binaların üstünde rastlamak hâlâ mümkündür. Bu taşlar kumlara gömüldüler, ancak bazıları piramidin kuzey tarafındaki tabanında hâlâ durmaktadır.

Piramidin tepesi bir bakır, tunç ve altın alaşımından meydana geliyordu. Bu da, İsrail çocuklarını köle olarak kullanan Firavun'un emri üzerine, Heth'in oğulları tarafından yerinden söküldü. Bazı mevsimlerde sadece Atlantisliler tarafından bilinen yöntemlerle, sembolik bir amaçla, Büyük Piramit'in tepesinde kozmik bir ateş yakılırdı.

Ucun yerine konmasından sonra büyük bir dinî merasim ile piramit kutsandı. Haber, büyük bir metal parçasına çok güçlü şekilde vurularak halka duyuruldu. Bu gürültü, daha sonra kilisenin çanları ile sembolize edilmiş olan ve duaya, dinî merasime, ilâhiler söyleme faaliyetlerine halkın davet edilışinin başlangıcıdır.

Büyük Piramit, insanoğlunun, içinde bulunduğumuz, Araa-raat ve Ra zamanından başlayıp 1998'de sona erecek olan dünya devresi boyunca tekâmülünün hikâyesini anlatan taştan bir kitaptır. Arşivleri matematik, geometri ve astronomi diliyle yazılmıştır ve kullanılmış olan çeşitli taşların sembolik anlamlarını vermektedir. Bu devrenin (siklus) sonunda dünyanın pozisyonunda yeni bir değişiklik meydana gelecektir ve kehanetlerde de yazılmış olduğu gibi Büyük İnsiye yeniden gelecektir. Meydana gelmiş ve bundan sonra da gelecek olan tüm değişimler tabandan zirveye çı-

kan geçitlerin içinde tasvir edilmişlerdir. Oluşacak olan değişiklikler taş tabakası, bunun rengi ve dönemeç noktalarının istikameti ile belirtilmiştir. Büyük Piramit içindeki tüm bölümler keşfedilmiş durumdadır.

1958'de keşfedilen arşivler piramidinin içinde çok sağlam inşa edilmiş, kalın bir maden ile mühürlenmiş ve içinde 1958'den 1998'e kadar olan döneme ilişkin enteresan kehanetlerin bulunduğu bir oda mevcuttur. Burada, insanın dünyaya gelişinden itibaren Tek Tanrı'nın halkının arşivleri gömülüdür. Bu salonun mühürlenmesi dolayısıyla bir seremoni yapıldı ve buna Araaraat, Ra ve tapınakların rahip ve rahibeleri de iştirak ettiler.

İçinde yaşadığımız bu çağ, Büyük Piramit'te, Kral Odası'na götüren geçitin girişindeki tavanın alçalması ile sembolize edilmiştir. Bu meyil bir çöküntüyü işaret etmektedir. Bu çöküntü, yapı için kullanılmış olan çeşitli taşlarla da ifade edilmiştir. Sonuç olarak, içinde bulunduğumuz bu zaman dilimi, yeni alt-ırk'ın gelişini için hazırlıkların yapılmakta olduğu çağ olarak isimlendirilebilir. Astronomik ve sayısal faktörler, bu çağın 1932 sonbaharında başlamış olduğunu düşündürmektedirler.

Kutup yıldızının pozisyonun değişmesi -ki Büyük Piramit'in giriş bölümünden itibaren hesaplanmıştır- görünür bir hâle geldiğinde, bu, büyük çoğunluğu daha önce Atlantis, Lemurya, La, Ur veya Da uygarlıklarında yaşamış olan varlıklardan oluşan yeni ırkın gelişinin işareti olacaktır. Tüm bunlar, piramidi kateden geçitte bulunan dönemeçlerle belirtilmiştir. Kral Odası'nda bulunan içi boş lahit, bir varlık plânından diğer bir varlık plânına geçiş olan ölümün, insan tarafından anlaşılmasının bir sembolüdür.

Piramit'in salonlarında ve geçitlerindeki sayısız taş tabakanın eni, uzunluğu, yüksekliği ve çeşitli istikametlere yöneltilmiş olması, insanoğlunun dünya plânı üzerindeki ruhsal tekâmülü ile alakalı açıklayıcı ve anlamlı hadiseleri kesin bir biçimde tasvir etmektedir. Nâsıralı İsa'nın doğumu ve ölümü, senesine, gününe ve saatine varıncaya kadar, kraliçe odasına götüren geçitteki dönemde kayıtlıdır.

Çökmüş durumdaki geçitin bir yerinde, 1936'nın bir karışık-

lıklar, savaşlar, fırtınalar ve yer sarsıntıları yılı olacağı kehaneti bulunmaktadır. Bu tarihten sonra bir yenilenme ve düzelme dönemi gelecek ve ardından da Kral Odası'nda belirtilmiş olduğu şekilde, dünya 1938 ile 1958 yılları arasında yeni bir çağa adım atmış olacaktır. Bir hayli garip, alışılmamış tarzda birtakım olayların başlamasıyla ortaya çıkacak olan bu yeni dönem 1998 senesinde sona erecektir. Bu, Dünyanın Efendisi'nin gelişi için bir hazırlık dönemi olacaktır; ama bu dönüştün ne günü ne de saati bilinemez. Bu, büyük bir ruhsal ve zihinsel uyanış, yeni bir anlayış, yeni bir hayat, yeni bir iman çağı olacaktır. Bilim alanında önemli gelişmeler kaydedilecek ve piramitlerin inşa edilmelerini sağlamış olan yerçekimi güçlerinin prensibi yeniden keşfedilecektir.

Şu anda içinde yaşadığımız çağ kısa bir süre sonra gelişiminin zirvesine ulaşacaktır. Dalganın en uç noktasında bir kırılma, ruhsal ve materyalist anlayışlar arasında bir sürtüşme meydana gelecektir. Pek çoğu batıp gidecekler, ancak imanlarında sabır ve sebatla kalmayı başarabilenler geçmişin arşivlerinin depolanmış olduğu gizli yerlere sevk edilecekler ve genelde tüm insanlığın çok yararına olacak şekilde, bu belgeleri yorumlayışlarında büyük yardım görecekler. Önemli olan bunların keşfedilmeleri değil, doğru tefsir edilmeleridir.

Gize'deki Büyük Piramit tarihî bir anıttır ve bugünkü ırkın şanına dikilmiştir. Hiyeroglifleri, insanın ruhsal bilgelik için yaptığı savaşın hikâyesini içermektedir, ve asırlar boyunca dünyanın en büyük düşünürleri için bir inisiyasyon tapınağı vazifesi görmüştür. Büyük İnisiye, daha sonra Kurtarıcı (Christ, Mesih) olan İsa (Jesus), selefi olan Vaftizci Yahya ile beraber incelemelerini burada gerçekleştirmiştir.

Kral Araaraat yüz dört yaşında bedenli hayata gözlerini yumdu ve seksen sekiz yıl süren hükümdarlığı esnasında inşa edilmiş olan ilk piramidin kuzeydoğu köşesine defnedildi. Büyük-Rahip Ra ise, günümüzün zamanı hesaplama yöntemine göre asırlarca yaşamıştır.

Bu, karışıklıklar, barış ve ilerleme, sosyal ve ruhsal gelişme ile dolu, pek çok bakımdan kayda değer bir hükümdarlık dönemi

olmuştu. Araaraat ve Ra, Mısır'ı dünyanın diğer milletleri ile daha yakın bir temas durumuna getirmişlerdi. Beraberce elele vererek, maddî ve ruhsal bakımdan halkın yaşam standartını yükseltmişlerdi. Mısır kültürünü binlerce yıl boyunca temsil edecek olan bir uygarlık meydana getirmişlerdi. Ama, bilhassa, putatapar bir halka ilk kez Tanrı'yı aramayı ilham etmişlerdi.

Günümüzde insanlık, yeni bir çağın, kitlenin kendi kendisinin şuuruna varacağı ve dünyanın yeni bir birliğe ulaşacağı Kova Çağı'nın eşiğinde bulunmaktadır.

Cayce'in "Okumaları"ndan Aktarmalar

"Varlığın ismi Amululu idi ve kendilerine üstatları tarafından aktarılmış olan ve insanın Yaratıcı Güçler ile olan bağlantısıyla alâkalı gerçekleri açıklamaya yardım eden dogmaların ve esasların muhafaza edilmesi için Mısır'a göç eden Bir Yasası'nın Çocukları ile beraber gelmişti. Bu kişilerin, kendilerine benzeyen diğerleri ile olan temasları onlara, ruh varlığının Yaradan'ı ile olan bağını ve gerçek kimliğini keşfetme imkânı vermekteydi. Bu, şu sözün daha değişik bir söyleniş gibi idi: 'Aranızda en küçük olana yapacağınız şeyi, bizzat bana yapmış olursunuz'."

"Bu enkarnasyonu boyunca varlık, günümüzde Hindistan adı verilen Saneid Ülkesi, Om Ülkesi ve Moğolistan halklarının öğretileri ile karşılıklı temasta bulunma faaliyetlerine katılmıştı, bu bilgiler en mükemmeli elde etmek, toplumların yaşamına uygulanabilecek türden gerçeklerin özünü çekip çıkarmak maksadıyla biraraya getirildiler. Bu grup içinde sürdürdüğü faaliyetler, varlığı Yaratıcı Güçler ile daha yakın temas hâline ulaştırdı ve bunları anlamasına yardım etti."

"Varlığın burada, faaliyetlerinin başlangıcında, insanın bizzat kendi elleriyle meydana getirdiği ve pek hayran olduğu toz ve pasın giderek çürüttüğü şeyleri reddederek nefsinden tam fedakârlık etmeye çalıştığını görmekteyiz. Çünkü davranış değişiklikleri, yer ve idareci etkilerdeki değişiklikler bunları tahrip etmekte-

dir. Tarzlar ve tavırlar değişir ama gaye sürer gider; çünkü O şöyle demiştir: 'Gök ve yer geçicidir, ama benim sözlerim ve işlerim (iyilik, insan ve Tanrı sevgisi, yardımseverlik, sabır, hayır) geçici değildir.' Tanrı'yı tanımaya çalışan milletlerin, üzerine kuruldukları açığı taşları işte buradadır. Şayet bunlar ortadan kaldırılırsa, insanoğlu altın, putlar, şan, şöhret ve servete tapmaya başlayıp Tanrı'ya sırt çevirdiğinde, azmış ve azacak olan tahrip edici güçler yine patlak verebilirler. Tüm bunlar dağılır giderler ama merhamet, hayırlı işler ve iyilik sözleri ebediyen yaşarlar." (1159)

"Varlık, yabancı paralara, tohuma, şaraba, kürklere ve kıymetli taşlara bekçilik edenler arasındaydı, ve bu enkarnasyonu boyunca krala hayli yakındı. Varlık, çeşitli komşu ülkelerin halkları ile mükemmel ilişkiler kurmakla kalmayıp, bu değişik uluslar arasındaki anlayışın gelişmesine de yardımcı olarak tekâmülünde hayli mesafe katetti. Henüz keşfedilmemiş olan o piramidin içinde bu dönem boyunca tüm gerçekleştirilmiş olanlar bulunacaktır; sadece kralınki değil, varlığa ait olan ve üstünde güvercin ve koç boynuzları taşıyan mühür de bulunacaktır."

"Günümüzde, bu insanların pek çoğu aramızda yaşamaktadırlar ve aralarından birçokları, insanoğlunun dünya plânı üstündeki değişik tekâmül safhaları boyunca tezahür etmiş olan İlâhî Yasalar'ın anlaşılması için, insana yardım etmek üzere biraraya gelmişlerdir." (261)

"O dönemde bedene gayet samimî olarak âdeta tapılmıştır; çünkü bedenler, tapınaklardaki gelişimleri ve arındırılmaları gerçekleştirdiği ölçüde şekil değiştiriyorlardı. Bu vücutlar, bacaklarını kaplamakta olan kuş tüyü cinsinden tüyleri giderek kaybediyorlardı... ve kıllar yavaş yavaş ortadan kalkıyordu. Pek çokları kuyruklarını ya da değişik şekillerdeki çıkıntılarını yitirdiler. Birçok hayvan ayakları ve toynaklar, daha mükemmel bir beden simetrisi elde edilmek amacıyla eller ve ayaklarla değiştirildi. Sonuç olarak... beden, çeşitli ihtiyaçlara daha iyi cevap verebilecek şekilde daha dik ve muntazam şekilli bir duruma geldi. Hiç şüphesiz ki, değişimlerinde başarıya ulaşmış olanlar mükemmel ve neredeyse ilâhî bir güzellikte olarak tanımlanıyorlardı, çünkü şeklin güzelliğini

meydana getiren İlâhî Olan'dır, çünkü 'beden, Tanrı'nın yaşayan tapınağıdır.' (294-L-8)

"Güzellik Tapınağı şöyle inşa edildi: Kullanılan malzemeler Nil'in kaynağının yakınlarında yer alan dağlardan getiriliyordu. Piramit formundaydı ve içinde, tüm dünyanın yararı için burada hizmet verenleri temsil eden bir küre bulunuyordu. Dekor ve eşyaları zihinde canlandırılabilir, çünkü her milletin en güzel ürünleri burada biraraya getirilmişti: Altın, gümüş, onniks taşı, demir, tunç, ipek, saten, ince bez..."

"Faaliyetlere gelince: Kendilerini rahatsız etmekte olan bedensel fazlalıklarından kurtulan kişiler buraya yalnızca sembollerini incelemek amacıyla gelmiyorlardı... Önce şarkılar, müzik... ışık titreşimleri vardı ve bunlar renk, sesler, faaliyet hâline geliyordu."

"Müzik beraberinde dans da geliyordu ve bu, yıkıcı güçler ve kötü tesirler yüzünden ıstırap çekenlere kendilerini beden ve düşünce vasıtasıyla daha doğru hissetmelerini sağlıyordu."

"Ardından hayat mührü armağan ediliyordu. Bu, çalışmalarını izlemiş olanlara rahibe tarafından takılıyordu ve varlığın, dünyanın içinde olan ancak dünyadan olmayan maddî varlığı muhafaza etmek için kendine benzeyenler ile olan ilişkilerinin nasıl ve hangi sahada yer aldığını gösteriyordu. Eğitim, hazırlık, tedaviler, şarkı, müzik, kendini ifade etmeyi sağlayan faaliyetler... tüm bunlar insanın Güzellik Tapınağı içindeki çalışmalarından doğmuştur." (281-25)

"Bu politik durumda kral -henüz otuz yaşında olan genç kral- çevresine pek çok danışmanlar topladı. Bunların bazıları genel düzenin yasalarını yazacak olan özel konseyde yer alıyorlardı, diğerleri ise halkın faaliyetlerine göre çeşitli idarî vazifelerde bulunuyorlardı. Yani bugün söylendiği gibi, bakan idiler; çünkü şurası unutulmamalıdır ki, günümüzde mevcut olan her şey, ta başlangıçtan itibaren daha önce de vardı. Yalnızca şekiller değişmiştir. Ve kullanılmakta olan sayısız unsurlar kaybolup gitmiş, günümüzde bilimadamı diye adlandırılan kişiler tarafından pek çokları yeniden keşfedilmiştir. Tüm bunlar günümüzde cahil olarak ad-

landırılanlarca da biliniyorlardı ve yaygın biçimde kullanılıyorlardı.”

“Kral, yerli halkın faaliyetlerine ilgi duyuyordu ve dolayısıyla günümüzde ilerleme olarak adlandırılanın değişik safhaları vasıtasıyla, özel konseyin kudretleri ile halkın yeteneklerini birleştirmek gerekli oldu. Dolayısıyla Araaraat tarafından, daha sonra Kadesh (Kadeş) adını alacak olan Ophir’de (Ofir), daha ileride Pers adının verileceği ülkede maden ocakları oluşturuldu. Bu maden ocakları Etyopya’da da (Nil’in kaynakları yakınındaki henüz bilinmeyen o kısımlarda) açıldı ve buralarda onniks, beril, sarduvan, elmas, mavi yakut, opal gibi kıymetli taşlar bulundu. İnciler ise günümüzde Madagaskar adı verilen ülkenin yakınındaki denizden çıkarılıyordu. Mısır’ın kuzeyinde (ya da o zamanki güneyinde) yer alan bölgedeki ocaklardan önemli miktarlarda altın, gümüş, demir, kurşun, çinko, bakır, kalay ve diğer madenler elde edilmekteydi. Ayrıca, halkın oturduğu evler için gerekli malzemeleri biraraya getiren taş yontucuları da vardı... Ve Ra-Ta kendine sadık olanları ve adını ebediyen yaşatma vazifesi verilmiş olanları biraraya getirmeye başladı. Ve içinde kültün çeşitli şekillerinin uygulanacağı tapınağın plânlarını çizdi...” (294-L-13)

“Gize Piramidi adındaki bu yapının inşa edilmekte olduğu zamanda, bu varlık, inşaata nezaret ediyor ve temellerin atılması işini gerçekleştiriyordu. İnşa edilecek olan ya da Sfenks’e bağlı durumda bulunan diğer yapılarla bağlantılı olan piramidin geometrik pozisyonunu hesapladı.”

“Sfenks şu şekilde yapıldı: Bunun için ovalarda, birkaç asır önce gerçekleşmiş olan tufan zamanında inşa edilmiş İsis Tapınağı’nın bulunduğu bölgede çukurlar kazıldı... Sfenks’in temelinde yazılar bulunur ve Büyük Primit’in karşısına gelen köşesinde yapılaşının, ilk istilâcı kralın ve Araaraat’ın tahta yükselişlerinin hikâyesi kayıtlıdır.” (195-L-2)

“Araaraat Mısır’da, Barış Prensi’nin gelişinden 11.016 yıl önce yaşıyordu. Bugünkü konumunda bulunan Mısır, onun zamanında, bu konumundaki en yüksek uygarlık seviyesine ulaşmıştı. Çünkü bu bölge, yeryüzünün bu kesiminde uygarlığın mevcut olu-

şundan beridir, yaklaşık olarak çeyrek milyon sene boyunca sularla kaplı bir durumdaydı... Araaraat, halkları biraraya getirdi ve sınıfların yararından çok, büyük kitlelerin yararına kullanmayı düşünerek bunların yeteneklerini geliştirme yolunu tuttu... Nüfusu oluşturan halkların değişik lehçelerinde kendisine pek çok isimler verildi. Ama diğer hükümdarların isimleriyle birlikte kaydedilmiş olanı, Araaraat adıdır." (254-39)

"Piramitlerle ve bunların insanın yeryüzü tecrübesindeki maksatlarıyla alâkalı olarak şunlar söylenebilir ki, rahibin sürgünden dönüşünden sonraki yeniden inşa döneminde -İsa'nın bu ülkeye gelişinden yaklaşık olarak 10 500 sene önce- ilk aşamada, daha önce yapımına başlanmış, ancak yarım kalmış olan Sfenks'i ve Sfenks'in karşısında bulunan ve bununla Nil Nehri arasında yer alan ve içinde, o devirde Arart ve Araaraat tarafından belgelerin muhafaza edilmekte olduğu o sağlam odayı restore etmek ve tamamlamak amacıyla faaliyete girildi."

"Ardından da Hermes ve Ra ile birlikte... zaman zaman Beyaz Kardeşlik olarak isimlendirilmiş olan İnisiyeler Tapınağı vazifesi görecek olan Büyük Piramit'in yapımına başlandı..."

"Bu aynı piramitin içinde, Büyük İnisiye, Efendi, selefi olan Yahya (Vaftizci Yahya - St. Jean Baptiste) eşliğinde Kardeşliğe inisiye edilişinin son imtihanlarını vermekteydi... Yahya, Serhas'ın (Xerxes) geri dönüşünün söz konusu olduğu bu bölgede vazifelidi ve bir dilin ya da bilinmeyen toprakların kurtarıcısı olarak kabul ediliyordu. Yazıtlarda bunun, Mesih'in bu yeni çağda, 1998 yılında gelişi sırasında gerçekleşecek olduğu görülmektedir." (5748-5)

"Demek ki böylece, ta başlangıçtan itibaren, Rahip, Arart, Araaraat ve Ra tarafından kaydedilmiş olanlar ve yine burada kaydedilmiş olan kehanetlerin belirttiği şekilde, dünyanın pozisyonunda değişikliklerin meydana geleceği ve bu ülkeye ve diğer ülkelere Büyük İnisiye'nin geri döneceği bu döneme dek uzanan tüm arşivler Büyük Piramit'de bulunmaktadır. Tüm dünyadaki dinî düşüncenin bütün tekâmülü burada, geçitin tabanından tavanına olan mesafenin alçalıp yükselmesi ile, ya da tepedeki açılmış olan o mezarla tasvir edilmiştir. Bu değişiklikler ayrıca, taş tabakaları,

bunların renkleri ve geçitteki dönemeçlerin istikametleri ile de belirtilmişlerdir." (5748-5)

"Piramidi katetmekte olan geçit boyunca mevcut olan bu şartlar -dünyanın, insanoğlunun dinî ya da ruhsal idrakleri ile ilgili olarak yaşamış ve hali hazırda yaşamakta olduğu dönemleri belirten işaretler- vasıtasıyla içinde yaşamakta olduğumuz bugünkü dönem, geçitteki bir alçalma ya da bir tür çöküntü ile belirtilmiş olup, kullanılmış olan çeşitli türden taşların da ifade ettiği gibi, aşağıya doğru bir temayülü, bir eğilimi göstermektedir."

"İçinde bulunduğumuz bu çağa yeni bir alt-ırkın gelişi için, ya da bir değişim için -astronomik ve sayısal belirtilere göre- hazırlıkların yapıldığı dönem adı verilebilir ki, bu değişim günümüzde içinde bulunduğumuz bu düşüşün en yeni bölümüne dek uzanır." (1932).

"Büyük Ayı azar azar değişmektedir ve bu değişim kaçınılmaz hâle geldiğinde, şayet bunun hesabı piramidin eşiğinde yapılacak olursa, bu ırkların dönüşümünün başlangıcını işaret edecektir. Böylelikle, Atlantis, Mu (Lemurya), La, Ur veya Da uygarlıklarında yaşamış olan çok sayıda varlık enkarne olacaklardır. Tüm bu şartlar, piramidi kateden geçitin bu dönemecinde ifşa edilmiş durumdadır..."

Soru: "Boş lâhitin anlamı nedir?"

Cevap: "Artık ölüm olmayacaktır demektir. Aldanmayınız ve yanlış yorumlamayınız! Ölümün yorumu açık bir şekilde izah edilecektir." (5748-6)

İKİNCİ BÖLÜM

AMERİKA'NIN KAYBOLMUŞ MİLLETLERİ

BİRİNCİ KISIM

İNKALAR MUAMMASI

İnsanın, dünya üzerindeki hayatının uzun süren taş devri boyunca Asya'dan gelerek Kuzey ve Güney Amerika'yı kolonileştirdiği söylenmektedir. Göçlerin tarihlerini kesin biçimde saptamak mümkün değildir, ancak M.Ö. 25000'e doğru başlamış olabilirler. Bazılarına göre bunlar buzdan bir köprüden veya günümüzde Alaska ve Rusya arasında bulunan ve Bering Boğazı adını verdiğimiz yerde mevcut olan ve şimdilerde sularla kaplı durumdaki dar bir geçitten geçerek gelmiş olmalıdırlar.

Şayet ırk kelimesinin, insan varlığının değişik türlerini belirtmek gibi bir anlamı var ise, göç edenler gayet bariz bir şekilde Moğollar olmalıydılar. Ziraat henüz uygulanmadığından dolayı hepsi de avcı idiler ve hiç şüphesiz av hayvanlarının peşinden koşarak böyle uzun yolculuklara kalkışmışlardı. Tek ve büyük bir göç olmamıştı. Asırlar boyu kadınlı, erkekli ve çocuklu küçük gruplar, beraberlerinde köpekleri ile de birlikte yollarını kaybetmişler ve batıya doğru giderek Amerika'ya gelmişlerdi. Bazıları da güneye

doğru inmişler, Meksika'ya ve daha ötesine kadar da ulaşmışlardı. M.Ö. 10000 senesinde, bunlar hiç şüphesiz ki Andlar bölgesine, Peru'ya yayılmışlardı. Zira buraları hem yaşanabilir bölgelerdi, hem de av hayvanları ve yenebilir bitkiler bakımından zengindi.

Arkeologlar Peru tarihini incelediler ve birbiri ardısıra gelmiş olan kültürlerin M.Ö. 9000'e dek uzandığını keşfettiler; ancak maalesef bu İnka-öncesi uygarlıktan geriye hiçbir iz kalmamıştır. Yazı mevcut değildi, tarih belirtilmiş vesikalar ve para yoktu. Bu ilk gelenlerin isimleri hâlâ bilinmemektedir; onlara basit olarak İlk Avcılar adı verilmektedir. Orta Amerika'daki Mayalar'ın Ülkesi'nde bulunanlar gibi "konuşan taşlar" da yoktu. 16. yüzyılda İspanyol Pizzarro'nun buraya gelişinden ve Güney Amerika yerlileri içinde en ileri millet olan İnkalar'ın Ülkesi'ni zaptedişinden önceye ait zamanı belirleyen hiçbir unsur mevcut değildi.

Bilmekte olduklarımızın hemen hemen tümü de bu fetihçilerin arşivlerinden gelmektedir. İyi Yönetimin İlk Yeni Kroniği, 1908 yılında Kopenhag Kraliyet Kütüphanesi'nde bulunmuştur. Bu paha biçilmez hikâye ancak 1927'de yayınlanabilmiştir.

Ama yine de ilk avcılar hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmiyoruz. Sadece Cayce'in okumalarında rastlanan "Ohums" ismi de görünüşe göre zamanın karanlıklarında yitip gitmiştir. Karbon-14 ile yapılan tecrübeler Chavin (*) kültürünün M.Ö. 3000 yıllarına dek uzandığını ortaya çıkarmaktadır; ama insan, Peru'nun kuzey kıyılarında zaten binlerce yıldan beri yaşamaktaydı. Chavin sakinleri hakkında bilinen pek az şey de kumaşları, seramikleri ve yapıları süsleyen desenlerden elde edilmiştir.

Tradisyona göre ilk İnkalar, Peru'nun güneyindeki Titicaca Gölü'nden inmişler ve Cuzco Vadisi'nden Andlar'a çıkarak burada imparatorluklarını kurmuşlardır. Arkeoloji bu tezi doğrular gibi gözükmele birlikte bazı bilim adamları bunu reddetmekte ve İnkalar'ın dışarıdan gelerek burada yaşamakta olan ve örf ve âdetleri, dilleri ve efsaneleri birbirinden farklı sayısız küçük kabileleri boyunduruk altına almış olduklarını iddia etmektedirler. Bununla beraber, bunların hepsi de aynı bitkileri yetiştiriyorlar, aynı kaba

(*) Peru'da bir şehir.

âletleri kullanıyorlar ve en güçlü yük hayvanları olan lamayı evcilleştiriyorlardı.

En eski kültürlerden biri olan Chimular'ın Lemurya ya da Mu halklarını anımsatan mu hecesini taşımakta olduğunu görmek enteresandır. Chimu halkı, dağlardaki İnkalar tarafından yenilgiye uğratılmadan evvel Pasifik kıyısında yaklaşık bin kilometrelik bir şeridi işgal ediyorlardı. Dokumacılık ve çanak-çömlekçilik sanatında en yüksek seviyeye varmışlardır.

Chimular'dan pek çok asır önce ülke, 243 metre uzunluğunda, 143 metre genişliğinde ve 60 metre yüksekliğinde kerpiçten bir piramit inşa etmiş olan Mochicaslar tarafından işgal edilmiş durumdaydı. Tradisyona göre bu piramidin içinde gizli odalar ve geçitler bulunmaktaydı ve bunlardan birinde de güçlü bir prensin bedeni yatmaktaydı. İlk kabileler kendilerinin kuşların ve hayvanların ve yıllarca evvel denizden gelmiş olan yabancıların torunları olduklarına inanmaktaydılar.

Bu İnka-öncesi insanlar kumaşlar dokuyorlar, seramik yapıyorlar, ölülerini gömüyorlardı ve görünüşe göre savaşçı değildiler. Tapınaklar ve piramitler inşa ediyorlardı. Ama bir muamma çözümsüz kalmaktadır: Dağlardaki duvarları kim yapmıştı? "Peru'nun esrarengiz surları" adı verilen bu duvarlardan biri 80 kilometre uzunluğunda, 5 metre genişliğinde ve 5 metre yüksekliğindedir. Taştan ve kerpiçten yapılmış olan bu duvarların kökeni bilinmemektedir.

İnkalar'ın kendilerinin de bir tradisyonu vardır ve buna göre işgalciler güneyden gelmişler ve kendilerini, büyük medeniyetlerini ve güçlü İnka İmparatorluğu'nu kurmuş oldukları dağlara püskürtmüşlerdir. Bazı kalıntıların düşündüğü şekilde, bunların bir bölümü Mayalar ile karışmak üzere Meksika'ya göç etmişlerdi. Diğer taraftan yeni keşiflerden elde edilen sonuçlara göre Mayalar, İnkalar'la karışmak üzere güneye doğru göç etmişlerdi.

Konu Cayce'in "okumaları" ışığında incelendiğinde, İnkalar'ın kökenleri hakkındaki tartışmalar enteresandır. Bazı kanıtlara göre İnkalar Pasifik'deki bazı adalara, ta Polinezya'ya kadar göç

etmiş olabilirler (Thor Heyerdahl'ın "Kon-Tiki"si). Ama bunun tersi de olmuş olabilir; ilk Perulular pekâlâ Polinezya Adaları'ndan gelmiş olabilirler.

Diğer yandan Prof. John Rowe'un yaptığı kazılar İnkalar'ın Peru asıllı olduklarını belirtmektedir. "Her şey, İnka medeniyetinin Cuzco Vadisi'ndeki uzun bir gelişme sürecinin neticesi olduğunu ispatlamaktadır ve dolayısıyla bu uygarlığın kökenini dışarıda aramak gereksizdir." diye yazmaktadır (Konkistadorlar Zamanında İnka Kültürü).

Bir İnka kabilesi olan Quechuaslar kızılderili idiler ve tipik Amerikan hatlarına sahiptiler. Victor Von Hagen "İnkalar Krallığı" adlı kitabında "Bunlar orta boylu, hatta kısa ve şişman (tıknaz), büyük elleri olan, ince bilekli, anormal şekilde gelişmiş göğüs kafesine sahip (yüksek irtifada solumanın neticesi), iyi biçimlenmiş bacıkları ve düz ve geniş ayakları olan insanlardı. Kafaları genişti, elmacık kemikleri çıkık, burunları kavisli ve güçlü, gözleri küçük ve badem gibiydi." diye yazmaktadır. Bunlardan hâlâ beş milyonu Andlar'da yaşamaktadır.

Bunlar çevrelerine kolayca uyum sağlayabiliyorlardı -ağaç bulunmayan bir çevre- ve ellerinin altında bulunan şeyden, yani taştan yararlanıyorlardı. Tıpkı Meksika'daki Mayalar ve Mısırlılar gibi bunlar da olağanüstü duvarcılardı ve aynı şekilde harç kullanmadan piramitler, tapınaklar, surlar, kaplıcalar ve diğer binaları inşa ediyorlardı. Taş bloklar birbirlerine öylesine sıkıca bitleştirilmiş durumdaydı ki, aralarına bir jilet sokmak bile imkânsızdı. Bu insanların bu eserlerinin seviyesine günümüzde henüz ulaşamamıştır, ama bunlar Mayalar'ın ve Mısırlılar'ın işleri ile rahatlıkla kıyaslanabilir.

İlk Perulular kıyıdaki düzlüklerde ve Andlar'da yaşıyorlardı. Diğer tüm yaratıklar gibi insan da çevresi tarafından devamlı olarak etkilenir, sonuç olarak birbirinden çok farklı iki tip -en az- insan toplumu gelişti. Kıyılardaki düzlükler kurak çöllerdi ve bunlar doğudan batıya doğru dağlardan gelen ve verimli vadiler oluşturan sellerle yarılıyordu. Bu vadiler insan için doğal bir mesken oluşturuyordu, çünkü buralarda av hayvanı bulabiliyordu. Ama

Güney Amerika av hayvanı bakımından bir hayli fakirdir ve türlerin sayısı da pek azdır. Bununla birlikte killi ve verimli toprakları, yenilebilir meyveler, tohumlar ve kökler sunmaktaydı.

Zamanla bazı kişiler bitkilerin sağda solda ve uzaklarda aranması yerine bizzat yetiştirilebileceğini öne sürdüler; onlara yol gösteren şey belki de kuşlar tarafından getirilen ya da humus tabakasında keşfedilen tohumlar oldu. Kısa zamanda, av hayvanından mahrum vadiler ilk avcılar bahçeciliğe ve sonuç olarak da tarıma zorladı. Başlıca ziraat, tipik Amerikan ürünü olan, mısır yetiştirilmesi idi. Bunun kökeni tam bilinmemektedir ama M.Ö. 3000'e uzanan Maya öncesi mezarlarda mısır tohumlarına rastlanmıştır.

Pasifik'ten Amazon'un kaynaklarına dek tüm İnka İmparatorluğu birinci derece öneme sahip bir ziraat merkezi oldu. Sebzeler, meyveler, ilaç olarak kullanılan bitkiler burada, dünyanın başka hiçbir bölgesinde görülmeyen biçimde, gayet sistemli olarak yetiştiriliyordu. Bu yetiştirilenler arasında patates, büyük kabaklar, domates, fasulye, fıstık, yeşil biber, papay, kaşu, ananas, kaka, avokado, dut, çilek, vs... de bulunuyordu. Bu ürünler, Avrupa'da bir hayli uzun zamandan beridir yetiştirilmekte ve yenmektedir. Öylesine ki, hepsinin de Amerika'dan gelmiş olduğu unutulup gitmiştir.

Harika çiftçiler olan ilk Perulular ve onların torunları aynı zamanda yetenekli zanaatkârlardı da. G.H.S. Bushel, "Peru ve Eski Uygarlıkları" adlı kitabında "Orta Andlar'da yaşayan toplumların en önemli karakteristiklerinden biri, âletlerinin gayet basit olmasına rağmen el işlerine son derece yetenekli olmalarıydı." diye yazmaktadır. "Dokumaları gayet özel, tipik ve dikkate değerdi. Basit bir dokuma tezgâhından yararlanırlar, keten ve yün kullanırlar, bilinen tekniklerin çoğunu uygularlardı. Çanaklar ve çömlekler gayet ustaca biçimlendirilip resimleniyordu ve tornanın henüz mevcut olmamasına rağmen, sanatsal değeri çok yüksek vazolar ve mutfak eşyaları yapıyorlardı. Altın, gümüş, bakır ve diğer alaşımları sanat değeri yüksek biçimde çeşitli yöntemlerle işliyorlardı; ayrıca bronzu işlemeyi de keşfetmişlerdi. Lüzumlu madenler

içinde eksik olan sadece demirdi, ki bu da zaten tüm Amerika'da hiç bilinmiyordu." Bu zanaatkârlar tahtayı da işliyorlar, sepetçilik yapıyorlar, taşı yontuyorlardı.

Din, Amerika yerlisi üzerinde önemli bir etkiye sahipti; hayat pratikti, din gerçektir. Kişinin kaderi görünmez güçlerce kontrol ediliyordu ve çok sayıda tanrı olmasına karşılık yalnızca bir tanesi, Yaratıcı-Tanrı ya da Tici Viracocha en güçlü olardı. Her tanrı kendine has, özel kudretlere ve fonksiyonlara sahip bulunmaktaydı. Küçük insan, öldüğü vakit küçük tanrılarla yetinmek zorundaydı. Doğumunda olduğu gibi, ölümünde de çok basit törenler yapılırdı. Ölümsüzlüğe inanmaktaydı; hatta hiçbir zaman ölünmediğine inanırdı, çünkü son nefes verildikten sonra ölmüş olan beden yeniden doğmakta ve görünmez güçlerin sahip oldukları kudretlere kavuşmaktaydı.

İnka-öncesi Peru'da ve tüm İnka İmparatorluğu süresince de, dinî ve medenî kanunlar öylesine birbirlerine karışıyorlardı ki, günah olanı suç olandan ayırt etmek çoğu zaman hayli zor oluyordu; görünüşe göre birbirine benziyorlardı. Ama namussuzluk ya da cinayet, birazdan inceleyeceğimiz gibi, belki de sosyo-ekonomik sistem sayesinde hayli seyrekti. İnka milletinin, insanın yeryüzüne gelişine ilişkin bir hikâyesi ve kurtulmak için kaçanların Aztlan ismindeki bir ülkeden gelmiş oldukları bir tufana ilişkin tradisyonları vardı.

Güneş kültü ve güneşin zevcesi ve kızkardeşi olan ay kültü, İnkalar'ın dinlerini teşkil etmiş benzer. Ancak Andlar bölgesini ele geçirdiklerinde bunu imparatorluklarına kattıkları tüm toplumlara kabul ettiremediler, çünkü otoriteleri, Büyük Canlandırıcı tarafından İnkalar'ı doğurmak için vazifelendirilmiş olan güneş tanrısının doğrudan evlâdı olarak kabul edilmelerine dayanmaktaydı. Geometriyi, astronomiyi biliyorlar; müzik ve felsefeyi inceliyorlardı.

Yüksek ve asil olan diğer bir tanrı kavramı vardı ve adı Pachacamac idi. "Pachacamac" basit olarak Dünya'nın Yaratıcısı anlamına geliyordu, ama bu isim muhtemelen bir fikri ve daha seyyal duyguları ifade etmekteydi. Garcilaso de la Vega'ya göre ("İnka-

lar" adlı eserinde) bu kelime şunu ifade etmektedir: "Ruhun bedene yapmakta olduğu şeyi kâinata yapan." Bir İspanyol papazı yerlilerin bir triniteye (üçlem) taptıklarını iddia etmişti: Baba Tanrı, Güneş Tanrı ve Ay Tanrı.

Rahip sınıfının nezaretinde pek çok güneş tapınakları ve güneş saatleri yapılmıştı. Bir hiyerarşi vardı ve ruhanî reis, hüküm sürmekte olan Sapa İnka'nın, yani Büyük İnka'nın yakın bir ebeveyni idi. Kötü davranışlarda bulunmuş kadın ya da erkek, "sözlerle ve fiillerle günah işlemiş olduğunu" halk önünde, bir rahibe itiraf ederdi. Rahip akan suda yıkanarak arınmak zorunda olan ve bunu yaparken hiç şüphesiz bir tür vaftiz ve kurtuluş şekli uygulayan günahkâra, yerine getirmesi için dinî bir ceza verirdi. Kehanette bulunulurdu, Oraklar'e (*) müracaat edilir, hayvanlar kurban edilirdi. İnka-öncesi dönemde insan kurban etmenin hayli yaygın olduğu da şüphesizdir.

Ekonomik bakımdan, İnka sistemi, sosyalist bir devletinkine benzemektedir. Hyams ve Ordish, "İnkalar'ın Sonuncusu" adlı eserlerinde, "Tüm üretim, dağıtım ve değiştirme imkânları yönetimin elindeydi." diye yazmaktadırlar. Ülke aşırı refah içindeydi ve zamanımızın en korkunç felâketi olan sefaleti tanımıyorlardı. Bu sosyal sistemin, And Dağları'nda yaşayan toplumların İnka yönetimi altına girmelerine yol açan fiziksel şartların bir neticesi olduğu kesin gibidir. Tüm bu bölgenin jeolojik yapısı, toprağının cinsi ve iklimi öyle bir yapıda idi ki büyük birlikler, toplumların ancak katı bir disipline ve bir plâna uyarak beraberce çalışmaları ile oluşabilirdi. Bizim Batılı hür teşebbüs sistemimiz kolayca elde edilebilen ve tükenmek bilmez doğal kaynaklar sayesinde başarıya ulaşabilir; bizler doğanın zenginliğini israf edebilir ve kooperatifleşmeyi ve ihtisaslaşmayı sınırlayabiliriz. Ama Andlar'da yaşayan toplumlar bunu yapamıyorlardı; birlikleri ve zenginlikleri ancak büyük sulama sistemleri inşa ettiklerinde ve ziraate elverişli alanları, dağı ele geçirmek suretiyle genişletebildiklerinde bir gelişme gösterebilmektedir. Ekili alanlar dağlarda kat kat teraslar hâlinde,

(*) Orakl: Vahiy, tanrısal cevap. Esası durugörü ve duruişitiye dayalı, şuurlu tesirlerin alındığı, kendi çağına uygun bir medyomluktur.

dev bir merdiven gibi oluşmuştu. Ve hepsi de sanatçı, becerikli zanaatkâr ve doğuştan mühendis olan ve teknik bakımından bronz çağını yaşamakta olan bu toplulukların yaşadıkları devirde böyle kayda değer çalışmaları tamamlayabilmenin tek yolu sıkı bir şekilde organize olmuş bir cemiyet hâlinde birleşmekten geçiyordu.

Allyu, İnkalar'ın temel sosyal birimleri idi. Bu ailelerden oluşan bir klân, beraberce özel bir bölgede yaşayan ve arazileri, çiftlik hayvanlarını ve hasatları ortaklaşa kullanan bir kabileydi. Özel mülkiyet yoktu. Her yerli küçük ya da büyük, köyde ya da şehirde, bir allyu içinde doğmuştu. Başkent olan Cuzco bile aslında dev bir allyu idi. Bu ortaklaşa ve cemaat hâlinde yaşama biçimini İnkalar icat etmiş değildi; bu, onlardan önce de, Andlar'daki bu ilkel toplumda mevcuttu. Ama İnkalar bunu organize ettiler ve genişlettiler.

AHyu, seçilmiş bir lider ve bir ihtiyarlar konseyi tarafından sevk ve idare ediliyordu. Bu topluluklardan pek çoğu bir nahiye reisi tarafından yönetiliyordu; belirli sayıda nahiyeler bir vilâyet oluşturuyordu ve bunlar sadece İnk Krallığı'na hesap vermekle yükümlü bir yöneticinin otoritesi altındaydı. Topraklar din müessesesi, devlet ve allyu arasında paylaşılmıştı.

Politik bakımdan bu sistem esas itibarıyla teokratik bir sosyalizmdi. Ekonomik bakımdan piramit şeklindeydi. Tabanda emekçi ya da işçi bulunuyordu ve bunlara puric (pürük) adı veriliyordu. On işçi, seçilmiş bir ustabaşı tarafından yönetilen bir grup oluşturuyordu; on ustabaşı âmir olarak vasıflandırılacak olan kişiyi seçiyorlardı. On âmir de genellikle köy reisi olan bir efendi seçiyorlardı ve bu böylece ta 10 000 işçiden oluşan kabilenin reisinin seçilmesine dek uzanmaktaydı. Taşranın ve imparatorluğun "dört parçası"nın yöneticileri, zirvede bulunan Sapa-İnka tarafından tayin ediliyorlardı. 10 000 işçi için 1 300 ustabaşı, âmirler ve ustalar vardı. Bir yerli normal olarak kendi allyu'su içinde doğar, büyür ve ölürdü; kendisini tamamıyla ona adamıştı, ki bu da yüksek bir ruhsallık seviyesinin belirtisidir. Kişinin, topluluğunun yararlarını kendi çıkarlarından önde tutması, yakınları ile rekabete girmekten ziyade onlarla işbirliği yapması için dinî bakımdan erişkin

olması gerekiyordu. Essenîler, sürdürmüş oldukları, Yahudiler'e ait o birleşik yaşam tarzı ile, İnkalar'inkine çok benzeyen sosyal bir yapıya sahiptiler. Ama günümüzde, Peru'da, ziraî reformlara ve bazı endüstrilerin ulusallaştırılmasına rağmen elli civarında büyük İspanyol ailesi devlet topraklarının çoğunluğunu kontrolleri altında tutmaktadırlar. Doğal kaynaklar, altın, bakır, gümüş, vanadium, bütünüyle yabancı kuşatıcıların, özellikle de Kuzey Amerikalılar'ın ellerinde değildir.

İnka uygarlığı en parlak dönemini bin yılına doğru yaşadı ve altına susamış Pizzarro'nun 1600 yılına doğru gerçekleştirdiği kanlı istilâdan sonra da ortadan kalktı. İnkalar'ın günümüzde yaşayan bazı torunları, dünyanın en eski milleti olduklarından emindirler. Daima güneşe taparlar ve binlerce yıldır sürüp gelen âdetlere göre göz alıcı festivaller düzenlerler. Büyük medeniyetlerinin kalıntıları ve kaldırımları merak uyandırıcı basamaklara sahip yollarının bazı kısımları hâlâ varlıklarını korumaktadırlar. Bu yolların, tıpkı Mayalar'da olduğu gibi yalnızca dinî tören geçitleri için inşa edilmiş olduğu varsayımı haricinde, ne için yapılmış olduklarına ve ne şekilde kullanıldıklarına dair bir açıklama getirilememektedir.

Cayce Dosyalarından Aktarmalar

Afetler sırasında kıtadan kaçan Atlantisîliler'in ilk göç ettikleri ülkelerden biri de o devirde Og veya Oz, ya da On adıyla bilinen Peru idi. Bu, Güney Amerika'nın sularla kaplanmamış yegâne önemli bölgesiydi ve Lemurya asıllı esmer ırktan olan ve Ohums (Ohumlar) ya da Ohlms (Ohlmlar) adıyla bilinen, bir kabile tarafından istilâ edilmiş durumdaydı.

Lemurya ya da Mu, ilk tufan esnasında Pasifiğe gömülüp gitmişti. Ohlmlar, kıtalarının alçak toprakları M.Ö. 50700'e doğru sulara gömüldüğü sırada ve güneyden gelmişlerdi. Topluluklarını ülkenin kuzeyine yerleştirdiler, evler yaptılar ve Mu Tapınakları inşa ettiler. Gruplarında rahipler, rahibeler, öğretmenler ve çalı-

şanlar bulunuyordu. Sulh içinde yaşamakta olan bir millettir.

Bölgede doğal kaynaklar, altın ve kıymetli taşlar keşfettiler ve kısa zamanda becerikli zanaatkârlar durumuna geldiler. Müzik ve resim sanatında mükemmel seviyeye ulaşmışlardı ve ayrıca, seramik boncukları ipe diziıyorlar, süsler ve mücevherler yapıyorlardı. Din sadece bir iman meselesiydi, bir yaşam biçimiydi ve bazıları insanın kâinat ile olan ilişkisini mükemmel şekilde anlıyorlardı. Mu Tapınağı'nda adak olarak en kusursuz hasatlar ve hayvanlar sunulmaktaydı.

Halk bir hükümdarlar hanedanı tarafından yönetilmektedir; bunların en azından biri kadın oluyordu ve her birine Büyük Ohlm adı veriliyordu. Ancak, son hükümdarlık esnasında çıkan bir isyan, yeni demokratik prensiplerin ve bir halk yönetiminin kurulmasına yol açtı. Bu isyan hiç şüphesiz ki birtakım felâketleri de beraberinde getirdi, bir süre kan döküldü, zulüm ve gaddarlıklar yapıldı, sefalet çekildi; ancak yeni bir sosyo-ekonomik sisteme de hayat verdi. Bu yönetim, tüm dünyanın gelecekteki idare sistemleri üzerinde çok daha üstün ve hayal bile edilemeyecek bir etkiye sahip olacaktı. Kastlar ve sınıflar hâlâ daha mevcuttular, ama zenginliklerin "sağlıklı olanlarla hasta olanlar, güçlüler ile zayıflar" arasında yeni bir bölünmeye tâbi tutulması da söz konusuydu. Pek tabii ki bu felsefeyi reddedecek ve bununla mücadele edecek kişiler de hemen hazırды.

Atlantisliler ve On ile Og'dan gelen güney milletleri buraya ulaştıklarında büyük değişiklikler oluştu. Son adalardan, yani kuzeyde Poseydia ve Eizen, doğuda Aryaz, güneyde Latinia Adaları'ndan gelen Atlantisliler yalnızca ülkelerini kaplayan sulardan değil, aynı zamanda Bir Yasası'nın Çocukları ile Belial Oğulları arasındaki iç savaştan da kaçıyorlardı. Bu her iki tarafın da mensupları Peru'nun yüksek topraklarında barınacak yerler aramaktaydılar; bunlara bir de güney halkları eklenince zaten karışık olan durum giderek daha da karşıyordu.

Bu devirde, Ohlm'ların Ülkesi, kendisini cinsel aşırılıklara kaptırdığı için giderek düşen zayıf bir lider tarafından yönetiliyordu. Atlantisli istilâcılar çatışmalara ve ayaklanmalara yol açtılar,

ama Büyük Ohlm'u devirmeyi ve sürgüne göndermeyi de başardılar ki, bu da onlara halkın desteğini sağladı ve tüm bölgeye yerleşmelerine yardım etti.

Atlantisliler otoritelerini idarenin içinde de kullanıyorlar, tarımsal ekonomi ve dinî dogmalarla da meşgul oluyorlardı. Daha modern tarım metotları oluşturuldu ve maden ocaklarındaki çalışmalarda büyük gelişmeler kaydedildi. İçlerinde daha büyük kaidelere dayalı yeni ayinlerin yapıldığı yeni tapınaklar inşa edildi.

Sosyal ve demokratik devlet gelişti. Halkın refahı her şeyden önde geliyordu, çünkü İnka liderleri hükümdardan çok, birer vasi durumundaydılar. Kastlar yok oldu, eşitlik kuruldu. Halkın maddî ve eğitime dayalı ihtiyaçlarını karşılamak üzere ortak evler ve depolar yapıldı. Bununla beraber, her zamanki gibi, zenginlik ve kudret tutkunu bazı Atlantisliler diğerlerini köle etmenin yollarını aramakla meşguldüler.

Sonuç olarak İnkalar'ın ahlâkında düşüş başladı. Güneş kültü, dinî ayinlerde ve insan kurban etmelerde kendini gösterdi. Altın ve kıymetli taşların biriktirilmesi, bunların sonunda para gibi kullanılmalarına yol açtı. Hırslı ve otorite düşkünü Belial Oğulları tapınakların en dinî olanına fesat getirmekte gecikmediler.

Bu arada, yeni ürünler kullanılıyor, yeni enstrümanlar icat ediliyor ve eski olanlar da geliştiriliyordu. İnce kumaş, işleme, sepetçilik, çanak-çömlekçilik, madenlerin işlenmesi ortaya çıktı. Altın, bakır ve kıymetli taşlar önemli miktarlarla topraktan elde ediliyor ve böylece ülkenin zenginleşmesini sağlıyordu.

Orta Amerika'daki Atlantisliler uzun yıllar boyu sürekli olarak Peru ile Yucatan arasında yolculuk ederek Og'a ve On'a gelmeye devam ettiler. Ohlmlar giderek kaybolmaya yüz tuttular. Kızıl ve esmer ırklar tıpkı kültürleri ve dilleri gibi birbirleriyle karıştılar. Her şeye rağmen büyük İnka ulusu işte bu büyük insanlık potasından ortaya çıktı. "Dağlardaki duvarları" ve "kanalları" yapanlar İnkalar idi ve çağımıza dek ülkeye hâkim oldular.

Böylelikle, Atlantisliler'in gelişleri Ohlmlar'ın kaybolmalarına ve İnkalar'ın doğmasına yol açtı. Ülkelerinden kaçan bazı Ohlmlar Yucatan'a sığındılar ve burada büyük kalabalıklar hâlinde

göç etmiş olan Poseydialılar'la birlikte yeni Maya Krallığı'nın kurulmasına iştirak ettiler. Bazıları da kuzeye doğru, günümüzdeki Birleşik Devletlerin güneybatısına kadar -Arizona, New Mexico, Nevada- uzandılar ve bölgedeki mağaralarda yaşayan Lemuryalı ya da Atlantisliler ile karıştılar. Ohlmlar millet olarak yeryüzünden silindiler. Tarih bakımından onlar hakkında hiçbir şey bilinmemektedir ve günümüzde onların isimlerini hatırlatacak hiçbir şey kalmamıştır.

Cayce'in "Okumaları"ndan Aktarmalar

“Varlık, günümüzde Peru adı verilen bu ülkede, o devrin halklarını, topraktaki unsurları insan tarafından kullanılacak hâle getirme konusunda eğitmekte olan Ohlmlar arasında bulunuyordu. Bu yüzden varlığın şimdiki enkarnasyonunda mücevherler, kıymetli taşlar ve parıldayan bu şeyler özel bir çekiciliğe sahiptirler; bu arada, bunları biriktirmesi endişe verici boyutlara varmış durumdadır.” (2731-1)

“Varlık, Peru adı verilen bu ülkede, İnkalar'ın ve Poseydia halklarının gelişlerinden önceki Ohlmlar devrinde, ayaklanmaları başlatanlar ve daha sonra halkı büyük ölçüde şahsî arzu ve isteklerini tatmin etmeye zorlayanlarla birlikte olan bu hükümdarlık evinde ya da hükümdarlığın ortağı olan evde bir prenses idi. Bununla birlikte varlık yüksek bir ruhsal yapıya sahipti, bir hayli gelişmiş bir insandı ve bu devir boyunca bunu kaybetmedi ve daha da kazandı.” (1916-5)

“... Bu yaşamından önce, varlığın Peru Ülkesi'nde kendisini etkilemekte olan diğer kişiler yüzünden aşırı dinî gayret gösterek hataya düşmüş olduğunu görmekteyiz! Varlık kendi kendisiyle meşguldü ve kitlenin yararlarını düşünmüyordu.” (949-11)

“Bu yaşamından önce, varlık, adalara ayrılmasına neden olan ilk tufandan sonraki sıkıntılı dönemde, günümüzde Atlantis adı verilen bu ülkede yaşamaktaydı. Varlık, tek tesirin, ya da insan ile yeryüzünde tezahür etmekte olan Yaratıcı Güçler'in ilişkisi olarak

bilinen güçlerin oğulları ile mücadele eden Belial Oğulları'nın taraftarlarındandı. Bununla beraber, tahrip oluş sırasında varlık kendini yararlı bir faaliyete verdi. Bu bölünmeler meydana geldiğinde, varlık diğer ülkelere gitmek için bu topraklardan kaçmaya çalışanlar arasında yer alırdı; ve bu faaliyetleri günümüzde Orta Amerika denilen yere getirdi. Bu enkarnasyonu boyunca varlık, yaşamının sonlarına doğru, İnka ulusunu meydana getiren aktif güçlere, yönetim düzeninde ikinci kişi olarak katıldı ve yaşamının son bölümü süresince rahip oldu." (670-1)

"... Günümüzde Peru'nun denilebilecek olan bu topraklarda, çok daha sonra İspanyollar tarafından yapılan değil, Maya veya Yucatan Ülkesi'nden olanlar arasındaki bölünmeden dolayı meydana gelen ve zulmün hüküm sürdüğü bu devirde... Burada, varlığı bir rahip, ya da kralın veya büyük rahibin oğlu olarak görmekteyiz, ama tam bir otoriteyi elinde bulunduran bu enkarnasyondan yararlanmıyor. Bununla beraber varlık, grupların etkinliklerinin pek çoğundan haberdardı; bu ilgisi yalnızca tüm bedensel ihtiyaçlar için kurulmuş olan ortak kullanıma açık depolar ile ilgili olarak halkın yararı için değil, ayrıca ruhsal ve zihinsel uygulamalarla da meşgul olmak şeklindeydi. Çünkü o devirdeki yönetim şekli böyleydi ve varlık bu depolardan ya da evlerden birini yönetmekle vazifeliydi; halbuki ailesinde senyör durumuna gelip yakınlarını köleleştirmek amacını güdenler vardı... Varlığı, bundan önce de Peru topraklarında ancak başka bir bölgede, daha çok Atlantis'in ve ayrıca Ön ya da İnçal Ülkesi (*) durumuna gelecek olan ülkenin bir kısmını oluşturan bölgede yaşarken... ve Bir Yasası Çocukları'nın faaliyetlerine katılırken görmekteyiz. Burada varlığı grupların çok çeşitli etkilerinin birleştirilmesi için sürdürülen faaliyetlere çok iyi uyum sağlamış olarak görüyoruz. Çünkü varlıkta lisan ve grup hâlinde çalışma yeteneği vardı. Bu, varlığın enkarnasyonlarının bir bölümünü oluşturduğu için, varlığın günümüzdeki enkarnasyonunda çeşitli dilleri konuşma ya da lehçeleri tanıma ve insan gruplarının yöresel hayat şartlarını bilmenin özel bir alâka konusu teşkil ettiği görülmektedir." (1637-1)

(*) İnkal okunur.

“Varlığın, Peru adı verilen ve Ohlmlar'ın egemenliğinin son bulunduğu bu ülkede Atlantis'ten gelmiş ve halklara evleri ve tapınakları inşa etme ve süslemede yardım etmiş olanlar arasında bulunduğunu görüyoruz. Varlık, güneş kültünü ve güneşe ait güçleri, adak olarak insan kurban etmeye varıncaya kadar ülkeye soktu; çünkü varlık, bu ülkede, o devirdeki ilk insan kurban edilmesini yöneten ve güneşin ilk büyük rahibesi olan kişi idi. Ruhunu önce yitirmiş, sonradan yaptığı bir hizmet ile yeniden kazanmıştı. İsmi Rariru idi.” (2887-1)

“Bu enkarnasyonund, varlık, daha sonra İncallar adı verilecek olan, Kayıp Kabileler, Atlantis Ülkesi'nin halkları, Lemurya Ülkesi'nin batısından gelmiş olan halklar içinde bir rahibe idi. Bunların tüm faaliyetlerine iştirak ediyordu ve bu da günümüzdeki enkarnasyonunu etkilemektedir. Çünkü madenler, cam, çanak, çömlek, dokuma..., bunların ikamet edilen yerlerde sadece ihtiyaç için değil, eğlence ve kült için de kullanılmaları ve uygulaması, bu faaliyetleri birbirinden ayırmaya çalışan varlığın ilgisini çekiyordu. Eski zamanlarda, ya da pek çok eski enkarnasyonlar esnasında herkes birlikte yaşıyordu. Varlık bir ayrılık istiyordu, ama bu kendisine sıkıntı getirdi.” (1159-1)

İKİNCİ KISIM

ŞAŞIRTICI MAYALAR

Atlantisliler'in göç etmiş oldukları ülkeler içinde hiç biri onların etkisini Meksika'daki Yucatan kadar açığa çıkaramaz. Burada, Atlantis kültürünün, daha eski ve ilkel bir kabile kültürü üzerindeki derin izlerinin en kayda değer örneği sergilenmektedir. Ne mutlu ki, Mayalar hakkında bilimsel bakış açısından olduğu kadar Cayce'in "okumaları" vasıtasıyla da çok şey bilinmektedir.

Güney Meksika'daki bu yarımada, modern arkeologları uzun bir süre şaşkınlığa düşürmüştür. Maya muamması, bu uygarlıktan geriye kalanların 16. yüzyılın başlarında Cortez tarafından ele geçirilişinden beri insanların imajinasyonlarına ilham kaynağı teşkil etmiştir. Mayalar yüz sene içerisinde tamamen ortadan kaybolmuşlardı ve bu olay onların kökenleri kadar esrarengizdi.

Kimdi bu insanlar? Nereden geliyorlardı? İlkel bir durumdan hayli gelişmiş bir uygarlık düzeyine aniden nasıl geçebilmişlerdi? Yeni ve daha az tercih edilebilecek türden topraklara yerleşmek amacıyla niçin sürekli olarak yer değiştiriyorlardı? Sonradan ne oldular? Tarihçilerin merakını uyandıran sorular bunlardır. Biz önce bilimsel keşifleri inceleyeceğiz, ardından da, bilinenler ve bilinmeyenler hakkında daha fazlasını öğrenebilmek amacıyla Cayce'in "okumaları"na döneceğiz.

Kâşifler Maya uygarlığına ait sayısız kalıntılar buldular, çünkü ardında zengin bir arkeolojik kaynak bırakmıştı; ancak bunların hemen hepsi de henüz ne çözülebilmiş, ne de gerçek değerleri tak-

dir edilebilmiştir. Ayrıca, Mayalar'ın kökenleri ve faaliyetleri hakkında hemen hemen hiçbir şey bilinmemektedir.

Maya kültürünün eserleri sayısızdır; "kitaplarından" bazıları, görkemli piramitleri, içinde taştan yontulma sunaklar ve tahtlar bulunan büyük taş bloklardan yapılmış tapınakları, küre biçiminde, 65 tona varan ağırlıklarda dev, yekpare taştan anıtları ve hatta beyzbola benzer oyunları için kullandıkları sahaları zaten keşfedilmiş durumdadırlar.

Mayalar'ın içinde yaşadıkları çağa göre çok ileri bir seviyede bulundukları şüphe götürmez; öylesine ki, bu uygarlık konusunda bir otorite durumunda olan S.G. Morley onlara "Yeni Dünya'nın Yunanlıları" adını vermiştir. Aslında "onlar eski Amerikan ruhunun en parlak dışa vurumunu temsil etmekteydiler". Heykeltçilik ve mimarlık yetenekleri, hiyeroglif yazı, matematik, astronomi ve idarecilik bakımından yüksek seviyede gelişmiş sistemlerine eşit bir düzeydeydi.

Aritmetikte sıfırı ilk kullananlar onlardı. Matematikte usta-laşmışlardı ve Amerika'nın keşfedildiği çağda kullanılmakta olan ve Eski Dünya'ya ait sistemden çok daha kesin bir kronoloji metodu tahayyül etmişlerdi. Bu metot öylesine karmaşık ve incedir ki bilim adamlarının, bu formülün asırlar boyunca gelişmiş ve azar azar mükemmel duruma gelmiş olabileceğine inanmaları hayli zordur. M.Ö. 3. yüzyıla doğru, tamamıyla üstün bir beyinden çıkmışa benzemektedir. Maalesef arkeologlar bunun bilinen tarihî bir vaka ile bağlantısını kurmakta yetersiz kalmış olduklarından bu devrin tarihini belirlemek mümkün olmamaktadır. Ayrıca, bunların yazısı 600'den fazla ideogram (*) ihtiva etmektedir ve bunların yarısı bile çözülememiştir. Ne yazık ki İspanyollar da "kitapların" pek çoğunu tahrip etmişlerdir.

Mayalar çiftçi bir millet olduklarından mevsimlerin onlar için önemi büyüktü. Astronomları gezegenlerin çeşitli hareketlerini ve safhalarını kaydediyorlardı; ama bu konuda bile yapmış oldukları çalışmaların anlamları bizler tarafından kavranılamamaktadır.

(*) Her kavramın bir işaretle ifadesi. Hiyerogliflerde ve Çince'de olduğu gibi

İlk Mayalar'ın yaklaşık 12 000 sene önce Asya'dan gelmiş olabilecekleri düşünülmektedir. "Modern" Mayalar'ın tersine, onlar eski tarihleri hakkında pek az bir belge ve çok parçalara ayrılmış bir gelenek bırakmışlardır. Onlardan geriye ne en ufak bir mimari iz, ne de bir anıt kalıntısı kalmamıştır. Onlar hakkında çok az şey bilinmektedir ve onlara sadece Ön-Mayalar denilip geçilmiştir.

Görünüşe bakılırsa bu, sade, sakın, dine bağlı ve Bacablar (*) adı verilen bazı küçük tanrıları olmasına rağmen Tek Tanrı'ya tapmakta olan bir millettir. Onlar için en yüce varlık, âlemin yaratıcısı olan ve Hunab Ku adında bir Tanrı idi; Hunab Ku, Bir Tanrı anlamına gelmektedir. Efsaneye göre Yucatan'a iki yönden gelmişlerdi: Deniz yoluyla Meksika Körfezi'ne ve kara yoluyla da Zamma adındaki, Musa'yı andıran bir kahramanın önderliğinde güneyden ve batıdan gelmişlerdi. Tradisyonlarından birine göre, onlardan önce burada, daha sonra tufan yüzünden ortadan kalkmış olan pek çok uygarlıklar yaşamıştı. İşte onlar hakkında bilinenlerin hemen hepsi bundan ibarettir.

Bununla beraber, arkeologlar eskisinin ardından gelen en yeni uygarlığı keşfettiler. Bu esrarengiz hadisenin M.Ö. 1000 yılına doğru meydana gelmiş olduğuna inanılmaktadır. Çok anî ve esaslı bir şey cereyan etmiş olmalıdır. Nerede ve ne zaman olduğu hakkında hiçbir şey bilinmemektedir, ancak Morley, "Eski Mayalar" isimli kitabında şöyle bir soru sormaktadır: "Acaba bu, kültür nabzının dış bir etki ile hızlanması mıdır?"

"Tanrılar, Mezarlar ve Bilim Adamları" adlı eserinde, C.W. Ceram, tarihî bakımdan doğruluğu ispat edilmiş bir efsanenin temellerine gayet sık bir şekilde rastladığını ve her ne kadar ilk bakışta inanılmaz gibi görünseler dahi efsaneleri bir kenara itmek ve bunları şiirsel kurgular olarak ele almak gibi bir hataya düşmememiz gerektiğini açıklar. Atlantis teorisinin en ateşli taraftarı, A.B.D.'nin yirmi dört sene boyunca Yucatan konsolosluğu görevini yapmış olan Edward H. Thompson olmuştur. Tam bir arkeoloji tutkunu idi, özellikle de Maya kültürü ile ilgileniyordu ve bürosunda pek kalmıyordu. 1935 yılında, Mayalar'ın batık kıta Atlantis

.....
(*) *Bakab okunur.*

asıllı olduklarına daima inanmış biri olarak bu hayata gözlerini yumdu. Çevrelerinde oluşan bazı alaycı tebessümlere ve muhafazakârca baş sallamalara rağmen diğer bazı kişiler de aynı tezin savunucuları oldular.

Maya uygarlığının başlangıçta zannedilmiş olandan çok daha eski olduğu kanıtlanmış gibidir. Mısır sanatı ile olan benzerlikler son derece çarpıcıdır ve Mexico (Meksiko) yakınındaki bir piramidin üzerinden alınmış olan bir lâv örneği vasıtasıyla bunun, nereden gelmiş olduğunu bilemeyen jeologlar tarafından 8000 yıldan daha eski olduğu sonucuna varılmıştır. Şayet bu doğru ise Meksika kültürü Babil, Yunan ve Mısır uygarlıklarından bin yıl öncesine uzanmaktadır. İşte bu da, jeologları yanlışlığa düşmekle suçlayan ve ileri sürdükleri tezi reddeden arkeologların canını hayli sıkışmış ve onları kızdırmıştır. Eski kalıntıların halen Meksiko kentinin altında olduğu bilinmektedir ancak bunlara ulaşmak artık imkânsızdır.

Mayalar'ın evrimlerinde "bir şey" meydana gelmiş olduğu tartışılmaz bir gerçektir ve bu muarızmayı daha da karanlığa itercesine, son Mayalar'ın bilemediğimiz bir nedenden ötürü ülkelerini terk ederek başka yerlere pek çok göçler düzenlemiş olduklarının sayısız kanıtları bulunmuştur. Hasatlarını, tapınaklarını ve şehirlerini öylece terk ederek kitleler hâlinde gitmişlerdi.

Bu olayı açıklamak üzere birçok varsayım ileri sürüldü: İç savaş, yabancı istilâsı, toprağın bozulması, batıl inanç, veba ya da benzer bir felâket, zelzele, iklimde değişiklikler vs. gibi... Tüm insanlar, karmakarışık ormanının (cangıl) tam bir sorun olduğu, toprağın verimsiz olduğu ve başlıca hububatları olan mısırın yetişmesine hiç uygun olmayan ve suyun da hayli az bulunduğu Yucatan Yarımadası'nın uç bölgesine yerleşmek üzere güneydeki kentleri terk etmişlerdi. Bununla beraber bu kitle hareketleriyle birlikte Maya halkının modern tarihi de başlamış oluyordu.

Eskisi üzerine kurulmuş olan yeni imparatorluk tamamen farklıydı ve ayırım noktası o kadar belirgindi ki Mayalar'ın Yucatan'da daha eski bir millete rastlamış oldukları şüphesizdir. Ayrıca, M.S. 10. yüzyıldan itibaren güneye doğru meydana gelmiş

bazı sızmalar Maya uygarlığını daha da karışık duruma getirmiştir. Bu hareketin Mayalar'a sayısız tanrı, puta taparlık ve insan kurban etmeyi getirdiği düşünülmektedir.

Bir Maya tradisyonuna göre, ilk öncüler Yucatan'a doğudan geldiler ve sayıları çok azdı. Buna "Küçük İniş" adı verildi. Daha sonraları Mayalar büyük kalabalıklar hâlinde âdeta aktılar ve buna da **Noheniel** ya da "Büyük İniş" adı verilmiştir. Efsane anlamıdır ve insan topluluklarının yer değiştirmiş oldukları, ülkenin doğusunda, batısına kıyasla daha eskiye ait tarihlerin keşfedilmesiyle de destek görmüş olmaktadır.

Maya şehirleri içinde en eski keşfedilmiş olanlarından biri ve şüphesiz en görülmeye değer olanı Honduras'ın kuzeyinde, Copan'da bulunan şehirdir. New Yorklu genç bir avukat olan John Llyod Stephens ve İngiliz ressamı Frederick Catherwood katır sırtında cangıla daldılar ve anıtlar ve heykellerle dopdolu görkemli bir şehir buldular. 1839 yılında bölgeyi elli dolara satın aldılar ve keşiflerini kaplamakta olan bitki örtüsünü büyük bir sabır ve tutkuyla açmaya koyuldular. Birkaç hafta içerisinde, yontulmuş figürlerle ve hiyeroglif yazılarla kaplı on bir adet taş anıtı, taştan yontulmuş jaguar başlarını, sunakları, terasları, sarayları ve piramitleri gün ışığına çıkarmayı başardılar. Binalar birbirlerine büyük ve güzel görünümlü merdivenlerle bağlanmış durumdaydı ve bunlardan bir tanesi 500 adet ideogram ile süslenmişti. Stephens günün birinde bu şehrin tüm geçmişini anlatabileceklerini ümit ediyordu. Maalesef bu işin büyük bölümü açığa kavuşamamış bir durumdadır.

Her iki kâşif de araştırmalarına devam ettiler ve Meksika'nın güneyinde toplam olarak 44 Maya şehri keşfettiler, ki bunlar arasında Palenque, Uxual, Chichen Itza gibi ünlüleri de bulunuyordu. Ardından Stephens şöyle yazacaktı:

"Ne anıtların, ne de heykel kalıntılarının üzerinde, insan kurban edildiğine ilişkin ve hatta herhangi başka bir canlının kurban edilmesine ilişkin hiçbir kanıt rastlamış değiliz; ancak her 'put'un önüne yerleştirilmiş olan yontulmuş büyük taşların kurban sunağı

işi görmüş olduğundan hiç şüphemiz yoktur. En yaygın heykel biçimi bir ölü başıdır ve bu bazen başlıca unsur rolü oynamaktadır; eskiden buraya bir aksesuar olarak yerleştirilmiştir...”

S.G. Morley 1938 yılında Yucatan'daki Uaxactun'da diğer bir tepenin altında kalmış, klâsik-öncesi döneme ait bir piramit keşfetti. Bu harika taş yapı beyaz alçı ile kaplanmıştı, dört yüzünün her birinde bir merdiveni bulunuyordu ve bunlar arasında mermer kireci sıvasından yapılmış jaguar maskaları diziliydi. Bunlar, bazılarına göre Mayalar'dan da daha eski, Polinezya tipi bir halk olan Olmekler'in stiline işaretini taşımaktaydı.

En şaşırtıcı ve en izah edilemez keşif hiç şüphesiz alçı taşından yapılmış, beş ton ağırlığında dev bir tamburdur. Günümüzde ikiye kırılmış durumdadır; uzunluğu 5 metre, çapı da 60 santimdir ve dev bir kompresör silindiri andırmaktadır. Ne için kullanılmış olduğu bilinmemektedir, ancak Mayalar'ın taşlar, çimento ve mermer kireci sıvası kullanarak kaldırımlı yollar yapmış oldukları kanıtlanmıştır. O devirde ülke baştan aşağı bir yol ağı ile örülmüşe benzemektedir. Mayalar'ın tekerlekli arabalara ve muhtemelen yük hayvanlarına sahip oldukları bilinmektedir.

Bazılarına göre bu yollar dinî merasim alaylarının geçişi için kullanılıyordu. Thomas Gann, "Cobâ'dan yola çıkan, harikulâde giysiler giymiş rahipler ve asillerden oluşan uzun alayı, renk renk kıyafetlerini, güneşte parıldayan rengârenk tüylerle donanmış saçlarını, bunların önünde giden şarkıcıları, flüt ve tambur çalan çalgıcıları, bunların ardından yürüyen, buhurdanlık taşıyan ve dört bir yana kopal tütsüsünün kokulu dumanını dağıtan beyazlar giymiş rahipleri zihninizde canlandırabiliriz." diye yazar. Üç günlük bir yürüyüşten sonra hacılar kendi Mekkeleri'ne, yani Chichen Itza'nın "castillo"suna ulaşıyorlardı, burada büyük Tüylü Yılan'ın rahipleri tarafından karşılanıyorlar ve törenlerle adaklarını sunuyorlardı.

Mayalar tarihten çok astroloji ve astronomiye meraklıydılar ki bu da bizler için bir şanssızlık olarak değerlendirilebilir. Tarihle meşgul olduklarına dair en ufak bir iz yoktur. Ancak bir Maya eseri olan kitapları "Chilan Balam'ın Kitabı" onların kültürlerini anlat-

makta ve büyük bir afetin ayrıntılı tanımını yapmaktadır. Meksika'da, ilk uygarlıkları yok eden yanardağ patlamalarını, yer sarsıntılarını ve deniz kabarmalarını anlatan diğer yazıtlar da bulunmuştur ve bunlar kitapta yazılı olan felâketi kanıtlamaktadır.

Mayalar'ın dinleri, tarım üzerinde de büyük bir etkiye sahip olan takvimlerine sıkı sıkıya bağlı bir durumdaydı. Takvim Mısırlılar'ınki ile aynı düzeyde ve Avrupalılar'inkinden çok üstündü. Dinin pragmatik (fiili) bir yapısı vardı. Nüfus bir tarafta rahipler, asiller ve ordu, diğer tarafta halk kitlesi olarak ayrılmıştı. Bunların ikisi arasında esnaf sınıfı vardı. Pek çoğu şahsında toprağı ifade eden sayısız tanrıya hizmet amacıyla, çok sayıda rahip gerekiyordu. Bunlar arasında yalnızca dört tanesi büyük bir önem taşıyordu. Birincisi, diğer üçü ve dolayısıyla diğer küçük tanrılar kitfesine de hükmetmekte olan baş Tanrı idi. Bu, bir tür mesih olan Yılan Tanrı Kukulkan idi. "Modern" Mayalar'ın dininde, haç da dahil olmak üzere, Hristiyanlığa ait pek çok unsura rastlamak mümkündür.

Büyük rahipler ancak, çok özel ve büyük bayramlarda ortaya çıkıyorlar, zamanlarının geri kalanını genç rahipleri yetiştirmekle geçiriyorlardı. En yüksek derece olarak ilk önce Chilanlar, ardından Naconlar adı verilen özel rahipler ve en aşağı düzeyde de Chaclar adı verilen lâik rahipler bulunuyordu. Bunların fonksiyonları sınıflarına göre değişiyordu ve köy halkı tarafından demokratik biçimde bir yıllığına seçiliyorlar, süreleri dolunca da yerlerini bir diğerine bırakıyorlardı.

Rahiplere ek olarak genç kızlardan oluşan gruplar tapınakların ve kutsal ateşlerin bakımı ile uğraşıyorlardı. Bu kızlar genellikle en asil ailelere mensuptular ve gönüllü olarak çalışıyorlardı.

Bazı işaretlere göre Mayalar insan da kurban ediyorlardı; ama tanrılarına genel olarak bilhassa hayvanlar ve meyveler sunmaktaydılar. Bu adaklar daima tarım ile bağlantılı idi; bunları yağmur ya da iyi hava istemek, ya da iyi bir hasattan sonra teşekkür etmek gayesiyle sunuyorlardı. Harabeler arasında sunaklara ve kurban taşlarına gayet bolca rastlanmaktadır, ancak

bunların üstündeki hiyeroglifler hâlâ çözülememiştir.

Maya uygarlığının en zirve noktasına 200 yılına doğru ulaşmış olduğu, sonra açıklanamaz bir şekilde 600 yılına doğru bir düşüşe geçtiği ve 1600 yılına doğru İspanyol istilâsı sırasında tamamıyla parçalanmış bir durumda olduğu söylenebilir.

Cayce Dosyalarından Aktarmalar

Mayalar'ın gerçek tarihleri belki de ilk tufanlar esnasında Lemurya ve Atlantis'te başlıyordu. O devirde Atlantis'in sonuçta "kibirli, kötü ve zinaya düşkün" bir milletin ortadan kalkışına yol açacak olan manevî çöküşü zaten başlamıştı. Materyalizm, ruhsal bilgilerin ve kudretin kötüye kullanılışı Atlantisliler'i mahvedecekti. Bazıları yaklaşımakta olan felâketin şuuruna varmışlar ve insanlığın elindeki tüm bilimleri ve bilgeliği biraraya getirerek bunu önlemeye gayret ediyorlardı. M.Ö. 10700 yılında büyük bir konsey toplandıysa da bir sonuç alınamadı.

Büyük buzul çağlarından sonuncusuna yol açan kutupların yer değiştirme hareketi beraberinde meydana gelen ilk kıyamet, zaten olup bitmişti. Kuzey ve Güney Amerika kıyıları açıklarında, Pasifik Okyanusu'nda yer alan Lemurya ya da Mu, zaten batmaya başlamıştı. Atlantis Kıtası da birçok büyük adaya ayrılmış ve güney bölümü tamamen batmış durumdaydı.

Lemurya'da, Yucatan'a yapılan göçler ilk tufan sırasında başlamıştı. Ancak milletlerin Atlantis'in Poseydia, Araz ve Og gibi en sona kalan adalarını da terk etmeleri ve büyük göçün gerçekleşmesi, Tevrat'ta anlatılan ve M.Ö. 28200'de gerçekleşen ikinci tufandan ve 10600'de meydana gelen üçüncü ve son tufandan önce olmuş değildir. O zaman adı Yuc olan Yucatan'ın bu kısımlarına yapılan göçler binlerce yıl devam etti. Son göçmenler uçan araçlarla geldiler.

Yucatan Yarımadası günümüzde olduğundan çok farklıydı. Düz ve tropikal değildi ve çok daha büyüktü, daha ılıman bir iklimi, daha değişkenlik gösteren bir topografyası vardı. Günümüz-

deki şeklini üçüncü ve son tufan esnasında aldı ve bu sırada alanlarından büyük bir bölümünü yitirdi, buralarda yaşayanlar da daha içerilere doğru sığınmak zorunda kaldılar.

Böylece, uzun dönemler boyunca doğudan, Atlantis' ten gelen kızıl ırk ile ve batıdan, Lemurya'dan ve güneyde Peru'dan gelen esmer ırka mensup ilk boylar arasında bir kaynaşma sürdü gitti ve bu da sayısız kültürlerin ve inançların bir potada erimesini sağladı. İşleri daha da karıştırırcasına A.B.D.'nin güneybatısının ilk sakinlerinden bazıları, Mısır'ın Kayıp Kabileleri'ne mensup İsrailoğulları, beraberlerinde diğer şeylerle birlikte madeni ve kili de getirerek Yucatan'a indiler. Böylece, kazılar ilerledikçe sayısız uygarlık bulunmuştur ve daha da bulunacaktır. Mayalar da ortaklaşa bir yaşam sürdürüyorlardı, yani "bir kişi herkes, herkes de bir kişi için" idi.

Yucatan'a yapılan göçün başlangıcında Atlantisliler beraberlerinde büyük uygarlıklarını da getirdiler, ancak tüm teknolojilerini getirmediler. Pek tabii ki bunun hepsini birden bir seferde aktarmaları mümkün değildi, ama bilgilerini ve kültürlerini ve özellikle de Bir Yasası'nın dogmalarını korumaya büyük özen gösteriyorlardı.

Kendi şehirlerini inşa ettiklerinde etkileri de kendini hissettirmeye başladı. Tapınakların ve sarayların görkemi, etraflıca düşünen yönetim biçimleri, tarım, matematik, dekoratif sanatlar, kuyumculuk ve tekstil konusundaki bilgileri ile kendilerini gösteriyorlardı.

"Varlık Yucatan topraklarına gelmeden önce, Atlantis'ten kaçan tüm bu milletler buraya yerleştikleri zamanda, giyim kuşama ve kıymetli mücevherlere ilişkin tüm bu şeylerin, varlığın özellikle ilgisini çekmekte olduğunu görüyoruz; dekoratif sanatlar ve bunun tekstile uygulanması onun faaliyetlerinin bir bölümünü oluşturuyordu. Çünkü varlık o zamanlar, otoriteye sahip olmaksızın, aynı aileye mensuptu ve adı Tep-k-eux idi. Bu enkamasyonu boyunca varlık iyiye doğru gelişti ve bu kişiler içinde pek çokları arasında ruhsal yasaların uygulanışı hususundaki görüş ayrılıkları yüzünden anlaşmazlıklar olduysa da o, bu özel dönem

boyunca diğerlerine göre daha başarılı şekilde güçlüklerin üstesinden gelmeyi başardı." (1664-2)

Daha sonraları ölüleri yakma âdetini kabul ettiler. Ve bu amaçla yapılmış bir tapınağın içinde ölülerin külleriyle dolu kavanozlar günün birinde keşfedilebilecektir.

Bu Atlantisliler'in içinde pek çokları rahip ve rahibe idiler, çünkü özellikle dinî incelemelere ve sayısız dinî merasimlere büyük ilgi duyuyorlardı. Işık (Güneş) Tapınağı, -ki henüz keşfedilememiştir- çevresinde tüm faaliyetlerinin dönmekte olduğu hayat merkezlerini temsil ediyordu.

Atlantisliler tarafından inşa edilmiş olan ilk tapınaklar son tufan esnasında terk edilmiştir ve bunlardan geriye kalanlar keşfedilmiş durumdadır.

Piramitler de gün ışığına çıkarılmıştır, ancak her ne kadar bu değişik kültürler arasındaki gerçek bağları ve birleşik faaliyetleri yeniden ortaya çıkarmak için teşebbüs edilmişse de piramitler tamamen açılmamışlardır. Bunlar, günümüzde derece derece öğrenmekte olduğumuz, gazların bu kaldırıcılık kudretinden istifade ederek inşa edilmişlerdir.

Kalıntılar içinde Mısır, Lemurya ve Peru etkilerine de rastlanabilir. İkinci ve üçüncü uygarlıkların kalıntıları belki de hiçbir zaman bulunamayacaktır, çünkü bunun için günümüz Meksika uygarlığının ve bilhassa Mexico kentinin büyük bölümünün arkeolojik kazılar için tahrip edilmesi, ortadan kaldırılması gerekmektedir.

Dev boyutlarda yuvarlak taşan anıtlar ya da abideler, Atlantisliler'in ilk yerleşme dönemlerine aittir ve dinî işlerde belirleyici bir rol oynuyorlardı. Bunlar Tek Tanrı'nın ruhunun sembolü idiler. Sunaklar, kişilerin (hilkat garibeleri mi?) bedenlerini nefretten, gaddarlıktan ve bencillikten arındırmaya yarıyorlardı; yoksa bunların üstünde insan kurban edildiği filân yoktu. Bu uygulama çok daha sonraları İsraililer'in etkileri neticesinde gelmiştir. Piramitler ve sunaklar Og ve Mu -Peru ve Lemurya- milletlerinin eserleridir, ki bunlar hakkında yazıtlarda, sunakları ve aile tanrıları olan yüksek ülkeler olarak bahsedilir.

Perulular beraberlerinde tahrip edici etkileri de getirdiler; sonuçta bölünmeye yol açan dinî tartışmalar patlak verdi ve çok sayıda Mayalar A.B.D.'nin kuzeyine ve güneybatısına doğru göç etti.

“Varlık, diğer ülkelere göç edenler arasında bulunuyordu; Belial Oğulları'nın faaliyetlerini de, Bir Yasası Çocukları tarafından alınan tedbirleri ve yapılan uyarıları da gayet iyi bilmekteydi. Dolayısıyla varlığı yeni bir ülkedeki ilk yerleşim dönemlerinde, yeni binalara girenler içinde, Og ve On Ülkeleri'nden gelen etkiler yüzünden yıkıcı bir hâle dönüşen yeni faaliyetlere iştirak edenler arasında görmekteyiz ve burada, varlığın enkarnasyonu boyunca günümüzde A.B.D.'nin güneybatısı olarak bildiğimiz bölümün büyük kısmını oluşturan yüzey değişimleri meydana gelmiştir. Bu enkarnasyon süresince varlık, kurban rahibesi olmuştur. Dünya üzerindeki bu bedenli hayatında elleri ile çok kan dökmüştür.” (1604-1)

İsrail'in Kayıp Kabileleri'nin göçebe halkının A.B.D.'nin güneybatısına inişleri M.Ö. 3000 yılına rastlar. Bunların ataları bu kıtaya Mısır'dan gemilerle gelerek ve Lemurya'dan geçerek ulaşmışlardı. Bunlar da, Yucatan'a kadar tüm Meksika'yı boydan boya geçtiler ve içinde, ortalığı kan denizine çeviren insan kurban etmenin de bulunduğu örf ve âdetlerini Og, Mu ve Atlantis milletlerine aşıladılar.

“Varlık, eskiden, kişilerin yabancı ülkelerdeki faaliyetlere hazırlanmakta olduğu dönemde Mısır'da yaşamaktaydı. Varlık, faaliyetlerini, günümüzde Yucatan denilen yerde uygulamak amacıyla kendini Güzellik Tapınağı'nda yetiştirmekte olanlar arasında bulunuyordu.” (3384-3)

Daha sonra, güneş kültü dinin içine sızdı, 16. yüzyıldaki İspanyol istilâsından önceki dönemlerde duvarların ve binaların üzerine güneş resimleri ve yazıtlar kazındı.

“Yucatan'da, sayısız gizli belgeler ve uygarlık eserleri hâlâ daha gömülü bir durumdadırlar ve bunlar günün birinde Mayalar hakkındaki gerçeği ve Tevrat'ta bulunan, bazı karanlıkta kalmış bölümleri açıklayacaklardır. Bu aynı dogmalar Atlantis Okyanu-

su'nun derinliklerine de batmış ve Mısır piramitlerine de kapatılmış bir durumdadırlar. Kehanetlere göre 1938 yılında keşfedilmeleri gereken ve tarihçilerin hakkında hiçbir şey bilmedikleri Mayalar'ın sunak taşları da bu belgelerin bir kısmını oluşturmaktadır. Bunlar sonuç olarak Washington'daki Pennsylvania Devlet Müzesi'nde ya da Chicago'da sergileneceklerdir." (Cayce)

Günümüzde Mayalar'ın soyundan gelen üç milyon insan Yucatan'a ve Guatemala'nın bazı bölgelerine dağılmış vaziyette hâlâ yaşamaktadırlar. Gerçek bir feodal devlet olan Guatemala'da nüfusun % 2'si, toprakların %70'ine sahip durumdadır. Çoğunluğu okuma-yazma bilmeyen Mayalar, çok düşük ücretlerle muz ağacı dikimi işinde çalışmaktadırlar ve sefalet çekmektedirler.

Günümüzde turistler arkeolojik bölgelere otobüs ile, vaktiyile kılıç darbeleriyle açılmış bir cangılın içinden geçerek ulaşmaktadırlar. Chichen Itza kenti bütünüyle en fazla gün ışığına çıkarılmış Maya başşehri durumundadır. Burada büyük Savaşçılar Tapınağı ve piramitler içinde en yükseği olan Castillo görülür. Bunun genişliği 58 metre, uzunluğu 70 metre, yüksekliği de 18 metredir. Mısır'daki Büyük Piramit'ten çok ufak olmasına karşın A.B. D.'deki tümölüsleri inşa edenlerin yapmış oldukları bu toprak abidelerden çok daha büyüktür.

Kazı çalışmaları sürüp gitmektedir. Ulusal Coğrafya Cemiyeti (National Geographic Society), Ulusal Bilim Vakfı (National Science Foundation), Washington Carnegie Enstitüsü, Pennsylvania Üniversitesi ve United Fruit Co. yeni şehirler ve yeni tapınaklar bulunmasını sağlayan keşif çalışmalarını finanse etmişlerdir. Ancak Mayalar adı verilen bu esrarengiz yerli kabileleri hakkında keşfedilecek ve öğrenilecek olan daha pek çok şey vardır.

Cayce'in "okumaları" diğer Meksika kültürlerini, yani Toltekler'i, Aztekler'i ya da Olmekler'i isimleri ile söz konusu etmezler, bunlardan ancak ima yolu ile bahsederler. Sonuç olarak bu uygarlıkların da hikâyemizde oynayacak bir rolleri vardır.

"Silâhsız Konkistadorlar" adlı eserinde Deuel şöyle yazıyor: "Kuzeyden gelen göçebe kabileler durmak yorulmak bilmez dalgalar hâlinde Mexico Vadisi'ne yayıldılar, uygarlığın hem avantaj-

larından hem de zulmünden nasiplerini almak ve sıraları geldiğinde yerlerini buraları fethedecek olanlara bırakmak üzere bölgenin ilk sakinlerinin yerini aldılar. Bu da kadim Meksika uygarlıklarını inceleyenler için ülkenin tarihinin delik deşik ve tam anlamıyla kavranılamaz nitelikli oluşunu ve öğrenme ihtirası uyandırıcı özelliğini açıklamaktadır." Gelecek olan bölüm bu konu ile ilgilidir. Işın en zor tarafı da çeşitli devirlerin tarihlerini saptamaktır. En eski Maya şehrinin M.Ö. 1500 yıllarına kadar uzanan bir geçmiş olduğu tahmin edilmektedir.

Garip bir millet olan ve haklarında bir şey bilinmeyen Olmekler, Mayalar gibi bilinen milletlerden farklı bir yapıya sahiptiler. Mayalar yerli idiler; halbuki Olmekler, heykellerine bakılırsa dış görünüm olarak Polinezyalı ya da Mısırlı idiler. Ancak şöyle bir soru sorulabilir: "Olmekler kimlerdi ve nereden geliyorlardı?" Mayalar'a nazaran daha eski bir millete benzemektedirler ancak, onlarla sıkı ilişkiler kurmuş olsalar gerektir, çünkü Mayalar'da bir takım yabancı etkilerin işaretleri hayli boldur. Olmekler Lemurya asıllı mıdır? Bu da bilinmiyor.

Cayce'in önceden bildirmiş olduğu gibi Maya ideogramlarının hemen hemen yarısı kadarı çözülmüştür ve üstü yazılı taşlarının bazıları, bugün Pennsylvania Üniversite Müzesi'nde, Chicago'daki Doğal Tarih Müzesi'nde ve Smithsonian Enstitüsü'nde bulunmaktadır. Rus eksperler kod anahtarını bulduklarını iddia etmektedirler, ancak vadedilen tercüme henüz hiç verilememiştir. Dolayısıyla Mayalar hakkında yeni bazı heyecan verici açıklamalar yapılacağı ümit edilebilir.

Cayce'in "Okumaları"ndan Aktarmalar

"Varlık, Yucatan'da, Atlantis'teki tufandan sonra bu ülkeye göç edenler ve burada yeni bir krallık kuranlar arasında bulunuyordu; ancak varlık buraya günümüzde Peru adı verilen ve o zamanlar Ohumlar'ın Ülkesi olan yerden gelmişti." (170-31)

"O devirde adı İltar olan varlık, Atlantis'teki Poseydia Ada-

si'ni, Bir Yasası'na sadık ve Atlantis evine mensup on kişilik bir taraftar grubu ile birlikte terk etmiş ve batıya doğru, Amerika'nın, adı Yucatan olan bu kısmına doğru gelmişti. Bu kişilerin faaliyetleri ile birlikte, daha önce Atlantis Ülkesi'nde mevcut olana benzeyen bir medeniyet gelişmeye başladı. Bazıları ülkeyi daha geç terk ettiler, bazıları ise daha erken. Mu ya da Lemurya Kıtası'nda da tufanlar olmuştu ve buralardan göç edenler beraberlerinde, Atlantis'te meydana gelen ve Orta Amerika ile Meksika'nın coğrafyasını değiştiren son kabarmalardan önce çok daha geniş bir yüzölçümüne sahip bulunan bu ülkeye kendi dogmalarını da getirdiler. İltar ve arkadaşları tarafından inşa edilen ilk tapınaklar karaların biçimi değişince tahrip oldular. Bunlar ve asırlar boyunca kayıp kalan ve Mu'dan, Oz'dan ve Atlantis'ten gelen milletlerin içinde yaşamış oldukları diğerleri, günümüzde keşfedilmiş durumdadırlar." (5570-1)

"Varlık, yıkıcı güçlerin neden olduğu tufanlar ve karaların adalara bölündüğü dönemler süresince Atlantis Ülkesi'nde yaşıyordu. Varlık Mısır'a gönderilenler arasında bulunmuyordu, o daha çok batıya ve Yucatan'a doğru gidenler arasındaydı; bu enkarnasyonunda varlık, bu yeni ülkede yaşamın sürdürülebilmesi amacıyla gerekli mahsulleri yetiştirmekle uğraşarak, ziraate dayalı bir gelişimin kurucusu oldu." (801-1)

"Varlık, Bir Yasası Çocukları ile Belial Oğulları arasındaki çatışmanın ardından kıtanın sonunu getiren son felâkete sebep olan faaliyetlerde bulunulduğu dönemler süresince Atlantis Ülkesi'nde yaşamaktaydı. Varlık, bir tarafta Bir Yasası ve diğer tarafta da ruhsal güçleri kendi şahsî çıkarları uğrunda kullanmak isteyenler arasında hangi taraftan olacağına karar veremeyenler arasında bulunuyordu. Varlık Yucatan'a, Mayalar'a gönderildi. Burada gayet güçlendi; ancak burada da barışı bulamadı." (1599-1)

"Bu varlık, Atlantis'ten gelen halkların yerleştikleri dönemde Yucatan Ülkesi'nde bulunuyordu. Varlık bu ülkede bir faaliyet biçimi oluşturanlar arasında bulunan bir rahibe idi; bu faaliyetlere Atlantis'teki eski düzeni temsil eden ve muhafaza edilmesi istenen belgelerle beraber iştirak etmişti. Varlığın iklime, çevreye ve şart-

lara uyum sağlamış ve bu hususta başkalarına da yardım etmiş olduğunu görüyoruz.” (3590-1)

“Varlık, daha sonra Yucatan adını alacak olan bu ülkeye, külte ait olanlar ile hükümdar ve alt halk tabakası arasındaki ayrımı belirleyen tapınakları düzenlemek için yönetici olarak gönderilenlerdendi. Varlık burada, Ikunde adı altında, halktan sayısız insana büyük hizmetlerde bulundu; bu da günün birinde insan ile Yaratıcı Güçler arasındaki bağların anlaşılmasını sağlayacak olan şeyleri muhafaza etti.” (1426-1)

“Varlık, o zamanlar doğal afetler devri boyunca, Bir Yasa'nın Çocukları (ki varlık da bunların arasındaydı) günümüzde Yucatan denilen yere kaçtıkları zamanda Atlantis Ülkesi'nde, Poseydia'da bulunuyordu.”

“Varlık, Güneş Tapınağı'nda, ya da başka deyişle Işığın Tapınağı'nda bir prenesti; burada dünya yaratıkları ile Yaratıcı Güçler arasındaki bağların en iyi şekilde anlaşılmasını sağlamak için faaliyetleri organize etmeye gayret etmekteydi. Varlık, burada yüksek bir mevkide bulunuyordu, ama karışıklık yaratan güçlerin civar ülkelerde meydana getirdiği bozukluğa acıyor, üzülmüyordu.” (2073-2)

ÜÇÜNCÜ KISIM

İLK KUZEYLİ AMERİKALILAR

Atlantis boylarının ya da Maya göçmenlerinin Arizona ve New Mexico'ya gelişlerinden ve burada kaynaşmalarından önce, iklim, hayvanlar ve bitki örtüsü çok farklı idi. Sonuçta A.B.D.'nin güneybatısı, Atlantis fethinin genel görünümünde bir rol sahibidir.

Jeolojiye göre ilk buzul çağı bizim çağımızdan aşağı yukarı bir milyon sene öncesinde gerçekleşmiştir; demek oluyor ki Kuzey Amerika o zamanlar buzullarla kaplıydı. Son buzullaşmanın insanın dünyaya gelişinden 10 000 ya da 12 000 sene öncesine uzandığı uzun süre düşünülmüştür. Amerika yerlileri ya da "**Amerindienler**" Avrupalılar'dan daha yeni ancak Güney Amerika insanından daha eski gibidirler. M.Ö. 10000'e doğru, o zamanlar Asya ve Amerika arasında buzdan bir geçit oluşturan Bering Boğazı'ndan geçmek suretiyle Moğolistan'dan gelmiş oldukları ve derece derece güneye doğru, Meksika'ya ve Orta Amerika'ya kadar inmiş oldukları tahmin edilmektedir; bazıları buradan A.B. D.'nin güney-batısına doğru gitmiş olmalıydılar.

Arizona ve New Mexico'nun o zamanlar verimli olan bölgelerinde, çevrelerinin imkânlarından yararlandılar, yani falezlerin ve mağaraların kendilerine sunduğu doğal sığınaklarda yaşadılar ve tuğlalar yapmak için toprağın kilinden faydalandılar. Bazıları, Troglodytler (Troglodyt: Mağara sakini) kendilerine has ve karmaşık bir uygarlığa sahiptiler. Günümüzdeki Pueblos yerlileri onların torunlarıdır.

İlk yerlilerin en azından M.Ö. 3000'den beri -bazılarına göre 7000- yaşamış olmaları gereken Middle West (Orta Batı)'de M.S. 1000 yılına dek gayet farklı bir uygarlık vardı. Burada daha sonraları tümölüsleri yapanlar olarak adlandırılanlar yaşıyorlardı.

John C. Mac Gregor "Güneybatının Arkeolojisi" isimli kitabında bu bölgedeki en eski kültürlerin 13 000 yıl öncesine dek uzandığını açıklar. Buralarda 10 000 yıllık eski kalıntılar bulunmuştur ve A.B.D.'nin batısının bu kuzey kısmı 11 000 yıl önce buzlarla kaplı durumda olduğundan, insanın bu bölgede en azından buzul çağının sonuna doğru yaşamaya başlamış olduğu kesindir. Ancak bu kalıntıların pek çoğu daha güneye doğru olan bölgede bulunmuştur.

Eskiden, ek olarak yabancı meyvelerle de beslenmiş avcılar tarafından işgal edilmiş sayısız kırsal mevki mevcuttur. New Mexico'daki Sandia ve Clovis'de keşfedilen kalıntıların en az M.Ö. 10000'e, diğerlerinin de 20000'e dek uzandıkları karbon -14 testi ile belirlenmiştir. Nevada'da bulunan insan kemiklerinin karbon 14 testi sonucu M.Ö. 23800'e ait oldukları saptanmıştır. California'daki Mojave Çölü'nde ortaya çıkarılan ocak taşları vasıtasıyla elde edilen bilgiler, insanın bu bölgede 100 000 sene önce yaşamakta olduğunu açığa kavuşturmuştur.

A.B.D.'nin güney-batısının ilk sakinleri büyük hayvanları avlayan avcılardı. Bunların kültürlerinin kalıntıları başlıca mezbahalar adı verilen mevkilerde, yani büyük hayvanların öldürüldüğü ve parçalandığı yerlerde bulunmaktadır. En çok bulunan âletler yontulmuş taştan mızrak uçlarıdır. Şekillerindeki farklılıklar, ait oldukları çağların ve değişik kabilelerin işaretidir.

Bu çöllük bölgelerin ilk kültürünün karakteristik hatları, mağaralarda yaşayan ve mevsimlere göre hububatla beslenen küçük göçebe gruplardan oluşan seyrek bir nüfusun varlığını ortaya koymaktadır. Hayvan postları ile giyiniyorlar, sepetçiliği biliyorlar, ipler, ağlar ve halılar imal ediyorlardı. Avlanmak için kullandıkları silâhlar, sapı tahtadan ve ucu yontulmuş taştan mızraklar ile kısa ve düz topuzdu.

M.Ö. 7000'den itibaren hububatı öğütmek için düz taşlar,

taştan çanaklar, bıçaklar vs... kullanmaya başlamışlardı. Daha sonraları göçebe hayatı terk ederek, taştan ve kerpiçten yaptıkları kulübelere yerleşmiş benzerler.

İlk insanların hayatını üç döneme ayırmak mümkündür. M.Ö. 23000'den 10000'e dek süren birincisi, bizlere insanın bu bölgedeki mevcudiyetinin ilk kanıtlarını sunar. Bu çağın bitimine doğru New Mexico'nun kuzeyindeki yaşam biçimi ve güney Arizona çöllerindeki kültür önceden beri iyice yerleşmiş benzerdir. Bunu takip eden ve M.Ö. 10000 ile 5000 arasında yer alan , Avcılar çağı adı da verilen ikinci dönemde bu yaşam biçimlerinde bir olgunlaşma olmuş ve güneybatı daha çok işgal edilmiştir. Her iki grup da hâlâ birbirlerinden ayrı idiler ancak ,her biri de çeşitli âletler ve daha az kaba eşyalar vücuda getirmişlerdi. Bazıları hâlâ mağaralarda ve falezlerde yaşamaya devam ediyorlardı; diğerleri ise bunları terk etmişlerdi. M.Ö. 5000 ile 2000 arasında yer alan son dönem süresince tarım ortaya çıktı. İnsanlar bitkileri, özellikle de mısır yetiştirdiler ve yeni bir uygarlığın, beyzbola benzer bir oyun oynayan Hohokamlar'ın ve diğer Colomb-öncesi grupların böylece yolunu açmış oldular.

Güneybatının modern yerlileri bu ilk Amerikalılar'ın torunlarıdır. Bunların ırkının kalıntıları Ute, Navajo, Apaçi, Hopi, Zuni, Papago, Pima, vs... gibi sayısız kabilede sürüp gitmiştir; bu kabileler birbirlerinden farklıdırlar ancak hepsi de akrabadır. Çoğunlukla kerpiç kulübelerde ve kendilerine tahsis edilmiş alanlarda yaşamaktadırlar ve ne Beyazlar'la ne de Meksikalılar'la asla birleşmemişlerdir; bunu pek arzu etmemişe benzermektedirler. Bunların tarihî vasıfları, Mayalar ile Orta Batı'daki (Middle West) tümülüsleri yapanlar arasındaki zincirin önemli bir halkası olmalarıdır.

İlk çöl kültürüne ilişkin en önemli keşiflerden birisi, hiç şüphesiz 1952'de Arizona'da, Naco yakınlarında bir "mezbaha" bölgesinin bulunuşudur. San Pedro Vadisi'nde, Greenbush Creek Nehri yataklarında bir mamuttan geriye kalanlar ve bazı mızrak uçları gün ışığına çıkarılmıştır. Bu keşif, araştırmacıları, bu ilk avcılarının günümüzde artık ortadan tamamen kalkmış olan, varlıkla-

rını sürdürebilmek için kalın bir bitki örtüsüne ihtiyaç duyan çok büyük boyda hayvanları öldürüp yediklerini kanıtlamaya sevk etmiştir. Bölgenin çevresindeki iklim koşullarının bırakmış olduğu izler bir tarih saptama imkanı vermektedir. Bu tip incelemelerde ünlü bir uzman olan Prof. Ernst Antevs, Naco bölgesinin tarihini 11.000 ile 10.000 yıl öncesine dayandırmaktadır. Bu da, bu gözüpek, bronz tenli, uzun saçlı ve vücutlarına peştemal takmış bu avcılarının, yeryüzünün dış görünümünün ve iklimlerinin değişime uğramakta olduğu zamanlarda bile avlarının peşinden koşturmakta olduklarını göstermektedir.

Bu arada, en ilginç keşif hiç şüphesiz Sandia Adamı'dır. New Mexico'da, Albuquerque yakınlarında, Sandia Dağları'nda ortaya çıkarıldığı için ona bu ad takılmıştır. Bu insan 20.000 ile 25.000 sene önce yaşıyordu. Toz, alüvyon, kil ve kireçli taş tabakalarına gömülmüş durumda at, deve, mamut, bizon, kurt ve diğer hayvanlara ait kemikler bulunmuştur. Küller, kaba ocaklar, yontulmuş taştan birbirine uygun aletler, parçalanmış hayvanların pişirilmek üzere mağaralara sürüklenmiş olduklarını göstermektedir. Katmanlaşma değişik seviyelerde ve gayet nettir. Günümüzde kuru olan mağara daha önce nemli idi, ki bu da mamutların yaşadığı devirde bölgenin tropikal iklime sahip olduğunu gösterir. Sandia İnsanları, bilindiği kadarıyla ilk Amerikalılar idiler.

Daha sonraları Çöl Uygarlığı'nın Sepetçileri ve son olarak da Colorado'da, Mesaverde'nin Troglodytleri (mağara adamları) ortaya çıktılar. Sepetçiler olarak isimlendirilenlerin uzun ve dar kafatasları, ikincilerin geniş kafataslarından hayli farklıydı ve bu da iki değişik ırkın varlığını gösterir. Uzun kafalar mongoloid'den (*) çok australoide (**) (güneyli) benziyordu ve bazı bilim adamları bunları Kuzey Amerika'nın ilk göçmenleri olarak kabul ederler.

A.B.D.'nin güneybatısının ilk sakinlerinin günümüzdekinden tamamen farklı bir ortamda yaşamış oldukları mamut ve mastodonttan (***) "kılıç dişli" kaplana kadar bir sürü hayvanı av-

(*) Mongoloid: Moğol ırkına ait kimse.

(**) Australoid: Avustralya'nın asıl yerlilerine ait kimse.

(***) Eski çağlarda yaşamış olan file benzer dev bir hayvan.

ladıkları şüphesizdir. Hiç kuşkusuz, yeni bazı keşifler yapılacaktır, ancak şundan şimdiden emin olabiliriz ki, şayet Texas'ta, Lewis-Ville yakınındaki Clovis'te gün ışığına çıkarılan mızrak uçları üzerinde yapılan karbon-14 testine de güveniyor isek, bu en eski âletlerin yaşı 37 000 yıldan da fazladır.

Kuzey Amerika'nın ilk sakinlerinin Orta ve Güney Amerika insanlarıyla pek çok ortak noktaları bulunmasına karşın, bazı temel farklar mevcuttur: Kuzeydekiler toprak siperler, yüksek tapınaklar ve platformlar inşa etmiyorlardı. Yaratılışa ve tufana ait tradisyonları, yüksek bölgelere göç edişe ait bölüme varıncaya kadar dünyadaki diğer tradisyonlara çok benziyordu. Onlarda da şiddet, cinayet ve savaş yoktu, ya da çok azdı. Kuzey Amerika yerlileri beyaz istilâcıların gelişinden önce hiç savaşçı yetiştirmemişlerdi. Topluluk hâlinde ortaklaşa bir yaşam sürdürüyorlar ve sahiplenme duygusu yüzünden kavga etmiyorlardı; toprak burada herkes içindi, herkesin yararlanması içindi; kimse ona "sahip değildi", o sadece Büyük Ruh'a aitti.

İsrail Oğulları'nın yerli kabileler üzerindeki etkilerinin ancak çok silik bazı kanıtları vardır. Bu arada metal ya da taş üzerine yazılmış olan ve birinci yüzyıla uzanan İbranice yazılar bulunmuştur. "Dağlar ve Ovalar" isimli eserinde, 1853 ile 1857 yılları arasında Arizona, New Mexico bölgesinin yöneticiliğini yapmış olan David Meiwether şöyle yazmaktadır: "Bu ülkedeki misyonerler bu yerlilerin (Navajo' lar) İsrail'in kayıp kabilelerinin torunları olduklarını düşünüyorlar, çünkü örtülerini süsleyen desenler Mısır piramitlerine benziyor ve bunları yapmak için kullandıkları âletler Tevrat'ta anlatılan ve Yahudiler'in kullandıkları "iğ ve öreke" tanımına tıpatıp uymaktadır. Ayrıca ölümlerini gömmeyip, bunları dağlardaki mağaralara yerleştiriyorlar, ki bu da Yahudi tarihinde sözü geçen Machpelah Mağarası'nı ve diğerlerini anımsatıyor. Peki ama İsrail'in bu kayıp kabileleri Amerika Kıtası'na nasıl ulaştılar?"

Navajolar (Navajos) diğer yerlilerden farklıdır. Karılarına daha saygılı davranırlar, daha temizdirler ve Navajolar uzun süre ortaklaşa bir yaşam sürdürmüş olmalarına rağmen kadınların

kocalarından ayrı olarak bazı şahsî malları, koyunları, yünleri vardır.

Diğer taraftan Hopiler'in, Mayalar'ınkine benzeyen bir yılan dansları ve daha önceki üç varoluş evrenine ilişkin bir efsaneleri vardır. İlk dünya, hayvanlar âlemine karışmıştı ve giderek bozulmuş, sonunda da ateş tarafından tahrip edilmişti. İkinci dünyada insanlar uygarlaşmışlar, evler ve köyler inşa etmişler, âletler ve edevatlar yapmışlar, ancak bu da bir düşüş döneminin ardından buz ve su tarafından tahrip edilmişti. Üçüncü dünya çok büyük sayıda Hopi, büyük şehirler, yeni ve ileri bir uygarlık meydana getirmişti. Ancak halk öyle materyalist olmuştu ki sonunda hepsi boğuldular; yalnızca bir dağın zirvesine ulaşabilen birkaç kişi kurtulmayı başarabildi. Dördüncü dünyada, yani günümüzdekinde, sayısız göçlerle güneybatıya geldiler ve burada mağaralarda ve kovuklarda yaşamaya koyuldular. Tradisyona göre kuzeyden değil, batıdan gelmişlerdi. Burada da, Yaratılış plânına uygun yaşamak, ya da onu bir kez daha tahrip olmaya bırakmak arasında bir tercih yapma hakkına hâlâ sahiptiler.

Kuzeybatıda Hupa yerlilerinin (Hupas) ve Oregonlu Kato yerlilerinin (Katos) totemciliğini görmekteyiz. Totemler esas olarak kutsal kabul edilen hayvanları temsil ediyorlardı; bunlar kabilenin, klânın ya da bireyin işareti ya da sembolü idiler. Avusturalya'daki Emu isimli yerli kabilesinin insanları "emeu" isimli, kutsal kabul edilen yerli bir hayvandan geldiklerine inanıyorlardı. Oregon'dakilerden çok az farklı olan ve yarı-hayvan, yarı-insan figürleriyle süslenmiş totemlere Polinezya, Asya ve Afrika'da da rastlanmaktadır.

Bu düşündürücü nitelikteki ortak özellikler, Eski Mısır ve Asur zamanlarından beri ve Cayce'e göre de, ta Atlantis'e ve dünyanın yaratılışına dek uzanan tüm çağlarda, daima mevcut olmuştur.

Bilinmeyen bir tarihte Mayalar'ın Amerika'nın güneybatısına doğru göç ettiklerini, ancak din haricinde buralardaki etkilerinin bahsetmiş olduğumuz diğer ülkelerdekine nazaran çok az olduğunu iddia etmektedir.

Cayce Dosyalarından Aktarmalar

Sayırsız benzerliklere rağmen, Cayce Dosyaları'ndan kuzeydeki ilk Amerikalılar'a ilişkin bambaşka bir tablo gözler önüne serilmektedir. İnsanın yeryüzünde beş bölgede, beş ayrı ırk görünümünü altında belirlediği zamanda A.B.D.'nin güneybatısı, kıtanın sular üzerinde bulunan tek büyük uzantısıydı. Aşağı California, esmer ırkın yaşamakta olduğu Lemurya Kıtası'nın kıyı bölgesini oluştuyordu. Utah, Nevada, New Mexico ve Meksika'nın bölgeleri ve geniş Atlantis Kıtası kızıl ırkın yaşadığı yerlerdi. Demek ki "yerliler" (kızılderililer), aslen güneybatının yerli ahalisini teşkil ediyorlardı.

İlk Amerikalılar başlarını sokacak yer olarak mağaraları ve falezleri seçtiler; onlara Troglodytler (mağara insanları) denilmesi bundandır. Poligami (çok eşlilik) hâlinde yaşıyorlardı; ancak yine de bazıları monogami (tek eşlilik) prensibini savunuyordu. Madenler para işi görüyor ve süs eşyası yapmaya yarıyordu. Demir, onların ilk keşiflerinden biridir ve hemen kullanımına geçilmiştir. Başlıca sanatları seramik ile resimdir ve bunlarda çok başarılı olmuşlardır. Kehanet ve maji (büyü) ile de uğraşıyorlar, taşı yontuyorlar, renkli incileri işliyorlardı.

M.Ö. 50722 senesinde, dünyanın sayırsız bölgesinde insan hayatını tehdit etmekte olan etobur ve dev hayvanlarla mücadele etme çareleri araştırılmak üzere, beş ulusun ya da ırkın biraraya gelmesi için bir toplantı düzenlendi. Daha sonraları Mısır'da düzenlenen diğer bir konferansa ve Atlantis'te düzenlenen ve bu kıtada meydana gelmekte olan karaların alt üst oluş hadisesine ilişkin diğer bir konferansa da temsilciler gönderildi.

Kuzeydeki ilk Amerikalılar tapınaklar da yapmaktaydılar ve çok kısa zamanda hemen hemen organize olmuş bir din kurmuşlardı. Lemurya'nın batışına neden olan birinci tufan zamanında, Mu'da yaşayan halklardan bazıları buralardan kaçtılar ve A.B.D.'nin güneybatısına, Aşağı California'ya sığındılar, kuzeyde Oregon'a kadar çıktılar ve güneyde Peru'ya kadar indiler. Oregon'da, bunların dinlerinin kalıntıları totemlerde, soy ağaçlarında

görülebilir. Burada, kadınlar aile reisi durumundaydılar ve erkeklerden daha çok hüküm sahibi idiler.

M.Ö. 28000'de gerçekleşen Büyük Tufan esnasında Atlantis parçalara ayrıldı. Bazı Atlantisliler Meksika'ya ve buradan da güneybatının yüksek memleketlerine ve "Mayra Ülkesi'ne, Nevada'ya ve Colorado'ya" gittiler. Bunların pek çoğu Bir Yasası Çocukları'nın dinî temsilcileri idiler ve yabancı bir millete yol göstermeye geliyorlardı. Hedefleri, Tek Tanrı'nın yasalarının neşredilmesi ve muhafaza edilmesi idi. Ayrıca Yucatan'dan ve Hindistan gibi uzak ülkelerden göç etmiş "Happapul-picks" adı verilen, madenleri ve kili işleyen insanlar da bulunmaktaydı. Daha sonraları İsrail'in Kayıp Kabileleri'nin soyundan bazı insanlar da Lemurya'dan gemi ile geldiler. Dolayısıyla, özellikle günümüzde Arizona adı verilen bölgede, çeşitli halklardan oluşan kayda değer bir topluluk meydana geldi.

"Bu ülkedeki faaliyetlerin birleştirilmesi, Lemurya'dan gelen ve kayıp kabileden olan ya da yolunu şaşırarak oralara gitmiş olan o kabileye ait insanlar ile, ayrıca Persler tarafından esir edilmiş topraklardan gelenler ve daha sonraları Hinduçinliler adı verilen ya da Hint Ülkesi'ni istila eden bu dağ insanları arasında bir uyuşma, bir anlaşma ortamı hazırlandı. Varlık, burada, günümüzde Arizona adı verilen yerde faaliyetlerin birleştirilmesine yardım etti." (1434-1)

M.Ö. 9500 senesinde, son tufanın bitişine doğru, güneybatı milletlerinin kültürleri hiç şüphesiz ki birbirine karışmış ve karmaşık bir durumdaydı. Ek olarak, M.Ö. 3000'de, "kuzeyin ağır insanları" tarafından güneye doğru püskürtülenlerden pek çoğu beraberlerinde el becerilerini, madeni ve kili işleme sanatlarını ve İsrailîlerin Mısır'dan getirmiş oldukları insan kurban etme uygulamasını da getirdiler. Bunlar Orta Amerika'da, özellikle Yucatan'daki Maya yerlilerine büyük etkide bulundular, ancak genellikle Mexico Vadisi'nde kaldılar.

Açıklanmamış olan "kuzeyden gelen ağır insanlar" tanımı hayli şaşırtıcıdır. Bu muammanın çözümü, belki de Asyalılar'ın (Sibiryalılar mı?) az bir insan topluluğu hâlinde Bering Boğa-

zı'ndan geçerek Amerika Kıtası'na sızdıklarına ilişkin ve genellikle kabul edilmiş olan o teoride yatıyor olabilir. Bu hipotez, esas olarak coğrafyaya, jeolojiye ve etnolojiye dayanmaktadır, ama arkeolojik olarak kanıtlanmamıştır. Hiç şüphesiz ki bu da mümkündür, çünkü bir bilim adamı "Alaska'da, çok büyük ve güçlü bir insan ırkı" bulmuştur ki, bu incelemiş olduklarımızdan farklıdır. İmkân dışı olan bir şey varsa, o da güneybatının bu yoldan geçerek istilâ edilmiş olmasıdır.

Cayce, ilk Amerikalılar'ın, tıpkı başka yerlerde de olduğu şekilde, sayısız işaretlere ve sembollere sahip, açıkça dinî bir millet olduklarını söylüyor:

"Çünkü, milletler, göklerin Tanrı'nun şarını ilân ettiğini; tabiatın da, gelişmesi ve büyümesi için mevcut olan her siklusun her devrenin yeniden doğuşunda O'na övgü dolu şarkılar söylemekte olduğunu günümüzdekinden çok daha iyi biliyorlardı." (2438-1)

Beyaz adamın Yeni Dünya'ya ayak bastıktan sonra bulduğu çeşitli Amerika yerlileri, işte bu eski milletlerin beraberce karışmış oldukları potadan gelmekteydiler. Güney Arizona'da, esmer ırka mensup olanların yuvarlak biçimli kafaları, günümüzde diğer bölgelerdeki kızıl ırka mensup olanların uzun kafalarından ayırt edilmektedir.

Güneybatının tarihine, ya da tarih öncesine ait en açıklayıcı olgu ise, bu bölgenin Yaratılış devrinden beri kızıl ırka mensup bazı insanların doğmuş oldukları bölge olmasıdır. İnsan burada taa başlangıçtan beri yaşamaktaydı. Daha sonraları bu bölgeler, Lemurya'nun, Atlantis'in ve Yucatan'ın göçmen gruplarının içinde karıştığı bir pota durumuna geldi. Sonuç olarak, bazıları esrarengiz bir uygarlık kurmak üzere Orta Batı'ya (Middle West) göç ettiler.

Cayce'in "Okumaları"ndan Aktarmalar

"Varlık, bazı kişilerin ülkeden kovuldukları ve karaların yakın bir zamanda ortadan kalkacağı bilindiğinden ötürü bilimin muhafaza edildiği o karışıklık zamanları boyunca, günümüzde

Mu adı verdiğimiz ülkede, ya da başka deyişle Pasifik'teki kayıp kıtada bulunuyordu. Varlık, Mu'dan günümüzde Oregon denilen yere doğru kaçanlar arasındaydı; ve burada, totemlerde ve soy ağaçlarında, varlığın arkadaşları tarafından kurulmuş olan kültün izlerine hâlâ rastlanabilir. Bu enkarnasyonunda, varlık, günümüzde sahip olduğu ile aynı cinsiyete sahip idi, ancak başkanlar arasında bulunuyordu, çünkü o zamanlar kadınlar erkeklerden daha fazla hüküm sahibi idiler." (630-2)

"Varlık, Mu ya da Lemurya'nın batışına yol açan değişimlerin olduğu ve buradaki milletlerin günümüzde Kayalık Dağları'nın bir bölümünü oluşturan bölgeye, Arizona' ya, New Mexico'ya, Nevada ve Utah'ın bazı bölgelerine geldikleri dönemde Amerika adı verilen bu ülkede bulunuyordu. Varlık burada kurulmuş olan ülkenin prenseslerinden biriydi ve Bir'in Yasası'nı ve insan sevgisi için yapılmış şeyleri ayırarak ve bunları bencilce amaçlar uğruna kullanarak tahrip edici güçlerin yaratılmış olduğu o kıtanın faaliyetlerini öğretmekteydi. Varlık, her evin bir saray ya da kült mekânı olduğu çağda burada yerleşti ve bir merkez oluşturdu... O zamanki ismi Ouowu idi." (851-2)

"Ve dünyanın, Lemurya veya diğer adıyla Mu'dan en son kaçarak sığınanlar tarafından keşfedilen ve günümüzde Aşağı California'yı ve Ölüm Vadisi'nin bazı kısımlarını teşkil eden bu bölümünde, bir aktiviteden söz edilmeye başlandığı, bir faaliyete girildiği zamanda varlık, görmek ve öğrenmek maksadıyla seyahat ediyordu. Ve o, bu enkarnasyonu boyunca günümüzde yararını görmekte olduğu pek çok şey yaptı; bugün onun ilgisini çekmekte olan şeylerin sebebi budur ve günümüzde Canyon Island denilen yerdeki doğal oluşumların keşfedilmesinde bunun da payı vardır. Çünkü varlığın tapınağı burada yer almaktaydı." (1473-1)

"Önceki yaşamına baktığımızda, günümüzdeki Güney California ve Meksika'nın batısında yer alan ve şimdi ortadan kaybolmuş vaziyetteki bilinmeyen bir ülkeyi (Mu) görmekteyiz. Varlık, bu ülkede gayet sert bir şekilde hüküm sürmekteydi, çünkü suların bölündüğü, karaların bölündüğü veya yeni kara parçalarının be-

lirdiği bu eski zamanlarda çok sayıda insan bu felaketlerden kaçmaktaydı. Bu enkarnasyonu boyunca varlık çok şeyler yitirdi, Çünkü kendi egoizmasını tatmin etmek onun için her şeyden önemli idi. İsmi Olu idi.” (266-1)

(Cayce tarafından verilen isimlerde sesli harflerin daha çok olduğu görülmektedir, tıpkı günümüz Polinezya ve Hawaii (Havai) dillerindeki gibi...)

“Varlık, Mu ya da Lemurya adı verilen ülkeden gelenlerin yerleştikleri dönemde, günümüzde Amerika adı verilen bu ülkede bulunuyordu. Varlık, günümüzde Arizona ve Utah adı verilen bölgede doğan ve burada bir uygarlık kuranlar arasında bulunuyordu; varlığın ismi Uuluouu idi.” (691-1)

“Varlık, Atlantisliler’in buraya yerleştikleri dönemde, şimdi Yucatan adı verilen bu ülkede bulunuyordu. Varlığın ismi Arsth idi ve tapınaklarda arşivci olarak çalışıyordu. Bu enkarnasyonu boyunca, halkın çoğunun günümüzde Arizona’nın bir kısmını oluşturan bölgeye göç hareketine katılması kararı alındığında, yöneticilerle uyuşmazlıkların ortaya çıktığı dönemlere şahit oldu.” (1245-1)

“Varlık, Yucatan’dan yola çıkarak uzaklara, batıya ya da kuzeybatıya doğru yolculuk edenler arasında bulunuyordu; ve burada, varlık, Bir Yasası Çocukları’nın bir rahibesi idi.” (1434-1)

“Varlık, karaların alt üst olduğu ve çeşitli ülkelere göç edildiği zamanlarda Atlantis Ülkesi’nde bulunmaktaydı. Varlık, Yucatan’a gelenler ve daha sonra A.B.D.’nin güneyine ve batısına doğru veya günümüzdeki adıyla Arizona denilen bölgeye gidenler arasındaydı. Bu enkarnasyonu boyunca ruhsal yasaları maddi amaçlarla kullananlar arasında bulunuyordu; ancak bu uygulamaları arasında, fazla bir anlayışa ulaşmasa dahi “şeyler” grubuna dahil diğerlerinin imdadına koşup, onlara yardım etmeyi ihmal edecek denli bir istismarı söz konusu değildi.” (2576-1)

“Varlık, Belial Oğulları tarafından tahrip edici güçlerin harekete geçirilmesinin ardından başlayan göç esnasında Atlantis’te bulunuyordu. Varlık bu ülkenin prenslerinden biriydi ve bu tesirleri uzaklaştırma işini organize etmek, diğer ülkelere yapılacak

yolculukları hazırlamak, belgeleri muhafaza etmek; Yucatan'da, Luzon'da, daha sonra İnka Ülkesi olan yerde, Kuzey Amerika'da ve daha sonra Ohio'daki tümülüsleri yapanların ülkesi olacak olan yerde, faaliyetlerin sürekli duruma getirilmesi işiyle uğraşıyordu... Varlık, havacı ve denizci olma sıfatıyla sadece uçan ve yüzen araçlar konusunda eksper olmakla kalmıyor, aynı zamanda, tüm bu enkarnasyonu boyunca doğa güçleri vasıtasıyla diğer ülkelerle iletişim kurma sanatında da büyük adımlar atıyordu." (1215-4)

DÖRDÜNCÜ KISIM

TÜMÜLÜSLERİ YAPANLAR KİMLERDİ?

Bundan en az 5 000 sene önce -belki de 9 000 sene önce- Birleşik Devletler'in merkezini oluşturan bölgede önemli geometri âlimlerine sahip bir millet yaşamaktaydı. Yazılı bir dilleri yoktu, tekerleği bilmiyorlardı, daima su kenarında yaşıyorlardı ve Mississippi Nehri ve bunun kolları boyunca yolculuk etmişlerdi. İşin en ilginç yönü, toprak üzerinde mükemmel kare biçiminde, kusursuz daireler, elipsler, yaylar ve tıpkı Ohio'da, Peebles'daki Büyük Yılan tümülüsü gibi, kusursuz oranlara sahip binlerce eser bırakmışlardı.

Bu tümüsleri yapanlar kimlerdi? Üstün ve seçilmiş ırktan, yerlilere varıncaya dek birçok tahminde bulunulabilir. Kimse bunların nereden geldiklerini ve uygarlıklarının nasıl gelişmiş olduğunu kesin şekilde bilememektedir; ancak bunların Asya kökenli oldukları ve güneybatıdaki Troglodytler'le az ya da çok akrabalıklarının bulunduğu varsayılmaktadır.

Bakırı ve kili mükemmel işlemelerinin, kemikleri yontmalarının esrarengiz tümülüsleri yapmalarının ve başka hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuş olmalarının haricinde, onların toplumları hakkında hiçbir şey bilinmiyor. Bununla birlikte yüzyıllar boyu yaşadılar ve gelişip zenginleştiler ve en azından Mısır'daki Büyük Piramit'ten daha büyük bir yapı meydana getirmeye muvaffak oldular.

Louisiana'daki Poverty Point'de yaklaşık 20 kilometre üzerine yayılan bir tümülüs kompleksinin kalıntıları görülebilir. Bilimsel bir dergi olan **Saturday Review**'un yazarlarından John Lear, bu mimarların Orta Amerika Maya kültürüne mensup olduklarını düşünmekte ve Asya ile Amerika arasındaki "bir kara köprüsü" teorisine inanmamaktadır. Lear şöyle yazıyor: "Günümüzde (3 Ekim 1964) arkeologlar, Poverty Point'in Mayalar'ın ve Aztekler'in torunları için Mississippi ve Ohio Vadileri yolu üzerinde bir konaklama yeri olduğunu düşünmektedirler."

Soru, cevaplanmış olmaktan uzaktır, çünkü daima Amerindienler'in Mayalar'dan, Aztekler'den ve İnkalar'dan daha eski ve bu milletlerden tamamen ayrı olduklarına inanılmıştır. Onları kesin bir ırka ya da millete bağlayabilmek mümkün değildir. Kendilerine has ve çok gelişmiş olan uygarlıkları, Beyaz'lar tarafından keşfedilmiş Amerikan kıızılderililerinininkinden tamamen farklıdır.

Son Buzul Çağı boyunca günümüzdeki A.B.D.'nin doğu ve orta bölgesinin buzullarla kaplı olduğu anımsanacaktır. M.Ö. 10.000'e doğru üstü açılmış ve kuru toprakların belirmesiyle, tahminen M.Ö. 7000 ile 3000 arasında orta bölgesinde insanlar yaşamıştır. Bu yeni gelenler, yani tümülüsleri yapanlar, avcı olmaktan çok çiftçi idiler. Çok dindar insanlardı ve Hayatın Yaratıcısı olan bir Tek Tanrı'ya inanıyorlardı. Ancak onları yalnızca yaptıkları tümülüsler vasıtasıyla tanımaktayız.

Bu topraktan yapılar mümkün olabildiğince değişiklikler göstermektedir; öyle ki en ufak konikten sekiz hektarlık bir alan kaplayan ve otuz metre yüksekliğinde dikdörtgen biçiminde olanlara varıncaya dek türlü boylarda ve biçimdedirler. Bu tümülüslerden, Güney ve Kuzey Dakotalar'dan Pennsylvania'ya ve Büyük Göller'den Meksika Körfezi'ne dek uzanan bir alan üzerinde, yirmi eyalete dağıtılmış durumda en az bir milyon adet vardır. Bazıları kare biçimindedir ancak çoğunluğu yuvarlak veya dikdörtgen formundadır. Tepeleri düz olanlarının tapınaklara temel vazifesi gördükleri varsayılmaktadır ki bu da onlara dini bir anlam kazandırmaktadır, ancak tümülüsler genel olarak mezar vazifesi

görmüş olmalıdırlar. Çünkü bunların üzerinde kemiklerden ve bazı âlet ve edevatın başka bir şey bulunamamıştır. Ölülerini hem yaktıkları, hem de gömdükleri anlaşılmaktadır.

Politik bakımdan ve ekonomik bakımdan bu insanlar ortaklaşa bir komün hayatı sürdürmüşse benzemektedirler; görünüşe bakılırsa özel mülkiyet yoktu ve topraklar tüm toplumun malıydı.

En ünlü olanı Ohio'daki Adams nahiyesinde bulunan Büyük Yılan idi. Tarihi meçhul kalmıştır; yaklaşık 380 metre uzunluğunda, 6 metre genişliğinde, 1,5 metre yüksekliğindedir ve çöreklenmiş bir yılan görünümündedir. Ağzı açıktır ve yine önüne yapılmış oval biçimli ufak bir tümülüs ile temsil edilmiş olan bir yumurta yutmaya hazır durumdadır. Akla hemen Meksika tanrısı, Tüylü Yılan Kukulkan ve Aden Bahçesi'nin (Cennet Bahçesi) yılanı gelmektedir.

Tümülüsleri yapanların kendi aralarında ve geniş bir alan üzerinde ticaret de yapmış oldukları aşikârdır. Toprağa gömülü vaziyette mücevherler ve Meksika Körfezi'nden gelmiş deniz hayvanı kabukları, güneybatıdan gelmiş türkuvazlar, Kayalık Dağları mağaralarının ayılarına ait dişler, Karolina (Carolines)'ya ait mika madeni, Süperior Gölü'nün bakırı ve Peru'da bulunanlara benzer çanak-çömlek parçaları bulunmuştur. Yakın zamanda Georgia'da bulunan yazıtlarda Mayalar'a ait dinî bir seremoni anlatılmaktadır; aynı seremoni "Levililer" de de anlatılmaktadır ki bu da aynı uygulamanın eski Filistin Yahudileri'nde de bulunduğunu kanıtlamaktadır. Alabama'daki Huntsville yakınında yapılan yeni bir keşif insanın bu bölgelerde tahmin edilenden de çok daha öncelerden, M.Ö. 7000 yılından beri yaşamış olduğunu göstermektedir.

Tümülüs yapıcısı olan sayısız kabile mevcuttu ve bunların torunları yavaş yavaş bu toprak piramitler yapma işini terkettiler. Açıklanamaz bir şekilde ortadan kayboldular. Hiç şüphesiz, daha savaşçı bazı kabileler tarafından yenilmiş ve hâkimiyet altına alınmışlar, ya sağa sola dağılmışlar ya da bunların arasında eriyip gitmişlerdi. Genellikle bunların, son yerlilerin ataları oldukları

düşünülmektedir.

Beş büyük kabile ya da ulustan oluşan bir konfederasyon olan İrokualar'ın (İroquois) tıpkı Kanada'daki Algonquinler gibi bunların akrabası olduklarına ilişkin bazı belirtiler vardır. İrokua'lar tarımları ve yönetim biçimleri ile tanınırlar. Onlarda da, tıpkı diğer modern yerlilerde olduğu gibi tufan ve eski dünyalıların tahrip oluşuna ilişkin efsanelere rastlanır.

Cayce Dosyalarından Aktarmalar

"Hayat okumaları"ndan pek azı Atlantisliler'in ve onların torunlarının Yucatan'dan yola çıkarak Mississippi Vadisi'ne, İndiana'ya, Kentucky'ye ve Ohio'ya doğru yapmış oldukları göçten söz eder. Bunlar beraberlerinde eski Atlantis dogmalarını ve Yucatan, Honduras ve Guatemala'daki Maya uygarlığının etkilerini de getirdiler; daha sonraları Lemurya'nın yerlisi olan bir grup ile birleştiler ve tümülüsleri yapanlar diye adlandırdığımız yeni bir ulus meydana getirdiler. Çiftçilikle uğraşıyorlar, buğday ve mısır yetiştiriyorlar, bunları öğütmeyi biliyorlardı. Çok dindar insanlardı, güneşe ve yağmura tapıyorlar, seremonilerinde dans ve şarkıları vasıtasıyla onlara saygılarını sunuyorlardı. Çağdaş İrokualar bunların doğrudan torunlarıdır.

İşin garip tarafı, 11. ve 12. yüzyılda A.B.D.'nin kuzeydoğusuna gelen Viking torunları tümülüsleri yapanlar ile temasa geçtiler ve onlarla sağlam bir dostluk kurdular.

"Varlık, Atlantis'ten sürülen toplumların ilk faaliyetleri sürerince, şimdiki enkarnasyonunda doğduğu ülkede bulunuyordu. Varlık, günümüzde Kentucky'nin, İndiana'nın ve Ohio'nun bir bölümünü oluşturan bölgeye yerleşmek üzere Yucatan'dan yola çıkan Atlantisliler'in ikinci kuşağına mensuptu; daha önceden burada yaşayan ve tümülüsleri yapanlar adı verilenler arasında bulunuyordu. Varlık, insanlara toprağın meyvelerini üretenler ve onlara pişirilmeye uygun un yapmaları ve bunlardan besin maddesi elde etmeleri için tahılı öğütmeyi öğretenler arasında bulun-

yordu; kaldı ki o devirde bunları genellikle çiy olarak yiyorlardı. Ve şimdiki yaşamında çiy gıdalar, varlığın daha yararınadır.” (3528-1)

Diğer bir "okuma", bilim adamlarının tümölüsleri yapanlar ile İrokualar arasındaki bağlantı hakkındaki kanaatlerini doğrular gibidir:

“Varlığın, bundan önceki enkarnasyonunda da, günümüzde doğmuş olduğu ülkede yaşamış olduğunu görmekteyiz... Varlık, İrokua yerlileri adı verdiğimiz bu milletin bir ferdi idi; bunların içinde Atlantisliler'in doğrudan torunları olan ve doğa kültürünü öğretmekte olan asil sınıfa mensuptu.” (1219-1)

Görünüşe bakılırsa, şu "okuma"ya göre İskandinavyalılar'ın Amerika'daki kolonileri genelde tahmin edilenden çok daha uzun bir süre, belki de pek çok nesiller boyu sürmüştür:

“Varlık, bu ülkenin kuzeydoğu kıyılarına gelmişti ve kuzey ülkelerinin torunlarından olup buralara ilk gelen ve yerleşenler arasında bulunuyordu. Bedensel bakımdan çok güçlü olan varlık, daha güneyde yaşamakta olan ve tümölüsleri yapanlar olarak bilinen diğer milletlerle daha sonraları birleşecek olan bu insanların inşa ettikleri küçük kalelerin ve ileri karakolların yapımında büyük katkılarda bulundu.” (583-L-2)

Şimdi de, Colomb-öncesi Amerikan tarihinin en muammalı maceralarından biri olan, Vikingler ve onların Amerika'da sürdürmüş oldukları yaşama ilişkin soruları inceleyebiliriz.

BEŞİNCİ KISIM

İSKANDİNAVYALILAR YENİ İNGİLTERE'DE

Norveçli ve İsveçli Gotlar, hiç şüphesiz, yeni dünyaya ayak basan ilk Beyazlar'dır. Kızıl Eric (Eric le Rouge) bu gözü pek denizcilerin, Vikingler'in, ilk liderlerinden biridir. Leif Ericson'un babasıdır ve 1970 yılında İzlanda'ya doğru yelken açmış ve orada yerleşmiştir. Batıda çok geniş bir ülke bulunduğu söylentileri üzerine de yeniden denize açılmış, 1980 yılına doğru Groenland (Grönland) kıyılarına ulaşmış ve burada yeni bir koloni kurmuştur.

Kuzey Amerika'ya ilk ulaşan onun oğludur. İzlanda'da 1970 yılında dünyaya gelen Leif Ericson, cesaretleri ile övünen deniz adamlarının geleneği içinde yetiştirilmiştir. Ancak 1003 yılında Amerika'yı keşfetmesi tamamen rastlantı (*) sonucudur. Kralın himayesi altında Norveç'ten yola çıkmış, ancak patlayan bir fırtına onun yönünü saptırarak Yeni Dünya'nın doğu kıyısına doğru sürüklemiştir. Nereye ayak basmış olduğu tam olarak belli değildir, ancak burada buğdaya ve bağlara rastladığı ve bu yüzden bu bölgeye "Vinland" adı verdiği bilinmektedir, ki bu da hiç şüphesiz Massachusetts'deki Cap Cod'u belirtiyordu.

Bu keşif haberi etrafa yayılmıştı ve kısa bir süre sonra diğer İskandinavyalılar da gelmekte gecikmediler. Koloniler kurmaya kalktılsa da bunların ömrü pek uzun olmadı. Sarı saçlı, mavi

(*) Bu kitaptaki "rastlantı" sözcüğü "sebebi bilinemeyen" anlamında kullanılmıştır.

gözlü bu "renksiz insanlar" muhtemelen korkuya kapılan ve kendilerine düşman olan yerliler tarafından ülkeden kovuldular.

Kuzeyliler'in (Nordic) Minnesota'ya dek batıya ve kuzeye doğru ilerlediklerini gösteren sayısız işaret vardır, ancak buraya nasıl geldikleri bilinmemektedir; muhtemelen Büyük Göller'i kullanmışlardı, çünkü denizci bir millettir; karadan seyahat etmiş olmaları ihtimal dışıdır.

Superior Gölü'nün Kanada kıyılarında, Beardmore'da yapılan bir keşif epeyce tartışmalara yol açmıştır; burada söz konusu olan kırılmış bir Kuzeyli (Nordic) kılıcı, bir baltanın kesici kısmı ve bazı kalkan parçalarıdır ve bunların Vikingler'e ait oldukları tartışmasızdır. Bununla beraber bu keşfin gerçekliği yıllarca göz ardı edilmiştir ve bazı bilim adamları bu tavırlarını hâlâ sürdürmektedirler; ileri sürdükleri sebep de bu eşyaların sahte olduğu ve bunun bir şaka olduğudur. Bir kimsenin sırf şaka olsun diye böylesine değerli parçaları nasıl olup da bırakmış olduğu ise açıklanacak şey değildir. Ayrıca, emin kaynaktan da bilinmektedir ki, Kuzeyliler kıyı bölgesini Hudson Körfezi'ne kadar ziyaret etmişlerdir.

1898 yılında Minnesotalı bir çiftçi tarlasını sürerken dikkörtgen biçiminde, üstü yabancı bir dilde yazıtlarla kaplı olan büyük bir taş buldu. Bilim adamları bunu büyük zorluklarla çözmeyi başardılar ve on altı harften oluşan eski gotik dilinde yazılmış olduğunu keşfettiler. Ancak bunun gerçek olduğunu kabule yanaşmadılar. Üstünde şu okunuyordu: "Bizler batıya, Vinland'a sefere giden 8 Got (İsveçli) ve 22 Norveçliyiz. İki küçük ve kayalık adası olan ve bu taşın kuzeye doğru yürüyerek bir günlük mesafede bulunan bir gölün kenarında kamp yaptık. Bir gün boyunca balık avladık. Geri döndüğümüzde arkadaşlarımızdan 10'unu âdeta kendi kanları içinde yüzer durumda, ölü olarak bulduk. Ave Maria, bizi kötülükten kurtarınız. Bu adadan yürüyerek 14 gün uzakta, deniz kenarındaki gemilerimizde (ya da gemimizde) bizi bekleyen 10 arkadaşımız daha var. Yıl 1362."

1967 Eylülü'nde, Amerika Vikingleri konusundaki en büyük tarihçi olan Prof. O.G. Landsverk, Kensington Taşı adı verilen bu taşın gerçek olduğunu açıkladı. Onun tarihini, Kuzeyli (Nordic)

tarihçi olan Prof. O.G. Landsverk, Kensington Taşı adı verilen bu taşın gerçek olduğunu açıkladı. Onun tarihini, Kuzeyli (Nordic) Katolik takvimine dayanarak 7 Mayıs 1244 olarak belirtti. Taş, Minnesota'da, Alexandria'da sergilendi. Bunun bir aldatmaca, bir şaka olduğunu iddia edenlerin asla açıklayamayacakları sorular doğuyordu: Kim eski gotik dilini öğrenmek, 100 kilodan fazla çeken bir taş üzerine bir metin yazmak, sonra da günün birinde belki birisi çıkar da bunu bulur ümidiyle tamamen tecrit edilmiş bir alana götürüp de bunu gömmek zahmetine katlanmış olabilirdi? Çiftçi mi? Bunu yazan adamcağızın bunun hiçbir zaman keşfedilmesini dileyerek ölmüş olması daha mümkündür!

Maalesef, Kuzeyliler Birleşik Devletler'deki hayatları hakkında pek az iz bırakmışlardır. Rhode Island'daki Newport Kulesi de tıpkı Kensington Taşı gibi şüpheler tarafından reddetilmiştir. Bunlardan biri "Bu daha çok, 16. yüzyıla ait İngilizler'in pusu kurmak için yaptıkları kulelerden biri olmalıdır. Atlantik kıyısında, Vikingler'in gemilerini bağlamak için kullandıkları o meşhur gemi bağlama taşları da sonuca götürücü bir kanıt getirememektedir. Burada bulunmuş olan ortaçağ İskandinav silâhları da hiç şüphesiz, Amerika'ya yeni getirilmiş olan aile hatıraları ya da koleksiyon eşyalarıdır." diye yazmaktadır. Bu şüpheli açıklamalar, kadim devirleri inceleyenlerin aşmaları gereken bir aklî muhakeme tarzıdır.

Vikingler hiç şüphesiz Kuzey Amerika'yı, İzlanda'yı ve Groenland'ı (Grönland) kolonileştirdiler ve buralarda muhtemelen beş yüz yıl kadar kaldılar. Sagalar'a (*) göre zengin bir Groenlandlı beraberinde 60 kişi ile birlikte Vinland'a geldi ve burada 1007 senesinde bir koloni kurdu. Bu koloni belli bir süre yaşadı ve gelişti, ancak daha sonra hiç sözü edilmez oldu. Bu sömürgelerin ortadan kalkışı hâlâ esrarını korumaktadır. Bölgenin bu yeni sakinleri, belki de yerli halk tarafından emildiler ya da katledildiler. Belki de kendi kendilerine sönüp gittiler. Kuzey Dakota'daki Mandan yerlileri açık tenli ve mavi gözlüdürler; bu da beyaz tenli İskandinavyalılar'ın bu bölgede bir süre yaşamış olduklarını düşündürmek-

(*) *Saga: İskandinav efsaneleri.*

tedir. Lewis ve Clark, kuzeybatı boyunca yaptıkları keşif gezilerinde (1804-1806) burada gayet misafirperver yerlilere rastlamışlardı.

Bunların taştan yapılarının ve kullandıkları eşyaların kalınlıkları keşfedilmiş ve bütünüyle tanımlanmıştı; hatta New Foundland'de bizzat Leif Ericson'a ait olması muhtemel olan bir kamp mevkiî bulunmuştu. Yaptıkları bu sayısız uzun yolculuklar Vikingler'in sayılarının azalmasına neden oldu; ayrıca ülkeleri de savunmasız kalıyordu ve hiç şüphesiz sonunda bu maceradan vazgeçtiler. Keşifleri 1300'e doğru sona erdi. Gözü pek Vikingler'in sonuncusu da 1540 yılında Groenland'da öldü ve böylece ilk Amerikalılar'ın tarihinin en etkileyici çağlarından biri son buldu.

Cayce Dosyalarından Aktarmalar

Dosyalar içinde muhafaza edilmiş yedi "hayat okuması"nda belirtildiğine göre Kızıl Eric, Leif Ericson ve diğer İskandinavyalılar Atlantik aşırı ve İzlanda, Groenland ve Amerika gibi yepyeni ülkelere doğru sayısız yolculuklar yaptılar. Vinland'da, Massachusetts'de ve Rhode İsland'da sürekli koloniler kurmaya kalkıştılar. Bu kolonilerden hiç biri varlığını sürdüremedi ancak bazı kişiler dost yerliler ile ticaret yaparak zengin olmak amacıyla ülkede hayli uzun bir zaman kaldılar. Norveç'e cepleri dolu ve başarılarından ötürü biraz da övünerek geri döndüler.

"Varlığın, Kızıl Eric'in onun günümüzde doğmuş olduğu bu ülkeye yolculuklar yaptığı zamanda da yaşamış olduğunu görüyoruz. Varlık Vinland adı verilen, ya da günümüzdeki isimleriyle Rhode İsland ve Massachusetts kıyılarına yerleşmeye teşebbüs edenler arasında bulunuyordu. Varlık o zamanlar bedensel ve ruhsal bakımdan güçlü idi, karadaki ve denizdeki tüm faaliyetlere gayet yatkındı ve Osolo Din adını taşıyordu. Varlık, bu enkarnasyonu boyunca kazandı ve kaybetti; şöyle ki, bu ülkede kaldıkları süre içinde ortaklara ve arkadaşlara getirilen yardım vasıtasıyla kazandı; bu ülkenin yerlileriyle yapılan ticaret neticesi elde etmiş olduğu

ülkeye geri döndüğünde yolculuklarında kendisine eşlik etmiş olanları köle yaptı. Bu da, bu ülkedeki yaşamının son döneminde herkesin nefretini kazanmasına ve mahkûm olmasına neden oldu.” (438-1)

Diğer denizcilere karıları eşlik ettiği hâlde, Amerika'ya yaptığı seyahatlerden birinde Kızıl Eric karısını evde bırakmıştı. Karısı büyük bir hiddete kapıldı ve bu hadise aile hayatlarında uzun seneler sürecek bir yara açılmasına neden oldu. Gözü pek bir denizci idi ve aynı zamanda saldırgan bir tabiata sahipti; kendisi ile üstleri arasında sayısız kavgalar patlak verdi. Hayatının sonuna doğru da denizden ve onun haşinliğinden nefret etti.

Amerika'da iken bir keresinde batıya, günümüzdeki Minnesota'ya kadar ulaşmıştı ve arkadaşlarından bazıları hayatlarının geri kalan bölümünü yerliler ile beraber geçirmek üzere burada kalmayı tercih ettiler. Diğer Vikingler daha da uzağa, ta Montana'ya kadar gittiler.

“Varlık kuzey ülkesinde idi, Amerika'nın kuzey ve batısındaki geniş topraklara, ya da varlığın günümüzdeki doğmuş olduğu ülke olan Minnesota'nın merkez bölgesinin yakınına, Kızıl Eric'in faaliyetlerini sürdürdüğü bölgeye doğru seyahat edenler arasında bulunuyordu. Varlığın ismi Olsen-Olsen idi ve bu ülkede kalanlar arasında bulunuyordu. Böylece, kuzeybatı toprakları yaptığı keşif gezisi esnasında Clark'a açık tutuldu ve kendisine karşı hiçbir girişim olmadı. Varlık, çeşitli gruplar, uluslar ya da ülkeler arasında çok faydalı olacak şekilde barışı sağlayabilirdi.” (3651-1)

Leif Ericson, Olaf ve Olensen ile birlikte Connecticut ve Massachusetts'de Vinland'a yanaştı. Bir sonraki yolculuklarında Ericson ve ekibi, günümüzde Providence adı verilen ve Rhode Island'ın başşehri olan kentin yakınında bir koloni kurdular. Diğerleri ise New Foundland ve Nova Scotia'ya (Yeni İskoçya) kadar sayısız yolculuklar yaptılar. Bu arada, ilk yerleşim bölgesi Vinland oldu ve daha sonra terkedilmesine rağmen bazı Vikingler buranın yerli halkı ile "ruhsal" bir kardeşlik kurmak ve "bölgeyi katetmek için bir kestirme yol bulmak" amacıyla burada kaldılar. Enteresan

bir ayrıntı da, Kızıl Eric'in günümüzde tekrar enkarne olmuş olmasıdır:

"Bu varlık, daha önceleri kuzey ülkesinde (Nordic) yaşıyordu ve cesur denizcilerden biriydi; ve varlık o enkarnasyonunda Kızıl Eric adını taşıyordu ve günümüzde doğmuş olduğu ülkeye yolculuk ediyordu veya yerleşmişti. Bununla beraber bu hayatının son kısmında yaşamış olduğu bazı maceralar ve günümüzde de belirtildiği üzere, girişmiş olduğu faaliyetler yüzünden varlık, sudan, su yollarından, suda yüzen gemilerden korkmaktadır. Cesareti, diğer bir enkarnasyonunun neticesi olarak havada, ya da hava taşıtlarındaki faaliyetlerinde daha fazla ortaya çıkmaktadır. O enkarnasyonunda (Kızıl Eric olduğu) varlık kazandı ve kaybetti; çünkü sadece arkadaşlarıyla değil, aynı zamanda aile hayatında da güvensizlik dönemleri yaşadı ve kendi üstleri ile anlaşmazlıklara düştü." (2157-1)

Böylelikle, Cayce dosyalarına göre Vikingler'in Amerika'daki öyküleri maalesef son buluyor.

İnsanoğlunun yaşamış olduklarını, çağdaş tarihin hudutlarına dek gözden geçirmiş bulunuyoruz. Cayce'in arşivlerinde, Amerika tarihinin hemen hemen tüm dönemlerini içeren "okumalar" bulunmaktadır. Bunlar içerisinde Özgürlük Savaşı sırasında doğmuş ruhlara, Yeni İngiltere'deki (New England) büyücülük davalarına, Far-West öncüleri dönemine, iç savaşa, dünya savaşlarına ilişkin bilgiler mevcuttur.

"Okumalar", her ne kadar bazı ünlü ya da efsanevi kişilerin hayatlarını ortaya çıkardığı için şaşırtıcı ve etkileyici de olsa, daha önce bilinenlere pek büyük bir şey ilave etmemektedir. Sonuç olarak günümüz Amerikası'nın ve onun yarınlarının gözler önüne serdiği daha karmaşık ve kesin sorunlara yönelmek durumundayız. Çünkü, şimdi ve gelecek, geçmişte örülen ağlardan oluşur.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

1998 ve ÖTESİ

BİRİNCİ KISIM

MODERN AMERİKAN KRİZİ

Birleşik Devletler'in geleceği hakkında Edgar Cayce'in söyleyecek pek çok şeyi vardır. Tarihin çarkları dönmeye devam ederken insanlık da hızlı bir şekilde yeni bir devre geçmektedir. Bizler şimdi bir geçiş dönemi yaşamaktayız: "Bu zamanlar sona ermektedir. Doğrular yeryüzünün mirasçıları olacaklardır." denilmektedir "okumalar"da...

Ancak bu öyle pek de kolay olmayacaktır; tam tersine, insanların ruhlarını sınayacak olan bir anlaşmazlıklar, talihsizlikler ve felâketler dönemine girmektedir ve "pek çokları telef olup gideceklerdir". Ancak incinin de, istiridyenin içindeki sürtünmeler ve karışıklıklar neticesinde oluştuğunu unutmamak gerekir. Terslikler olmadan gelişme olmaz. Sık sık tekrar etmekte olan tarih bizlere her güç için bir karşıt-güç bulunduğunu, her negatif için bir pozitif bulunduğunu öğretmektedir. Bu, insanoğlunun tekâmül sürecinin bir parçasıdır.

1998'de yeni bir çağın başlayacağını Cayce 1930'larda söylemişti. O zamandan bu yana diğer birtakım kaynaklar da hemen hemen hep aynı tarihi öne sürmüşlerdir. Amerikan Sanatlar ve Bilim Akademisi gibi Ortodoks bir topluluk, Batı toplumunun 2000

yılındaki geleceğini araştırmak üzere bir komisyon kurmuştu, çünkü o senenin yeni ve önemli bir "kırılma sistemini" başlatacağını düşünmektedirler. Bildiri panoları şimdiden tüm kavşaklara dikilmiştir.

Sosyal bilimler profesörü olan Henry Winthrop: "Batı -ve özellikle de A.B.D.- büyük bir ekonomik zenginlik yaşayacaktır. Pratik olarak şundan eminiz ki, 2000 yılına doğru önceden de görmekte olduğumuz gibi otomasyon, ordinatörler ve gerçekleştirilecek olan diğer teknolojik gelişmeler sayesinde tam bir bolluk yaşanacaktır." diye yazmaktadır.

Yazar büyük ve hassas bir sorun olan dağıtım hususundan (en başlıca sorun) söz etmemekte ancak insanların "eğitime, kültüre, şuurun ufuklarını genişletmeye ve dinî bilgilerin araştırılmasına" daha fazla zaman ayırabileceklerini iddia etmektedir. Tüm bu faaliyetler sanatların, bilimlerin, matematiklerin incelenmesini; yeni mimarî formların ve toplu çalışma biçimlerinin, yeni sosyal kurumlar hususunda daha gerçekçi ve deneysel bir tutumun araştırılmasını içermektedir.

Ütopya! diye haykırmaktadır bazıları. Belki de öyledir. Ancak pekâlâ da mümkündür ve hiç şüphesiz arzu da edilmektedir. Şimdiden, pek çok şeye yeni bir görüş ile yaklaşılması nesiller arasında bir hendek -bir bilgi hendeği- oluşmasına neden olmuş ve gençlerle daha az genç olanlar arasında sunî bir duvar yükselmiştir âdeta. Gençliğin değerini takdir etmemek gibi trajik bir hataya asla düşmemeliyiz ve bunun yerine, yaşlı neslin günümüzün gerektirdiği beceriyi mi göstermeyi başarabileceğini, yoksa bunun yerine, bugünün gençliğinin pek gerçekçi olmayan bir öğrenci kuşağından ibaret olduğunu ileri sürerek sahip olduğu materyalist değerleri empoze etmeyi mi sürdüreceğini kendi kendimize sormalıyız. Ayrıca yine kendi kendimize öz idealimiz doğrultusunda yaşayıp yaşamadığımızı da sormalı, hatalarımızın şuuruna varmalıyız.

Evet, gençler başkaldırmaktadırlar, çünkü seks ve uyuşturucu konusuna bakışları ne kadar hatalı olursa olsun, bu isyanlarının temelinde iki yüzlü bir toplum tarafından aldatıldıkları şeklindeki

izlenimleri yatmaktadır. Örneğin, evde ve kilisede onlara başkalarının mülkiyetine ve haklarına saygı göstermeleri öğretilmektedir. Büyüdüklerinde ve asker olduklarında ise onlara bu kez tahrip etmeleri ve öldürmeleri öğretilmektedir. Dolayısıyla vicdanî sebeplerden ve inançlarından ötürü askerlik görevlerini yapmaktan kaçınır ve askerlik cüzdanlarını yakarlar. Üstelik, kendilerinden öncekilerin mahrum oldukları bir kardeşlik duygusuna ve bir bedenden anlayışına sahiptirler. Onlar, üstünde durulması gereken ilk nesli temsil etmektedirler.

Pek tabii ki, Yeni Çağ'a girilmeden önce çözümlenmesi gereken başka ihtilâf alanları da mevcuttur. Toplumumuzda fakirliğin maliyeti çok yüksektir. Tıpkı Gunnar Myrdal'ın söylediği gibi: "Amerika, yaşlı insanlarına, çocuklarına, hastalarına ve sakatlarına ekonomik güvence sağlama söz konusu olduğunda, en büyük işsizlik ve meskensizlik yüzdesine sahip olan yegâne zengin ülke olarak kalmak istememekte ve en cömerti olmaktadır."

Çağımızın en acı tuhaflıklarından ve çelişkilerinden biri de belli bir azınlık için onca zenginlik ve çoğunluk için de onca sefalet olmasıdır. Ahlâkî ve manevî sebeplerden ötürü yaşamaya ve başkalarının da yaşamasına imkân tanımaya ihtiyacımız vardır ve bu gayet normaldir; ancak modern felâketlerle, yani şiddetle, cinayetlerle, vergi kaçakçılığıyla, yalanla, enflasyonla, deliler gibi dolar peşinde koşan zengin bir toplumun düşüşünü açığa vuran fiyat artışlarıyla da savaşmak zorundayız. Amerikan toplumunu ezen kötülükler herkesçe malûmdur, ancak bunların altında yatan sebepler daha incedir.

Soğuk savaşın nedeni askerî değil, sosyal ve ekonomik sorunlardır: Uluslararası pazarlar, doğal kaynaklar, az gelişmiş ülkelerin hâkimiyet altına alınması, zengin ulusların hegemonyası, halkın sosyal güvenliği gibi... Komünizm tehdit değil, bir kafa tutmadır. Gerçek cevaplanması gereken soru kapitalizmin sosyalizm ile rekabet edip edemeyeceğidir. Yoksa silâhlara sarılması mı gerekmektedir?

Cayce, Büyük Savaş sırasında tam iki kez, gizlice Washington'a davet edildi; Woodrow Wilson'ın hazırladığı barış antlaş-

masının on dört noktası, tıpkı yine kendisine ait olan Uluslar Cemiyeti konusundaki projesi gibi, "okumalar"ın felsefesini yansıtmaktadır. Bu iki adamın birbirlerine neler söyledikleri bilinmiyor ancak, daha sonraya ait bir "okuma", Wilson'ın düşünülenenden çok daha spiritüalist bir insan olduğunu ortaya koymaktadır. "İsa'nın ruhu barış masasına oturmuştu." demişti Cayce. Wilson'ın biyografileri bunu doğrulamaktadır. Belial Oğulları'nın şiddetli muhalefeti Wilson'ı mezara götürdü, 14 noktayı güçsüz bir hâle koydu ve Uluslar Cemiyeti'ni de ortadan kaldırdı. Karma! Müttefikler bunun bedelini İkinci Dünya Savaşı boyunca ödediler.

O zamandan beri de ulus dejenere oldu. İdareciler buna rağmen halktan, kendilerinin göstermeyi başaramadıkları yüksek bir maneviyat göstermesini istemişlerdir. Bu da gerçekleşmesi imkânsız bir ütopya'dır.

Tüm bunlar, bazı kişilerin hırsından kaynaklanmaktadır. Silâhlar imal etmek, şiddet filmleri ve porno edebiyatı yapmak gayet "kârlıdır"; halkı bin türlü yollarla dolandırmak amacıyla değersiz toprakları ve hisse senetlerini satarak fiyatları yükseltmek gayet kazançlıdır. Kurtların başıboş kalmış oldukları bir ortamda kurbanların isyan ve haykırıışlarına şaşmamak gerekir elbette!

Küçük ve dürüst tüccar, tıpkı aileden gelen tarlalarını süren çiftçi gibi giderek kaybolmaya yüz tutmuştur. Büyük, güçlü ve vicdandan yana nasibini almamış anonim kuruluşların saldırıları karşısında hürriyetin ve ahlâkî temizliğin yaşama şansları pek azdır.

Kapitalizm intihar etmekle meşguldür. Gerek oto-disiplin ile, gerekse de mecburiyet ile kendini yenilemeyi başarabilecek midir, ya da bunu isteyecek midir? Hür teşebbüsün, herkesin yararına daha iyi hizmet etmek ve kendini değiştirebilmek için yeterli zekâyı gösterebilmesi mümkündür, ancak bu muhtemel gözükmemektedir ve maalesef bu güveni de vermemektedir.

Üniversitelerdeki öğrenciler tüm bunları, kendilerinden öncekilerden çok daha iyi anlayabilmekteler. Ortada dönen oyunun gayet iyi farkındadırlar. Amherst Üniversitesi'nden Prof. Calvin H. Plimpton, Başkan Nixon'a yazdığı bir mektupta, kampu-

sunun görüşlerini gayet kısa ve öz bir biçimde şöyle ifade ediyordu: "Yöneticilerimizin sosyal sorunları en etkin biçimde çözmeye gayret edecekleri zamana kadar, gerekli değişimlerin getirilmesi maksadıyla, gençlerin ve insanlık için kendilerini adanmış olanların ruhlarında meydana gelen o alt üst oluşları anlatabilmek için sesimizi yükseltmemiz ve bunu sürdürmemiz gerektiğini düşünüyoruz. Üniversitelerdeki karışıklık ve sıkıntıların büyük bir bölümü, Amerikan rüyası ile hakikat arasındaki uçurumdan kaynaklanmaktadır."

Bunun çaresi nasıl bulunacaktır?

Yeni nesile ilişkin ilk ifadeler, Cayce tarafından 1917 ile 1920 yılları arasında doğanlar için verilmiş "okumalar" da yer alıyordu. Bunların çoğu, günümüz dünyasına, kesin bir amaç taşıyarak yeniden doğan Atlantisliler'den oluşuyordu. Deneyimli, gelişmiş, sahiplenme duygusu taşıdığı ölçüde de saldırgan olan bu ruh varlıklarının biraraya toplanmış olmaları bir grubun ya da ulusun "karma"sını temsil ediyor gibidir. İçinde bulunduğumuz çağ onlara, Atlantis'in çöküşünden bu yana ilk kez benzer şartlar altında bazı sorunları çözümüleme fırsatını sunacaktır.

Bu insanlar yeni bir ahlâk anlayışı getirmektedirler ve varlıkları dünyanın sayısız bölgesinde kendini hissettirmektedir. Bedensel güçleri ve yüksek anlayışları, tarihleri, geçmişleri, şuuraltına depolanmış bilgileri tüm yeryüzündeki toplumları değiştirecektir. Bazı ülkelerde daha şimdiden bunu yapmaya teşebbüs etmişler ve bazen başarılı da olmuşlardır. Güney Kore gençliği bir despotu, Syngman Rhee'yi 1960 yılında devirirken, bunu yapan ilk gençlik olmuyordu; Castro da benzerini 1958'de gerçekleştirmişti.

"Okumalar"a göre, "Geçiş dönemi 1958 ile 1998 arasında yaşanacaktır. Bu dönemin sonunda Yeni Çağ başlayacaktır." (364)

Dünya küçüktür ve günden güne de insan için ufalmaktadır. İnsan nüfusundaki patlama faydalıdan çok zararlı olacağına benzetilmektedir ve zaten de feryatların yükselmesine neden olmaktadır. Kaza sonucu değil, tam tersine maksatlı olarak meydana geldiği şüphesizdir. Hükûmetleri, asırlardan beri kenara itilmiş sosyal ya

da ekonomik sorunlara eğilmeye mecbur etmekte ve bir önceki kuşağın daha hayal bile edemediği değişiklikler meydana getirmektedir.

“İnsanın, tüm sorunları için gördüğü tek çözüm iktidar, para gücü ve mevki idi. Bu asla Tanrı'nın isteği değildi ve hiçbir zaman da olmayacaktır. Çünkü insan, zirvedeki mevkileri işgal edenlere değil, genel olarak tüm insanlığa hizmet etmek zorundadır.” (364)

Aşağıdaki pasaj, grup karmasına, önceki bir fiili telâfi edici reaksiyona iyi bir örnek teşkil etmektedir: 1932 yılında Cayce şöyle diyordu: “Avrupa, iskambilden bir şatodur. Birkaç sene önce, güçlü milletlerin, başkalarının haklarına saygısı olmayan bir azınlığın arzularına ve bencilliğine boyun eğdiği görüldü. Bu milletlerin fertleri tekrar bedenlenmektedirler ve Avrupa'nın ve dünyanın pek çok ülkesinin etine batmış birer diken durumundadırlar.” (364)

Sorulan bir soruya verilen cevap, tekrar doğmakta olan bu milletin Rus halkı, ve hiç şüphesiz çarlar döneminin en çok ıstırap çekmiş varlıkları olduğunu ortaya koydu.

“Değişimlerin meydana geleceği, dinî fikirlerde bir tekâmül veya devrim şeklinde değişikliklerin oluşacağı şüphesizdir. Bu, Rusya'dan gelecektir, ancak bu komünizm olmayacaktır, HAYIR! Daha ziyade onun temelinde yatan, İsa'nın öğretmiş olduğu, o nun komünizm anlayışı gerçekleşecektir.” (425-5)

Bu pasajın kesin anlamundan emin olamıyoruz. Küçük çocuk İsa'yı yetiştiren Essenîler topluluk hâlinde yaşıyorlar ve tüm mallarını paylaşıyorlardı. Resullerin işlerinde bap 2:4 ve bap 4:32'de malların bu ortaklaşa oluşuna değinmeler vardır. Bununla birlikte, bunun "temeli", bir grubun bireyleri arasındaki birliği daha güçlendiren kardeşlik ruhu olmalıydı.

1934'de Cayce şöyle söyledi: “Şayet daha sıkı bir kardeşlik, dostluk ve komşusunu da kendi gibi sevmek fikrini kabul etmeyecek olursak, uygarlık batıya doğru göç edecek ve lânetler yağdırılmış bir millet olan Moğollar yeniden yükseleceklerdir.” İnsanların ve ulusların birbirlerine tâbi ve muhtaç oluşlarını da şöyle ek-

leyerek açıkladı:

"Tüm yeryüzündeki insanların yaptıkları işlerde, dünyayı, bazı insanlara ait olarak değil, tüm insanlığın ortak malı olarak ele almanın gereği kendini göstermiştir ve göstermektedir." (3976)

İhtiyaçlar büyüktür; zaman da kısıtlıdır. Uyarı herkes içindir ve bilhassa da, "sermayenin kontrolünü yönetenler ya da elinde bulunduranlara" yöneliktir. Cayce hiçbir zaman tarih belirtmedi, ancak 1940 yılında bazı malûmatlar verdi: "Okyanusun sayısız adası, toprakların birçoğu, ne insandan ne de şeytandan korkmayanların, ancak tam tersine en güçlü olanın hakkını övenlerin hâkimiyetine girdiğinde... (varlığın) ülkesi, kardeşin kardeşle savaştığı o devirlerdeki gibi kan aktığını görecektir."

Bu ifade, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Amerikan kontroline geçen Pasifik'teki 2 000 adayı ve Lâtin Amerika'daki ya da Asya'daki bazı ülkeleri mi imâ etmektedir acaba? Bu durumda zaman hayli kısalmış demektir.

Sovyetler Birliği hakkında 1933'de söylenenler de hayli çarpıcıdır: "Rusya'nın dinî gelişiminden dünyanın büyük umudu ortaya çıkacaktır. Böylece bu varlık ya da grup, derece derece, meydana gelen değişimlerden ve dünyanın hâkimiyet altına alınmasına ilişkin şartların son kez oluşturuluşundan en büyük faydayı sağlayacaktır." (364-Sa 3)

Bu beyanat ancak 1944'de aydınlatılmıştır.

"Dünyanın ümidi Rusya'dan doğacaktır, ama bu komünizm, bazen de bolşevizm adı verilen şey sayesinde olmayacaktır, hayır! Hürriyetten doğacaktır, hürriyetten; her insan için benzeriyle beraber yaşama hürriyetinden. Prensip doğmuştur. Kristalize olması için seneler gerekecektir, ancak dünyanın ümidi yeniden, bu kez Rusya'dan ortaya çıkmaktadır. Bunu yöneten nedir? Parası üzerine 'Tanrı'ya güveniyoruz.' yazmış olan ulus ile (A.B.D.) dostluktur!" Ve daha ileride şunu okuyoruz: "... Çünkü, yarın Çin uyanacaktır!" "

Çin giderek tahrip olmakta olan bir kapitalizmin yükünü üzerinden atarak uyandı, ancak maalesef Çin halkı diğer bir otokrasi şeklinin boyunduruğu altına girdi. Onun tekâmül edeceğini

yine de ümit edebiliriz.

A.B.D. ve S.S.C.B. yıllardan beri birbirlerine yaklaşmaktadırlar. Bir sükûnet ve anlaşma ortamının gerçekleşmesi kimseyi şaşırtmayacaktır. Yeni düşmanın adı korkudur. Büyük sebep, barış ya da korku olabilir, ancak son neticeler aynı olacaktır: Daha geniş seviyede ve barış içinde bir beraberlik. Sovyetler Birliği yavaş yavaş sağa doğru kaymaktadır; Birleşik Devletler de, 1930'dan beri ağır ağır sola meyletmektedir. Her iki ulus da, özel isteklerini tatmin edebilmek için ellerindekinin en iyisini birbirlerine ödünç vereceklerdir. Politikadan ayrı olan ekonomik sistemler, engelleri daha kolay aşabilmektedirler ve şeytanları birer aziz hâline dönüştürmeyi biraz daha iyi bilmektedirler.

Maalesef Amerika'nın dertleri başlamıştır; politik, sosyal ve ekonomik krizler patlak verecektir. Cayce dosyalarına göre, 1958 ile 1998 arasındaki dönem, batı yarımküresinin ve bilhassa Kuzey Amerika'nın coğrafyasında önemli değişiklikler meydana getirecektir. Birleşik Devletler'in şekli değişecektir.

Adının açıklanmasını istemeyen ünlü bir jeolog, "Edgar Cayce'in 'okumaları'ndan elli kadarının incelenmesinin, 'okumalar' tarafından verilen bilgilerin hem mantıklı, hem de mümkün olduğunu ortaya çıkardığını" belirtmişti. "Yalnızca bazı ayrıntılar, günümüz biliminin olguları ile uygunluk göstermektedir; geriye kalanların büyük bölümü yeryüzünün tarihine ait günümüzde kabul edilen fikirlere ters düşmektedir."

Yazar şöyle devam ediyor: "Bu dönemde gerçekleşeceği bildirilen sayısız doğal felâketler, üniformitarizme (*) ait jeolojik verilere uymamaktadır. Yine de, 'okumalar'da, 1928 ile 1958 arasındaki dönemde olacağı önceden bildirilen bazı hadiselerin gerçekleşmiş olması hayli enteresandır. Örnek olarak California'da 22 Ekim 1926'da meydana gelen bir depremi, 1926 senesinin 15-20 Ekim tarihleri arasındaki şiddetli fırtınayı; California'da 1926 ve 1950 yılları arasında meydana gelen yeni yer sarsıntılarını gösterebiliriz."

1934 yılında, Cayce şöyle bildiriyordu: "Yeryüzünün pek çok

(*) Anı olmaktan çok, derece derece meydana gelen değişimler.

bölgesi alt üst olacak. İlk bölüm süresince (1958-1998) Birleşik Devletler'in batı kıyılarının fizik görünümünde değişiklikler meydana gelecek. Groenland'ın kuzeyinde körfezler ve su akımları belirecek. Karaibler Denizi'nde yeni kara parçaları su üstüne çıkacak... Güney Amerika, kuzeyinden güneyine kadar sallanacak ve Antarktika'da, Ateş Ülkesi'nin kıyıları açıklarında kara parçaları belirecek ve denizi kabarık bir boğaz meydana gelecek.” (3976-15)

1959 senesinde, A.B.D. Jeodezi (*) Dairesi, Macellan Boğazı'nın kuzeyinde, Amerika Kıtası'nın en güney ucunda daha önce hiç yer sarsıntısı olmamış bir bölgede önemli bir deprem meydana gelmiş olduğunu rapor etti. Şili, California ve Alaska'da yer sarsıntıları olmaktadır. Yoksa bunlar gelecekteki olayların habercileri midirler?

“A.B.D.'nin batı kıyısındaki, aynı zamanda doğu kıyısındaki ve orta kısmındaki çok sayıda bölge altüst olacak. Önümüzdeki yıllarda Atlantik ve Pasifik'te karalar belirecek. Ve pek çok ülkenin kıyı bölgeleri sulara gömülecek. İçinde bulunduğumuz devre ait (1941) pek çok savaş alanları bile batıp gidecek. New York şehrinin çevresindeki kıyı parçalarının ve hatta bizzat şehrin kendisinin büyük bölümü kaybolup gidecektir. Ancak bu, diğer bir nesilde meydana gelecektir; halbuki Carolina ve Georgia'nın güney kısımları çok daha erken bir zamanda batacaktır.” (1151-11)

Birkaç seneden beri, Kanada'nın doğusunda, New England'da ve New York Eyaleti'nde yer sarsıntıları giderek artmış durumdadır. En azından bir sismolog, Harvard'dan Don Leet bu işten epeyce endişe duymaktadır ve bu yüzyılın bitiminden önce ülkenin doğu kıyısında büyük bir deprem olabileceğini düşünmektedir. Carolina ve Georgia'ya ilişkin fazla malûmat olmamasına rağmen 1959'da yapılan sondaj, Savannah bölgesinde toprak yüzeyinin 1933'ten bu yana sekiz santimetre alçaldığını ortaya koymuştur.

“Büyük Göller'in suları Meksika Körfezi'ne dökülecektir ve bu iş çok sözü edilen o su yolu (Sain-Laurent) vasıtasıyla olacaktır. Bununla beraber, Ohio'nun, İndiana'nın ve Illinois'in en büyük bölümleri felâketten kurtulacaktır.”

.....
(*) Jeodezi: Yerkürenin biçimi ve boyutlarının ölçümü ile uğraşan bilim dalı.

Cayce'in de günün birinde bahsetmiş olduğu "kutupların yeniden yer değiştirmesi" hadisesinin, Büyük Göller'in sularının Mississippi Vadisi'ne doğru çekilmesine ve belki de, Nil ya da Amazon'a eşit yeni bir nehrin oluşmasına yol açması kuvvetle mümkündür. Bu olgu doğrulanmıştır, zira göllerin güneybatıya doğru yüz senede altı santim kadar kaydıkları saptanmıştır.

"Tüm ülkede, az ya da çok önemli değişimlere tanık olacağız. En büyük değişiklik Kuzey Atlantik kıyılarında oluşacaktır. New York Eyaletine, Connecticut ve komşularına dikkat ediniz." (311-8)

Manhattan Adası ve ileride A.B.D.'nin en büyük deniz limanı hâline gelecek olan Virginia'daki Norfolk en büyük zararı görecektir. bölgedir.

"Los Angeles ve San Francisco, New York'dan önce tahrip olacaktırlar." Tarihi de bir sonraki pasajda belirtilmiştir: "Şayet Vezuv ve Pele Yanardağları'nda büyük faaliyetler oluşursa, bundan üç ay sonra Güney California kıyısı ve Tuzlu Göl ile Nevada'nın güneyi arasında kalan bölgeler, yer sarsıntılarına ve sel baskınlarına sahne olacaktırlar." (270-35)

Cayce, ayrıca, Etna Yanardağı'na ve bunun yeni patlamalarına da dikkat etmeyi tavsiye etmektedir.

California, yer kabuğunun 20 kilometre derinliğinde ve 3000 kilometreden fazla uzunluktaki kırıklarından biri olan büyük San Andreas Çatlağı üzerinde yer almaktadır. Yer sarsıntıları konusunda hiç şüphesiz en büyük uzman olan, Teknoloji Enstitüsü'nden Prof. Hugo Benioff, Los Angeles kentinin tek bir günde harabeye dönüşebileceğini iddia etmiştir; zaten kimse de bunu reddetmemektedir. Şayet son yıllarda California tarafından cezbedilmiş büyük insan sayısını düşünecek olursak bu felâketin karmik (*) bir anlamı olduğundan şüphemiz kalmamalıdır; bu konuya başka bir bölümde değineceğiz.

"Atlantik'te ve Pasifik'te karalar ortaya çıkacak". Şayet çok yakın bir zamanda, 1963 Kasımı'nda, İzlanda açıklarındaki volkanik bir patlamanın aniden yeni bir ada yaratmış olduğunu unutur-

(*) Karma'ya ait.

sak, bu ifade bize hayli garip gelecektir. Surtsey adı verilen bu ada bir gün zarfında on metreden fazla bir yüksekliğe ulaşmıştı ve hâlâ da orada durmaktadır.

Cayce, "Poseydia Adası, Atlantis'in sular üzerine çıkacak olan ilk parçaları arasında yer alacaktır." demiştir. "Bu, 1968 ya da 1969'da, çok kısa bir zaman sonra olacaktır!" Kendisiyle aynı ismi taşıyan büyük deniz limanının da bulunduğu Poseydia, Atlantis'in ilk tufandan sonraki adaları içinde en önemli olanıydı. Deniz dibinin bu bölgesinde 1968, 1969 ve 1970 yıllarında Prof. Manson Valentine tarafından keşfedilen ve tapınağı çağırıştıran yapılar Cayce'in kehanetini doğrulamaktadır.

"Değişiklikler zamanı yaklaştıkça, içinde (Atlantisliler'in) belgelerinin Tek Tanrı'nın yasasının inisiyeleri için muhafaza edilmiş olduğu bu üç yer belki de açılacaktır. Bimini Adası yakınındaki tapınak yeniden su yüzeyine çıkacaktır; Mısır'da arşivler tapınağı bulunacaktır; ve hiç şüphesiz ki Atlantis Ülkesi'nin kalbine yerleştirilmiş olan bu belgeler de keşfedileceklerdir. Belgeler aynıdır." (5750-1)

Bununla birlikte, Cayce asla aldanmaz da değildir; Alabama'da 1936 ile 1938 yılları arasında meydana gelecek değişiklikleri bildirmişti. Ancak hiçbir şey olmadı.

Doğal olarak akla şöyle bir soru geliyor: Günümüzde, Birleşik Devletler tarihinin en özel dönemini yaşarken, bu değişimler ve alt üst oluşlar da nereden çıkmaktadır? Ve niçin gerçekleşmek zorundadırlar? Cayce dosyaları, bunun başlıca nedeninin insanların günahları (*) olduğunu belirterek bazı şaşırtıcı sebepler ortaya koymaktadır. Günün birinde güneşteki lekelerle ilişkin bir soruya cevap verirken şöyle dedi:

"Güneş, Güneş Sistemi'ni yönetmek üzere yaratılmış olduğuna göre, yeryüzündeki mineraller ve bitkilere olduğu kadar, insanlara da bir etkide bulunuyor olması gayet normal değildir?... Güneş, yeryüzündeki Tanrı çocuklarına ışığı ve ısıyı getirmek için yapılmış olduğuna göre, insan ile ve dolayısıyla dünya ile

(*) *Günah: Burada "günah" sözü ile kastedilen anlam. insanların İlâhî İrade Yasaları'na aykırı davranışlarıdır (Ç.N.)*

aynı bileşime sahiptir; bununla birlikte şunu da biliyoruz ki, katı madde, sıvı ve buhar da mevcuttur. Hepsi birleşmişlerdir, ancak hangi amaçla? İnsan için, ilahi insan için! Şayet o, Tanrı'nın şanını, güzelliğini, rahmetini, ümidini ve sabrını yüceltmek için meydana getirilmiş bu ışığa meydan okur ve karşı koyarsa, insanın işlediği, bu günahların sebep olduğu o sıkıntıların ve alt üst oluşların güneşin yüzeyine yansımalarına pek şaşmamak gerekir." (5757-1)

Şayet bu doğru ise, Güneş'in hassasiyeti çok şaşırtıcıdır. Cayce şöyle açıklıyor: "Öfke, kıskançlık, nefret, düşmanlık sizleri nasıl etkiliyor? Tıpkı yeryüzünde sebep olunan bu sıkıntı ve karışıklığın Güneş'te bir leke oluşturması gibi... İnsanlar arasındaki her türden iletişim kopukluğu neyin nesidir? Tarihi, dilerseniz Babil Kulesi'ne ait temsili hikayeyi anımsayınız." Cayce şu uyarı ile nokt alıyor: "Çünkü, aranızda en küçük olana yaptığınız şeyi Yaradan'a yapmış oluyorsunuz, tıpkı sizde meydana gelen karışıklıkları, zelzelelere, savaşımlara, nefretlere, günlük yaşamdaki tüm olaylara varıncaya dek yansıtan Güneş'e yapmış olduğunuz gibi. O zaman Güneş'teki bu lekeler nedir? Tanrı'nın Oğulları'nın yeryüzünde maruz kaldıkları bu sıkıntı ve karışıklıkların doğal bir sonucu, bir yansımasıdır." (5757-1)

30 Ekim 1968'de Kentucky'de, Louisville "**Kurye Gazetesi**", Associated Press'in şu telgrafını yayınlıyordu: "Güneş'te meydana gelen fırtınalar, dün, kısa dalga radyo yayınlarında bozulma ve karışmalara neden oldu... Güneş manyetik alanının bazı bölgelerinde yoğun bir faaliyet gözlenmektedir. Bu beklenmedik faaliyetin, 1969 olarak tahmin edilen 'öfkeli Güneş'in yılı'nda meydana gelecek faaliyetlerin bir parçası olduğu sanılmaktadır. Demek oluyor ki, önümüzdeki sene, Güneş faaliyetinin on bir yıllık devrinin en azgın etkinliğine sahne olacaktır."

10 Ağustos 1969'da bir Güneş gözlem uydusu olan OSO 6, A.P.'in bildirdiğine göre "yeryüzündeki radyo haberleşmelerini bozan ve astronomlar için gerçek bir tehlike oluşturan Güneş dalgaları hakkında kesin bilgiler vermek" maksadıyla uzaya fırlatıldı. Bilim adamları özellikle dalgaların gücünü arttıran enerjetik dalgalar ile, Güneş yüzeyinde meydana gelen ve uzaya, yeryüzünde-

ki iklimlere, canlıların hayatına etkide bulunan ve hatta zelzelelere de sebep olan radyasyonlar yollayan termonükleer patlamalar ile ilgilenmektedirler.

Böylece Etki ve Tepki Yasası'nın ya da başka deyişle, Karma'nın evrensel olduğu görülmektedir. Cayce, bıkmadan, usanmadan, geçmişteki, şimdiki ve gelecekteki karışıklıkların, sıkıntıların, alt üst oluşların, zelzelelerin insanın itaatsizliğinin sonuçları olduğunu tekrarlayıp durmaktaydı. Şayet bu doğru ise, Kutsal Kitap'daki "Kendi kendinizi kandırmayınız, Tanrı kendisiyle alay ettirmeyecektir." ayeti yeni bir anlam kazanmaktadır. Sebep-Sonuç Yasası, şimdiye dek düşünemediğimiz ölçüde önemli olabilir.

İKİNCİ KISIM

GELECEK VE YENİ DÜZEN

Büyük ümitlerle dolu yeni bir çağ yakında başlayacaktır. Görünüşe göre statüko* daha fazla sürüp gidemez; zaten bizlere yeni zamanları karşılayabilmemizde hiçbir şekilde yardım edemeyeceği de ortadadır. Ancak, yeni çağ tarafından tutulan yol ne olursa olsun, 1998'den itibaren bizleri nelerin beklediğini biliyor muyuz acaba?

Ortodoks komünizm, haksızlık ve insafsızlıkları yüzünden zaten çoktan aşılmış durumdadır. Sosyalizm, diktatorial bir idarenin çok güçlü bürokrasisine ve zulmüne doğru götürme riski taşımaktadır. Zaten daha önceden miyop olan kapitalizm ise artık iyice körleşmiştir ve görünüşe bakılırsa neleri riske soktuğunu görebilecek bir kapasitesi yoktur.

"Tüm insanlar kardeş olmaya mecburdurlar; bunun için de hiç değilse eşitlik, kardeşlik ve anlayış temelleri üzerine kurulmuş olan tek bir düşünce etrafında, ancak tek bir amaçla ve tek bir umutla birleşmeleri elzemdir." (5053-L-1)

İnsanlar arasında kardeşlik ve Tanrı'nın babalığı prensibi sonuçta üstün gelecektir ve "beraberce çalışılan ve ahenkli" bir toplumda "herkes, birliği göz önünde tutarak, tüm insanların hayrına çalışmak zorundadır." "Ancak işi dünya ölçülerinde ele almak, milliyetçiliği bir kenara atmak ve uluslararası bir para yaratmak ya da değiş-tokuş değerlerinde bir enternasyonalleştirmenin meydana getirilmesi şarttır." demektedir Cayce. Ve de gecikmemek zo-

(*) Süregelen durum.

rundayız. Altın rezervlerimiz ve ödemeler dengesi tehlikededirler, Fransız Frangı'nın, Lira'nın ya da Dolar'ın tahrip oluşları ağır bir enflasyon, ekonomik kriz ve bir kaos yaratma rizikosunu göstermektedir. Kapitalizmdeki Aşıl'ın topuğu belki de bu noktadadır. Cayce, bizleri, parasal sorunlar yüzünden yeni bir savaş çıkabileceği konusunda uyarmaktadır.

Yeni Çağ'a gelince, "Meydana gelecek olan değişikliklerle birlikte, gerçek Amerikacılık, tıpkı Frank-masonlukta olduğu gibi, insanların kardeşliği ile ifade olunan ve tezahür eden evrensel düşünce, dünya işlerinin çözümünün kuralı hâline geleceklerdir. Bundan, tüm dünyanın muazzam bir masonluk cemiyeti durumuna geleceği anlamı çıkarılmamalıdır ancak, orada savunulan prensipler, oluşacak olan yeni barış düzeninin esasını, temelini teşkil edeceklerdir." (1152-11)

Böylelikle, yeni düzen evrensel olacaktır ve uluslar barış içinde, birbirleri ile dostça ilişkilere yeniden başlayacaklardır. Modern teknolojinin ihraç edilmesi -tarımdaki Yeşil Devrim- tam gelişim hâlindeki bir nüfusun beslenme sorunlarını çözebilir ve çözmek de zorundadır. Burada gerekli olan toprak değildir; hatta bu fazlasıyla da vardır. Demografların açıkladıkları istatistikler yeryüzündeki tüm insan nüfusunun, üç buçuk milyar insanın (*), her beş kişilik bir aileye çeyrek hektarlık bir alan verildiği takdirde Alaska yüzölçümündeki bir kara parçası üzerine yerleştirilebileceğini ortaya çıkarmıştır. Birleşik Devletler'de nüfusun %70'i, ülke yüzölçümünün %2'sini bile ancak işgal etmektedir. Sorunun çözümü hiç şüphesiz, endüstrinin merkezden idare edilmemesine ve kırsal ve şehirselsel bir dengeye bağlıdır.

"Demografik patlama"nın tehlikeleri hakkında anlatılması mümkün olan her şeye rağmen, bu, bizi inandırmak istediklerinden çok daha az tehdit edici bir yapıdadır. Sorun, herkes için fazlasıyla ve gayet bol olan doğal kaynakların dağılımının ekonomik sisteminde yatmaktadır. Büyük korku, günümüz rejimleri altında ihtiyaçların tatmin edilememesinden kaynaklanmaktadır.

Cayce, "okumaları"nda yeni çağın ekonomik sisteminin ke-

(*) (1972'nin rakamı) Bu rakam günümüzde (1990) 6 milyara yaklaşmıştır.

sin tabiatını tarif etmemekte, ancak onun esasını vermektedir. Bu, bizim tüketiciler ya da üreticiler kooperatiflerinin bir tür kopyası niteliğinde bir "kooperatif, koordinasyon" toplumu olacaktır. Aracılığın, tam kudrete sahip işverenlerin, tröstlerin zararları böylece ortadan kaldırılmış olacaktır. Günümüzde yer yer görülen ortaklaşa yaşam biçimi, bunun şimdiden belirtisidir; hipilerin oluşturduğu "komünler" belki de bu yolu açmaktadırlar. Ancak ekonomik bakımdan, bir hususi kapitalizm sisteminde hayatlarını sürdüremezler. "Grup kapitalizmi" daha fazla ümit vermektedir.

Birkaç zamandan beri Amerikan ekonomik yaşamında sessiz bir ihtilâl gerçekleşmekte ve hür teşebbüs sistemine yeni bir boyut getirmektedir. Onar yıllık duraklamaların ardından kooperatif organizasyonlarının önemli ölçüde çoğalıp büyümeleri, eskinin o karşılıklı yardıma dayanan öncü ruhunu yenilemekte ve canlandırmaktadır. Bunlar tüm sosyal ve ekonomik sancılarımızın çözümünü olabilirler. Ek olarak, sosyalist bir devlette şiddetle hüküm süren bir yönetimin koyduğu hacizi de önleme imkânını vermektedir.

Kooperatif teşebbüsler, gayet doğru bir şekilde "halkın kapitalizmi" olarak isimlendirilebilirler. Herkes ona katılır ve bu, müşterilerin herkesin yararını amaçlayarak yönettikleri kooperatif üyelerini kullanan müdürleri işe alan yönetim konseyinin üyeler tarafından seçildiği bir tür karşılıklı yardımlaşma cemiyetidir. Amaçları, yatırımlar sayesinde para kazanmaktan çok, parayı biriktirmektir. Temel bakımından, kooperatifler herhangi bir teşebbüs gibi yürütülmektedir ancak önemli farklılıklar da gösterir, çünkü bunlar kazanma arzusu ile değil, birleşme ve karşılıklı yardımlaşma ile motive edilmektedir. Bu ortak ve paylaşılmış amaç duygusu, organizasyon ruhudur. Çoğunluğu kendi şahsî kârlarını asla gözetemeyecek olan iştirakçiler, operasyonu ve bitmiş ürünleri kontrol ederler. Sahip olunan işlerin sayısı ne olursa olsun, kural herkes için aynıdır: "Bir üye, bir oy", ki bu da, topluluğun bir büyük hissedarlar azınlığı tarafından yönetilmesine engel olur.

İsveç'te, ham ürünün %15'i, kooperatiflerin elindedir. Nor-

veç'tekiler perakende ticaretinin %11'inden sorumludurlar. Danimarka'da süt ürünleri ve kümes hayvanlarından elde edilen ürünler düzenlenmiş kooperatifler tarafından satın alınmakta ve hatta yine bunlar tarafından satışa çıkarılmaktadır ve küçük ziraatçiler, ziraî malzemelerini ortaklaşa kullanmaktadırlar. Onlarca yıldan beri bu uluslar sağlam bir ekonomi ve pek az bir enflasyon yaşamaktadırlar, ayrıca, işsizlik gibi bir sorunları da yoktur. Ve özel teşebbüs, onlarda daima gelişme hâlinindedir.

Dünya üzerindeki en eski kooperatif -hâlâ daha mevcuttur-, 1812 senesinde İskoçya'da kurulmuştu. O zamandan bu yana, Avrupa'daki kooperatifler, küçük perakende mağazalarından büyük pazarlara ve dağıtım, üretime ve fabrikasyona geçerek muazzam bir hamleyi gerçekleştirdiler; çiftliklerde yetişen hayvanların etlerini muhafaza etmek için soğutma fabrikaları kurdular. Federal Almanya'da, İtalya'da, Fransa'da, Büyük Britanya'da, İrlanda'da, Yunanistan'da, Pakistan'da, Hindistan'da, Seylan'da, Kanada'da ve "hür dünya"nın diğer pek çok uluslarında gayet nüfuzlu tüketiciler birlikleri mevcuttur. Birleşik Devletler'de kooperatiflerin varoluşları 1845'de başlar, ancak çoğalmaları 1961'den itibaren olmuştur ve bilhassa son beş senedir (*) büyük ölçüde yayılmışlardır.

Ancak, tam bir değişimler devri yaşamaktayız ve bunlar, günümüzde, tarihimizde hiçbir vakit görülmemiş olan bir süratle meydana gelmektedir. Bu kritik zamanlarda şu ya da bu ülkede yaşıyor olmamız da bir anlama sahiptir. Bizler hepimiz, Büyük Plân'ın parçalarıyız. Şayet insan, yaşamak için yeni bir kâinat istiyorsa, bunu bizzat kendisi şekillendirmek zorundadır. En korkunç düşmanı, yine kendisidir. Hür iradesi sayesinde, kuvvetli olanın hayatta kalabildiği orman kanununa uygun yaşamı seçebilir; hatta Tanrı'ya meydan okumayı bile tercih edebilir. "Ancak, kişilerin faaliyetinde, düşünce ve teşebbüslerinde, bir şehri ya da ulusu, ruhsal yasaların uygulanışı vasıtasıyla, birlik içinde muhafaza etmeyi sağlayan şartlar mevcuttur. Kalplerin ve ruhların eğilimleri, bu alt üst oluşların mümkün olduğunu göstermektedir... İlâhî Yasa

.....
(*) 1972'de yazılmıştır.

önünde eğildiği zaman, insanın bu kaosa bir düzen kazandırdığı da gerçektir. Tam tersine hareket edip, önemsemediği zaman ise enkarnasyonu boyunca kaosu ve yıkıcı güçleri getirmektedir.” (3976)

Bizler, kendi şahsımızı doğrudan ilgilendirmeyen tüm şeylere karşı vurduğum duymaz kalma eğilimindeyizdir; bu da temelde tüm diğer sorunlarda da olduğu gibi, ruhsal bir problemdir. Kayıtsızlığımız, egosantrizmimiz (benmerkezciliğimiz) ölçüsündedir. Örneğin, kamu işlerindeki topluca kendini tatmin ediş olgusu, kendi şahsî çıkarları peşinde koşan bir azınlık tarafından hızla ele geçirilen bir boşluk yaratmaktadır. Böylelikle, milletler genel olarak lâıyk oldukları hükûmet tarafından yönetilmektedirler. Ancak bu günler de geçip gitmektedir; gelecek, mücadeleye atılmaya hazır olduklarını çoktan göstermiş olan gençlere aittir. Bu bir reformcular neslidir; ama solculuklarını gayet tedbirli bir şekilde azaltmaya ihtiyaçları vardır. Tüm bu aşırıcular, beatnikler, hipiler, uzun saçlı, kolyeleri, madalyonları olan çıplak ayaklı pasifistler, Atlantisliler'e benzemektedirler. Üstelik, Atlantis teorisine de gayet güçlü bir ilgi duymaktadırlar.

Ulus daha da dikleşebilir. Tıpkı Cayce'in dediği gibi: “Tanrı'nın ruhu, kaostan barış ve ahenk çıkartmak için nasıl üzerinde uçuyor idiyse, böylece Ruh da, insanlara, ancak aynı ve tek bir yasa itaat ettikleri zaman mevcut olabilen bir barış ve ahenk içinde birlikte yaşayabilmeleri için, onlara barış, ahenk ve anlayış getirmek üzere yeryüzüne inmek ve onların kalplerini, beyinlerini ve ruhlarını yüceltmek zorundadır. Tüm ruhların kendi kendilerine sordukları tüm soruların tek cevabı ve tek çözümü Sevgi Yasası'dır. Günümüzdeki dünyasal şartların tek ilâcı budur.” (3976)

ÜÇÜNCÜ KISIM

TEKRARDOĞUŞ HAYATIN SÜREKLİLİĞİ

Böylece dünün, bugünün ve yarının mütecaviz ve ilerlemeyi seven tabiatlı insanları olan Atlantisliler'in hikâyesi sona eriyor. Bu kronikte verilen bilgileri ancak zaman güçlendirebilir ya da zayıflatabilir. Atlantis ve tekrardoğuş olgusu, insanın yeryüzündeki varlığının karmaşık sorunlarının tek çözümü olmasa bile, yine de en güçlüsü olarak görünmektedir. İnsan yalnızca doğru ve âdil bir yaşam beklentisi içinde değildir; bu yaşamın bir anlamı olmasını da ister. Atlantis ve insanın tekrardoğuşu teorileri en azından, şimdiye kadar yayınlanmış diğer hiçbir varsayımın yapamadığı ölçüde pek çok soruna çözüm getirecek yapıdadırlar.

Ancak geriye, incelenmemiş iki sorun daha kalmaktadır.

Hayatın anlamı ve amacı, "Niçin yeryüzünde bulunmaktayız?" sorusunun cevabı, insan ruhunun varoluşunda ya da olmayışında yatmaktadır. Şayet insan ilâhî ruha sahip değilse, o zaman bizler hepimiz diğerlerinden daha gelişmiş olan hayvanlardan ibaretiz, zeki primatlardan (*) gelişmiş bir ırkız demektir. Hayatın ne bir anlamı, ne de sürekli bir amacı olamaz; ebediyet içinde bir varoluş kıvılcımından ibaret kalır, daha fazlası değil. O zaman bizler de, tek kelimeyle uygarlaşmış hayvanlardan başka bir şey değiliz demektir. Hayat da sadece bir hiç uğruna pek çok gürültü yapmaktan ibaret olur.

Ancak, **uygarlaşmış** kelimesinin biraz aydınlatılması gerek-

(*) Primatlar: Maymunların dahil olduğu hayvanlar sınıfı.

mektedir. Modern şehirlerden, ulaşım ve haberleşmeden, taşımacılıktan, yeni elektronik âletlerden daha başka şeyleri kapsayan bir sözcüktür. Şayet gerçekten bir anlamı varsa, bu daha çok manevî bir yasanın kabul edilışıdır, insan onurunun ve haklarının şuurlu olarak müdafaa edilmesidir. İnsanın bir aklı, bir iradesi, bir şuuru vardır. İdealleri, prensipleri, asaleti vardır. Eflâtun, hayatın en büyük üç kuralını, Doğruluk, Güzellik ve İyilik olarak yazmıştır.

Neden? Neden sadece insan için?.. Başka hangi hayvan doğruluğun, güzelliğin ve iyiliğin değerini takdir edebilir ki? Güzellik tamamen izafidir ve görülen şeyde değil, onu görenlerin gözlerinde ve ruhunda mevcuttur. İyilik ise, bu dünyada her şeye rağmen hâlâ mevcuttur ve ilâhî saltanatın dışına çıkıldığında sahip olunması imkânsız bir fazilettir. Doğruluğa gelince, bu uçup gidici soyutlanma, emin olabiliriz ki insan ailesi dışında hiçbir anlam ifade etmemektedir. Hiçbir şempanze bundan söz edildiğini duymamıştır!

Şayet sadece iyi yetiştirilmiş hayvanlardan ibaret olsaydık, hayvanî içgüdülerden fazla pek bir şeye sahip olmazdık. Hayat sadece orman kanunu ile yönetilmek zorunda kalırdı; kas kuvveti ve hile her şeyden önemli olurdu. Kanun, adalet, edep ve terbiye için sebep kalmazdı; kibir, hırs, icatlar ve güven olmazdı; ve ne müzik, ne yaratıcı sanatlar ve ne de görünmeyene tapınma olmazdı. Ancak insan, nerede bulunursa bulunsun, nerede rastlanırsa rastlansın daima yüce bir varlığa hürmet gösterme ihtiyacı duymuştur. Şayet yeryüzünde yüce ise, her şeyi tamamen miras almıştır; kendisi için, bağımlılığını ve aşağı oluşunu anlamak için gözlerini yukarı kaldırması yeterlidir.

İnsanın bu uygarlığını ve bunun için harcadığı çabaları ancak insan kalbindeki ilâhî bir kıvılcım açıklayabilir. Hataları ve eksiklikleri ne olursa olsun, günümüz insanlığını; ruhun, insanın binlerce yıl boyunca gerçekleştirdiği olağanüstü manevî ve kültürel gelişmeleri açıklayan bu ruhsallık kıvılcımının varlığına inanmadan ele alabilmek imkânsızdır. Bu, onu ileri doğru iten harekete geçirci güçtür ve onu sık sık hayvanların bir hayli üstüne, neredeyse meleklerin biraz altına kadar yükseltir. Mark Twain günün birinde

insanın, utanan ve buna da aslında ihtiyaç duyan tek hayvan olduğunu söylemişti.

Şayet insanın bir ruhu varsa, bu durumda o ruhsal kaynaktan geliyor demektir. Demek ki onu yaratmış olan evrensel bir güç, varlık ya da şuur mevcut olmalıdır. Mutlaka yaratıcı bir Tanrı olmalıdır. Kanun, bir kanun yapıcıyı gerektirir. Ve bedenın meyvelerinden ve zevklerinden haz almanın dışında da bir amaç, bir anlam bulunmalıdır. "Doğa Yasaları" öyle tesadüfen yapılmış değildir.

Şayet tüm bunlar doğru ise, gerçekte bizler, yeryüzündeki yabancılarız. Ve hiçbir endişe duymaksızın şunu iddia edebiliriz ki, eğer bizleri sığınağıımıza doğru götüren herhangi bir işaret, bir anlam, bir ışık olmasaydı burada bulunmayacaktık. Şu da bir gerçektir ki hiçbir baba evlâtlarını zalim bir dünyanın tehlikelerine vicdan azabı çekmeden terk edip gidemez, onları "yaşamın" rastlantılarına teslim edip de tamamen unutamaz. Demek ki, içine dalmış olduğu bedbahtlıktan insanı kurtaracak olan bir çıkış yolu mevcuttur. Tekrardoğuş (reenkarnasyon) ve Karma, bu içinden çıkılmaz gibi görünen durumun tek gerçekçi çözümleri olarak belirmektedirler.

Tekrardoğuş teorisi, bilimsel olarak ispatlanması imkânsız görünmektedir ancak, onun geçerli olduğunu gösteren sayısız kanıtlar bulunmaktadır. Bunlardan bazıları ise gayet maddî, elle tutulabilir cinsten kanıtlardır.

Hemen hemen tüm insanlar, tanımadıkları birileri ile karşılaştıklarında ya da yabancı bir ülkeyi ziyaret ederlerken bir "dejavü" (*) hâlini yaşamışlardır. Şuuraltı hafızasına derin biçimde gömülmüş durumda bulunan bir şey aniden tanınan, bilinen bir hâle gelir. Şair Shelley, ülkenin daha önce hiç gitmemiş olduğu bir bölgesinde bir dostu ile birlikte seyahat etmekte iken, yanındakine buralardan daha önce geçmiş olduğuna dair garip bir duygu taşıdığını söylemişti. "Şu tepenin ötesinde eski bir yel değirmeni vardır." demişti. Yollarına devam etmişler ve tepenin üstüne ulaştıklarında ileride öylece durmakta olan yel değirmenini görmüşler ve

(*) *Dejavü: Önceden görmüşlük, önceden yaşamışlık duygusu.*

hassas ruhlu bir kişi olan Shelley hemen bayılıvermişti.

Psişik ilimler sahasında ünlü bir uzman olan Prof. Hereward Carrington, eski bir şatoyu hayatında ilk kez ziyaret eden bir adamın öyküsünü anlatır. Tuğladan örülmüş bir duvarı işaret ederek "Burada bir zamanlar bir kapı vardı." demişti. Kimse böyle bir kapının varlığından söz edildiğini duymamıştı; ancak yapılan bir anket sonucu yüzyıllarca öncesinde üzerine duvar örülmeden evvel burada gerçekten de bir kapının bulunduğu kanıtlanmıştı.

Laure Reynaud isimli bir Fransız kadın, sürekli olarak kendisinin geçmiş bir hayatında daha sıcak bir iklimde ve bir konakta yaşadığını, gayet zengin ancak verem hastası olduğunu söyleyip duruyordu. Evi ve manzarayı çok net biçimde hatırlıyordu. Kırk beş yaşına geldiğinde İtalya'ya ilk kez gitti ve Génes'de İtalyan bir dostuna "hatıralarından" söz etti. Konuşmasının bir yerinde İtalyan arkadaşı "Ama ben bu evi tanıyorum." diye haykırdı ve onu oraya götürdü. Söz konusu yere vardıklarında Laure Reynaud başını iki yana sallayarak "Hayır, burası değil ancak ev pek uzakta değil." dedi. Kendi bilgileri sayesinde, tarif etmiş olduğu yeri sonunda buldular. "İşte, yaşamış ve ölmüş olduğum yer! Ama mezarlığa gömülmemiş olduğumdan çok eminim. Beni kiliseye gömdüler." Kütüklerdeki kayıtlara bakılınca, Laure Reynaud'nun bahsettiği kişinin uzun bir hastalıktan sonra Albaro'nun evinde öldüğü ve Notre-Dame du Mont Kilisesi'ne gömülmüş olduğu ortaya çıkmaktadır.

Buna Hindistan'da, Muttra'daki meşhur Shanta Devi vakası da eklenebilir. O da eski yaşamındaki kocasını, aile büyüklerini, evini ve yaşadığı semti tanımıştı.

Birçok Amerikalı, Birleşik Devletler'de konser turnesine çıkan beş yaşındaki küçük Çinli kızı hatırlamaktadırlar hiç şüphesiz. Çocuk hiçbir müzik öğrenimi görmemişti ve ailesindeki hiç kimse de müzikle uğraşmamıştı. İçgüdüsel olarak çalıyordu ve bununla beraber inanılmaz bir yeteneği vardı. Piyanonun klavyesine yetiştirmek için bile ayak parmakları üstünde kalkan bu minik kız, herhangi bir parçayı tek bir dinleyişten sonra aynen çalabiliyordu.

Harika çocuğun sırrı, ruh varlığın geçmişteki bir ya da birçok yaşamında mükemmel bir sanatçı olmasında yatmaktadır.

Bu fenomen hiç şüphesiz Amerikan Kuzey-Güney Savaşı'na karşı son zamanlarda gösterilen ilgi artışını da izah etmektedir. Bu savaşa katılmış olan çok sayıda kişi günümüzde yeniden dünyaya gelme fırsatı elde etmişlerdir. Böylelikle insanın sezgisel içgüdülerinin temelinde yatan neden açığa kavuşmuş olmaktadır.

Londralı bir marokenci olan Ted Sterrett vakası da en şaşırtıcı olanlardan biridir. Sterrett resim yapmayı çok seviyordu ancak yeteneği orta düzeydeydi. Günün birinde, kendisine ıstırap vermekte olan ve tıbbın da iyileştiremediği astım hastalığını kendi kendisinin geçirip geçiremeyeceğini sormak üzere bir ipnotizöre gitti. Ancak ipnoz durumuna geçtiğinde çok şiddetli biçimde resim yapma arzusu duydu. İpnotizör kendisine derhal bir resim sehpası, tuval, boyalar ve fırçalar getirdi. Bir saat kadar sonra Sterrett uyandı ve karşısında bilinmeyen bir sokağın tanımadığı bir stilde yapılmış olan bir resmini görünce hayrete düştü.

Sterrett bu tuvali dükkânına astı ve birkaç gün sonra da bunun, Sterrett'in hiçbir zaman gitmemiş olduğu Milano'daki bir sokak olduğunu söyleyen bir müşterisi resmi satın aldı. Cesaret bulan Sterrett yeniden ipnotizöre gitti ve uykuya geçtikten sonra bu kez, devrilmiş ya da kesilmiş ağaç gövdeleriyle dolu bir arazinin resmini yaptı. Bir yabancıнын dükkânına gelmesine ve bunun Güney Amerikalı bir yerli kabilesinin mezarlığı olduğunu kendisine anlatmasına kadar resmin mânâsını anlamadı. Sterrett ipnoz altında resim yapmayı sürdürdü. Bir hafta içerisinde on dokuz tuval sattı ve bir resim galerisi kendisine eserleri ile bir sergi açması teklifinde bulundu.

Bridey Murphy, İrene Specht ve Jean Donnelson olayları da hayli tanınmıştır. Bu kişiler ipnoz altında iken, 19. yüzyıl İrlandası'nda, Eski Mısır'da ve A.B.D.'deki iç savaş sırasında sürdürmüş oldukları geçmiş yaşamlarının ayrıntılarını hatırlamışlardır. Bu kişilerin anlattıkları şeyleri çürütmek maksadıyla yapılan bazı açıklamalar, tekrardoğuş varsayımından çok daha fantastik bir görünümündedir. İpnotize edilmiş olan süjenin ipnotizöre zevk ver-

mek amacıyla her şeyi söyleyebilecek bir hâl içinde bulunduğu, ancak anlattıklarının gerçeklerle alâkası olmadığını iddia etmektedirler. Bu üç kadın da iddialara karşı çıkmakta asla tereddüt etmemekte ve seans esnasında ipnotizör tarafından yöneltilen şaşırtıcı ve yanlış soruları kesin ifadelerle düzeltmektedirler. Soruları soran kişiler tarafından etki ve telkin altında bırakıldıkları da iddia edilmiştir, ancak bu da imkânsızdır. İpnotizörler bu iş için yeterli bilgiye sahip değildiler; söz konusu devirler ve ülkeler hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyorlardı. Son olarak ve özellikle şunu belirtmek gerekir ki insan kişiliği öyle çabucak etki altına alınmayacak denli derinlere demir atmış, karmaşık, çelişkili ve garip tavrılıdır.

Bizler hepimiz kendine has varlıklarız; ancak aramızdan bazıları diğerlerine nazaran biraz daha özeldirler. O hayatlarında içinde bulundukları durumu tek bir yaşamda elde etmiş olması imkânsız kişilerin sayısı çoktur! Kalıtım ve genlerin de bir rolü vardır ancak sadece nasıl sorusunun cevabı olarak söz konusu edilmektedirler; asla neden sorusuna cevap oluşturmazlar ve fiziksel sebep ve sonuçlarla alâkalıdırlar, asla psişik olanlarla değil.

Virginia Üniversitesi psikiyatrlarından Dr. Ian Stevenson, geçmiş yaşamlarını hatırlayan kişilerle ilgili sayısız vakayı inceledi ve başka şekilde açıklanması imkânsız olan en az 44 olay tespit etti. Ancak kendisi, bilimsel çevrelerde tekrardoğuşa inanan ve ilgilenen tek kişidir. Enteresandır, bir Çekoslovak araştırmacılar grubu da bu konuda araştırmalar yapmaktadırlar. Ve Sovyetler Birliği, parapsikoloji incelemeleri için bir senede on üç milyon dolar harcama yapmaktadır. A.B.D. yönetimi ise buna karşı tamamen ilgisizdir.

Amerika'da hâlâ daha duyular dışı idrakin ve Duke Üniversitesi'nden Dr. Rhine'in çalışmalarının gerçekliğini "ispat etme" peşinde koşulurken, Ruslar ise bunu iletişimlerde, vs., nasıl daha iyi kullanabileceklerini araştırmaktadırlar. PSİ'yi (psişik kabiliyetler) etkileyen faktörleri kontrol etmeye teşebbüs etmektedirler ve makaleleri bilimsel dergilerde yayınlanmaktadır. Bilim adamları Cayce, Croiset, Serios ve diğer "durugörürler" ile ilgili görüşmeler

ve konferanslar yapmaktadırlar. Rus bilim adamlarının telepati, telekinezi ve ipnotizma alanındaki çalışmaları A.B.D.'de yapılmış olanları aşmaktadır ve hatta auranın fotoğrafını çekmek için, özel bir âlet bile yapmışlardır; bu Amerikalı bilimciler tarafından hiç bilinmeyen ve hatta kötülen bir fenomendir. Ostrander ve Schroeder, *Demir Perde Gerisinde Psişik Keşifler* isimli kitaplarında, insan bedenini çevreleyen elektromanyetik alanı tespit eden âletin Leningrad Üniversitesi biyolojik sibernetik lâboratuarında kullanılmakta olduğunu yazmaktadırlar.

Tüm bunların dinî anları gayet bellidir. Tüm dünya ile âdet alay edercesine, insan ruhunun varlığını bilimsel olarak ilk kanıtlayacak kişiler belki de komünistler olacaklardır. Ateizm de ölüp gidecektir. Bununla beraber ortodoks dinler kendilerini aniden gayet sıkıcı bir konumda bulma tehlikesiyle karşı karşıyadırlar.

Kilisenin tekrardoğuş karşısında almış olduğu tavır geçici gibidir. İnsanî sorunları açıklamak için yaptığı teşebbüsler gayet belirsizdir, hayalîdir ve pek ikna edici değildir. Şüpheciler durumuna gelmiş olan entellektüeller kiliseyi terk ettiler, çünkü rahipler bunun anahtarlarını kaybetmiş bir hâldedirler. Bu zalim dünyanın tüm kötülükleri ve haksızlıkları, belirsiz bir "ahirette" tamir edileceklerdir. Asla kesinlik kazanmamış olan herhangi bir maji sayesinde "kurtarılmış olanlar" hak etseler de etmeseler de ebedî hayatı miras olarak alacaklar. Şüphesiz, böyle bir "cennet" dünyanın tüm günahlarına bulanmış bir hâlde, bütün cennetsi vasfını yitirecektir. "Cehennemlikler" ise ebediyen arafta bırakılacaklardır; halbuki Kitab-ı Mukaddes "Tanrı, ne günahkârın ne de ruhun ölümünü istemez." açıklamasını yapmaktadır. Daha da garip olanı, kilise, doğumdan itibaren ruhun ölümsüz olduğu hususunda fazlasıyla ısrar etmekte, ancak onun "doğumdan önceki" durumuna değinmekten âdetâ korkmakta ve bunu yok saymaktadır.

Şayet kilise haklıysa, Yaradan'ın, evlâtlarının %99'unu yitirmekte olduğu rahatlıkla düşünülebilir, ki bu da ihtimal dışı bir hâldir. "Ebediyen cehennemde kalmak" ise, gayet kısa sayılabilecek bir yaşam süresince işlenmiş birkaç günahın bedelini ödemek açısından biraz fazla uzun bir zaman ve biraz fazla abartılı bir ceza

değil midir? Ancak "cehennem" ve "ateşte yanmak ve lânetlenmek" korkusu artık mazide kalmıştır ve yetersiz olmaktadır. İşte bu yüzden modern vaizler artık seslerini yükselterek ve âdeta gürleyerek konuşmayı bir kenara bırakmış, tehditkârca tavırları çoktan terk etmişlerdir ve daha özgür, ancak iki anlama da gelebilir nitelikli konulara itibar etmektedirler.

Geleneksel tarihte anlatılan İsa'nın (Ebedî Mesih'ten ayrıdır) tekrardoğuş fikrini doğrudan öğretmiş olduğu hususunun Yeni Ahit'te asla söz konusu edilmemiş olduğu doğrudur. Ancak bu onun inanmadığı ve asla söz etmemiş olduğu anlamına da gelmez; sadece İncil yazarları bunun hakkında hiçbir şey söylememişlerdir, o kadar. Fiilen, ölümsüzlük, ta başlangıçtan itibaren zımnen gerçek olarak kabul edilmiş görünmektedir. Bu, bazı toplumlarda, bilhassa Essenîler'de ve Gnostikler'de basit bir dogma durumundaydı. İşin en çarpıcı yanı, İncil yazarlarının, tekrardoğuşu ne reddetmiş, ne de mevcut olmadığını iddia etmiş olmalarıdır. Çünkü bu, onların yaşamış oldukları dönemin ortak bir inancı durumundaydı ve sadece, materyalist Saddukîler tarafından sert biçimde reddedilmekteydi, o kadar.

Cayce'in "okumaları" İsa'nın Essenîler tarafından yetiştirildiğini, İsa'nın onların öğretisini aldığını ve Essenîler'in de doktrinlerinin temeli olarak hayatın sürekli oluşunu kabul ettiklerini belirttiğine göre, İsa'nın, bu ortak şekilde kabul edilmiş olan kavram üzerinde hiç durmamış olduğunu varsaymak pek makûl olmayacaktır. Ya da şayet bundan söz etmişse ve İncilciler de onun sözlerini sadakatle aktarmışlarsa, demek oluyor ki o bölümler daha sonra metinden çıkarılmışlardır. Sayısız kaynaklar bunun aynen böyle cereyan etmiş olduğunu ortaya koymaktadırlar; ayrıca Nâsıralı'nın (*) tüm söylemiş olduklarının Kutsal Metinler'de yer aldığını ispat edebilecek hiçbir kanıt da mevcut değildir.

Londra'daki City Temple'ın (Şehir Tapınağı) ünlü tanrı bilimcisi Prof. Leslie D. Weatherhead, "İlk Hristiyan kilisesi 533'deki İstanbul (Constantinople) ruhanî meclisine dek tekrardoğuşu kabul etmiş ve bu olgu, bu meclis tarafından ikiye karşı üç oyla red-

(*) Nâsıralı: Hz. İsa.

dedilmiştir. Orijen, Aziz Augustin ve Aziz François d'Assise bunu gerçek kabul ediyorlardı." açıklamasını yaptı. O devirdeki sayısız lânetlemelerin kurbanlarından biri olan ilk Hristiyan tanrı bilimcilerinden Orijen (185-254), ruhun ölümsüzlüğü hakkındaki fikirleri yüzünden diğer pek çoklarıyla birlikte aforoz edilmişti.

Yeryüzündeki her doğumun yeni tek ve özel bir yaratılış olduğu yalnızca insan tarafından varsayılmıştır. Sonuç olarak, tek bir hayatın mevcut olduğu fikri Hristiyanlığın yanlış bir tefsirinden kaynaklanmaktadır. Zaten Tevrat'ta ya da İnciller'de hiçbir bölümde bunu destekleyen bir ifadeye rastlanmaz. Tabiatla da bunun en ufak bir kanıtı bile yoktur. Tam tersine, tabiat bizlere bitip tükenmek bilmez şekilde hayatın sürekli oluşunun örneklerini verip durmaktadır; tıpkı sonbaharda "ölen" ve ilkbaharda "tekrar doğan" ağaçlar gibi; tıpkı mevsimler siklusunun tekrarlanması, tıpkı yeni günlerin doğuşu gibi...

Cayce'e ve diğerlerine göre reenkarnasyon (tekrardoğuş) doktrini, Hristiyanlığın ilk kilise babaları tarafından halka benimsendiği zamanda terk edilmiştir. Yalnızca Yahudiler'in gizli dinleri olan Kabbala ve Gnostikler'in mukaddes kitapları bu prensibi muhafaza etmişlerdir, çünkü Esseniler uzun süreden beri ortadan kalkmışlardı. Bunu bilen insan sayısının da az olduğu göz önünde tutulursa, din adamları tarafından kısa bir sürede hasıraltı edilmiş olduğunu düşünebiliriz. Halkın bunu bilmesinin yararlı olmayacağı düşünülüyordu. Ve ardından da kitleler için daha cazip ve daha kolay bir dinin yaratılmasını sağlamak üzere sorumluluğun yükü bireyin omuzlarından alınıp İsa'nın omuzlarına aktarıldı. Ve Hristiyanlık dogmatikleştirildi, şekerlendirildi ve insana adapte edildi, çünkü insan ona ruhsal bakımdan uyum sağlayabilecek bir kapasitede değildi.

Rahiplerin düşünce tarzları mantıklı idi ama ahlâkî olmaktan uzaktı. Materyalist olan insan Karına'nın, Sebep-Sonuç ve Şaşmaz Adalet Yasası'nın sonuçlarını unutmak ya da göz ardı etmek suretiyle şöyle düşünme eğiliminde olacaktı: "Mademki başka hayatlarım da olacak, o hâlde şimdiki yaşamım için neden endişe edeyim?" Bundan, zaafıları için mazeret uydurma şeklinde yarar-

lanma yoluna gidecekti. Üstelik de tekrardoğuş, ruhban sınıfının gücünü ve otoritesini azaltacak, itaat altına alma kudretlerini yok edecekti. Sonuç olarak tekrardoğuş doktrini, o devir için belki de bilgece sayılabilecek bir teşebbüs neticesinde ortadan kaldırıldı.

Bu arada Cayce'e göre tıpkı piramitlerde olduğu gibi, Vati-kan'da da insan ruhunun tekamülünün tüm öyküsü muhafaza edilmektedir ve bütünüyle açıklanması ancak insan bunu anlayabilecek ve buna bağlı sorumlulukları üstüne alabilecek bir ruhsal olgunluğa eriştiğinde mümkün olacaktır. Bazı kişiler başlangıçtan itibaren tüm hakikati bilmişlerdir.

Hayatın sürekliliği prensibine inananlar kiliseyi insafsızca suçlama hatasına düşmemelidirler. Çünkü ne de olsa iki bin sene boyunca meşalenin taşıyıcısı o olmuştur; zaman zaman eksik bir biçimde de olsa sevgi mesajını vaaz etmiş ve insanların kardeşliğini ve Tanrı'nın babalığını öğretmiştir. Günümüzde daha derin bir felsefeyi içermeyişi, üzücü olmaktan ziyade gayet açık ve anlaşılır bir durumdur. Kilisenin değerini takdir ederken dürüst davranmak zorundayız. Günümüzün rahipler sınıfı ve tanrı bilimcileri mabet merdivenlerinde ıvır zıvır satanlar derecesine düşmüş olmalarına rağmen 6. yüzyılda cereyan etmiş olanlardan yine de şahsen sorumlu değillerdir. Tıpkı Billy Graham'ın dediği gibi: "Kilise kusursuz değildir ve şayet öyle idiyse bile siz içine gireceğiniz andan itibaren kusurlu hale gelecekti." Bununla beraber doktrinlerin en müphem olanını vaaz etmektedir.

Böylelikle, asırlar boyunca etkisini ve gücünü yitirmiş olan kilisenin, içine düşmüş olduğu çıkmazın sorumlusu yine bizzat kendisidir. Şimdilerde ise geçmişteki yetersizliklerinin ve aşırılıklarının bedelini ödemek mecburiyetiyle karşı karşıyadır. Karma!

Kilise ayrıca, tekrardoğuş gerçeğinin en ufak bir şüphe dahi olmaksızın kabul edileceği ve yerleşeceği gün gayet sıkıntılı ve yıkılmaya mahkum bir duruma düşme rizikosunda bulunmaktadır. Ölü Deniz elyazmaları ya da keşfedilecek olan herhangi başka bir kadim belge bize bu kanıtı sağlayabilir. Böyle bir durum karşısında kilisenin ne yapacağı bilinmemektedir. Bekleyiş sürerken, yapabileceği tek şey bu konuda açık bir bakış açısı içinde bulun-

mak ve bir doktrin değişikliği durumuna karşı bir çıkış yolu aramaktan ibarettir.

Kutsal Kitap, yorulmak bilmez şekilde ebedî hayatı, ruhun ölümsüzlüğünü, insanın başlangıçtaki yaradılışını hatırlatıp durmaktadır. Cayce, "tekrar diriliş" sözünün esas olarak "tekrardoğuş" anlamına geldiğini ve bu bütünlük içinde ele alındıklarında Yeni Ahit'te bulunan pek çok metnin daha derin bir anlam içerdiklerini söylemektedir. Fikir yeni değildir ancak Kutsal Kitap'ı (*) incelemiş olanlara, daha önce hiçbir zaman iyi açıklanamamış olan karanlık bazı bölümleri aydınlatarak yeni bir anlayış ufku kazandırmaktadır. Diğer pek çok kısım da tekrardoğuş fikri göz ardı edilerek anlaşılmaya çalışıldığında pek makûl gelmemektedir. Bu arada tekrardoğuş kelimesini kullanışımız asla transmigrasyon (ruh göçü) ile karıştırılmamalıdır; bu sadece bazı Hindular'a ait olan ve ruhun insan bedenini terk ettikten sonra hayvan bedenine bağlanarak doğabileceği şeklindeki bir inançtır.

Tekrardoğuşun bizzat kendisi o kadar önemli değildir; Kutsal Kitap'a ters düşmez ve Hristiyanlık ya da Museviliğin temel prensiplerinde hiçbir değişiklik meydana getirmez. Asıl önemli olan onun alt ürünüdür: Bu Karma'dır.

Toplumlar uzun bir süre kendilerine şu soruları sorup durmuşlardır: İnsanlar arasında eşitsizlik neden vardır? Niçin bazıları tüm imkânları, parayı, eğitimi ve mutlu bir aile ocağının avantajlarını sağlayan ortamlarda doğarlarken diğerleri ise fakirlik, cehalet, elem ve sakatlıklar içinde dünyaya gelmektedirler? Niçin şu kişi zekâ ve yetenek ile ödüllendirilirken bir diğeri daha hayatının başlangıcından itibaren kendi hatalarından kaynaklanmayan ve tamamen kendi dışında gelişen bazı şartlar yüzünden geri zekâlılık ya da bozuk bir sağlık durumu ile cezalandırılmaktadır? Âdil bir Tanrı'nın adaleti nerededir?

Her insan kendine has bir kişilikle, hayli erken tezahür eden iyi ve kötü hatların karışımı olan bir şahsiyetle dünyaya gelir. Bu doğuştan mevcut olan eğilimler geçmiş hayatların hatıralarıdır. Fakat şayet ruh daha önce mevcut değil idiyse, o zaman bu karak-

(*) *Kitab-ı Mukaddes: (Tevrat ve İncil ya da Eski Ahit ve Yeni Ahit)*

teristikler bizzat varlık tarafından meydana getirilmiş değildirlir ve gerçekten ona ait olamazlar; bunlar ona önce kalıtım ve ardından da çevre tarafından empoze edilmişlerdir. Bu takdirde kişi, gerçekte kendine ait olmayan ve kendi kontrolü dışındaki şartlar yüzünden oluşmuş olan arzuları ve zaafırları dolayısıyla Tanrı tarafından nasıl sorumlu tutulabilir ki?

Bu soruların cevabını yalnızca "Karma Yasası" vermektedir. "Her kim ki esaret altına almaktadır, kendisi de esaret altına alınacaktır. Her kim ki kılıçla öldürmektedir, kendisi de kılıçla öldürülecektir."; bu da tek bir hayat olduğu prensibi kabul edildiğinde, hiç anlam ifade etmemektedir. "Bir hayata karşılık bir hayat.", "Göze göz ve dişe diş..." Bu eski yasanın yaşlı kuralları efsaneleri oluşturacaktı. Ancak Karma Yasası ışığında bakıldığında, tekrardoğuş ile birlikte asıl anlamlarına kavuşmaktadırlar.

Karma, tıpkı "Kendinize yapılmasını istediğiniz şeyleri başkalarına yapınız." sözünün de açıkladığı gibi, faaliyette olan Sebep ve Sonuç Yasası'dır. Karma'dan kaçmak mümkün değildir. "Kendi kendinizi kandırmayınız: Tanrı kendisiyle alay edilmesine izin vermez. Çünkü insan ne ekecekse onu biçecektir." Tıpkı Nasıralı'nın dediğı gibi: "Doğrusu ve doğrusu size derim ki; yer ve gök sürüp gittikçe, her şey tamamlanıncaya dek, yasadān tek bir harf bile çıkarılmayacaktır." Ve ayrıca: "Doğrusu ve doğrusu size derim ki; tüm borçlarınızı ödemedēn buradan gidemeyeceksiniz.", "Doğrusu ve doğrusu size derim ki; bu nesil her şey tamamlanmadan önce ortadan kalkmayacaktır." İnsan, hatalarının borçlarını son kuruşuna varıncaya dek ödemek zorundadır ve insanın yeryüzündeki soyları, her şey tamamına ermeden, tüm borç ödenmeden sona ermeyecektir. İnsan ancak faaliyette bulunarak öğrenebilmektedir, çünkü ancak yaşamış olduklarını gerçek anlamıyla bilebilmektedir. Tekâmül ıstırapla olmaktadır.

Hayatın sürekli olduğu fikri ışığında, Tanrı gerçekten de merhametli, adaletli ve bilhassa sabırlı bir Tanrı'dır. "Kusursuz olunuz.", görünüş olarak gerçekleştirilmesi imkânsız gelen bu emre, İnciller'in hemen her kısmında rastlanmaktadır.

Böylece insanların hayatı, yine bizzat insanlarca tasarlanmış

bir plânı izlemektedir. Bu, aşkların, sevgilerin, nefretlerin, korkuların, arzuların, ailelerin, dostların, grupların ve ulusların oluşturduğu bir karmik plândır. Cayce'e göre her ruh varlığının kendi özel karmik şeması vardır. Bunlar iki tiptedir ve tıpkı ölüm gibi sadece bir varlık seviyesinden diğer bir varlık seviyesine geçişten ibaret olan doğum ile birlikte getirilirler: İlk olarak beden dışındaki, kozmik plândaki yaşamlardan hâsıl olan zihinsel itilimler; ikinci olarak da çeşitli dünya hayatlarının sebep olduğu heyecansal eğilimler. "İlgi" kelimesi gezegenlerde sürdürülmüş olan yaşamlardan kaynaklanan manevî eğilimleri tam hakkıyla ifade eder; "duygu" kelimesi ise geçmişteki bedenli yaşamlarımızdan kaynaklanan ve ortada görünür bir sebep yokken bizlerdeki kavramak, hissetmek ve öğrenmek gibi heyecansal itilimleri en iyi biçimde ifade etmektedir.

İşte bu yüzden insan hayli karmaşık bir varlıktır. Her düşünce, her kelime, her hareket, doğasının genel yapısına katılırlar ve karmik şemasının bir parçası hâline gelirler. Cayce, " 'büyük inşa edici' ruhtur ve hiçbir çaba asla boşuna değildir." demektedir. Ağır ve derece derece, şimdi olduğumuz ve gelecekte olacağımız varlığı inşa etmekteyiz. İçinde bulunduğumuz şartlar hak etmiş olduğumuz, lâıyk olduğumuz şartlardır. Ve bugün yaptıklarımız bizlere daha ileride, daha sonraki bir yaşamda etkide bulunacaktır; çünkü insan kendi ruhunun kaptanıdır, kendi kaderinin yaratıcısıdır. Eski bir deyişe göre: "Tanrıların değirmenleri ağır dönerler, ancak çok ince öğütürler."

"İyi" ve "kötü" karma mevcuttur. Mutluluk, dostlar, sağlık, kabiliyetler, başarı ve refah "iyi" karma'ya aittirler. Hastalık, keder, imtihanlar (eprövler, hayat imtihanları), fakirlik ise "kötü" karma'nındırlar. Prof. Gina Cerminara bu konu üzerine yazılmışların en mükemmeli olan eserinde (Many Mansions) insanın, iyi talihi içgüdüsel olarak bir hak gibi gördüğünü, ayrıca pozitif karmik şartları da bir hak olarak gördüğünü yazar.

Ancak, negatif karma, hastalık, trajedi ve talihsizlik onu yolumdan çıkarmakta ve isyan ettirmektedir. Analar ve babalar için de bir karma'nın söz konusu olduğunu unutarak "Benim çocuğum

niçin öldü?" diye sorar durur.

Her neticenin bir sebebi vardır. Hiçbir şey rastlantıya bağlı değildir. Kazalar bu kuralı doğrulayan istisnalardır. Şayet insan düşüncelerinin ve fiillerinin bedelini ödediğini anlarsa ve ödeme-ye de devam ederse, sadece bilgeliği değil, aynı zamanda iyi yaşamının da lüzumunu anlayacaktır (*). Karma öyle iyi düzenlenmiş, öyle kesin bir yasadır ki, adaleti daima garanti etmektedir. Amacı, ruhsal tekâmülü ve güçleri tahrik edici bir manevî eğitim sağlamaktır ve bizler bunu her gün en iyisiyle ya da en kötüsüyle yeniden yaratmaktayızdır. Yaptığımız her tercihte, aldığımız her kararda kendimize sürekli şekilde yeni bir karma dokumakla meşgulüz. Bazen tepki ya da sonuç (reaksiyon) hemen hemen neredeyse derhal geliverir, genel olarak ise sonuçlar kendilerini bu yaşamımızda ya da bir sonrakinde veya daha geç hissettirirler. Örneğin, şayet sefahat ve nefsanî hazlara düşkün ve aşırılıklarla dolu bir yaşam sürdürülüyorsa, dejenerasyon belirtilerini görebilmek için senelerce beklemek gerekir. "Bir ulus diğer bir ulusa savaş ilân ediyorsa savaşın kendi aleyhine döndüğünü görecektir." demektedir Cayce.

"Kötü" karma, borcun ödenmesidir; eksiklikler aşılmalı, aşırılıklar yatıştırılmalı ve makûl ölçülere getirilmelidir. Bunu doğuran sebepler ölçsüzlük, ihmalkârlık, kibirlilik, hırs, haset ve her türlü kin ve nefret olarak özetlenebilir. Şayet bununla mücadele edilmez ve sebeplerinin üstesinden gelinmezse bu rezilet çemberi, yaratıcısını tüm hayatları boyunca kuşatıp durur.

Affedici olmak Kutsal Kitap'ın başlıca temalarından biridir. Bu, negatif bir karmaya son vermenin, neredeyse yegâne yoludur. "Affediniz ve sizler de affedileceksiniz." diye yazar Aziz Luka. Niçin? İntikam almak ateşin üstüne yağ atmak gibidir; bu yeni bir karma oluşturmak ve kötülüğü devam ettirmek demektir. Aziz Luka "İntikam almak yalnızca Tanrı'ya mahsustur... Çünkü hepiniz aynı terazi ile tartılacaksınız" diye yazmaktadır.

Şayet Karma Yasası özgül ise, bu durumda kronolojik bir sıra

(*) İyi yaşamaktan kastedilen, doğru ve faydalı işler yaparak sürdürülen dü-rüst ve faal bir hayattır. (Ç.N.)

takip etmiyor demektir. Varlık bunları üzerine alabilecek denli hazır bir duruma gelinceye dek, aynı şartlar oluşuncaya kadar pek çok hayatlar boyu geciktirilebilir ya da "atlayabilir". Ruhlar, ruh grupları, yasaya göre ya da kendi istekleriyle tekrar gelirler, ancak bu asla otomatik bir düzgünlük içerisinde cereyan etmez. Diğer kişileri kapsayan karmik sorunlar, enkarnasyonları ile uygunluk kazanabilmeleri amacıyla geciktirilebilirler. Samimî ve uzun süreli birlik-beraberlikler hemen hemen kesinlikle, iyi ya da kötü, karmik bir yapıdadırlar.

Sonuç olarak, aslında "kötü" karma diye bir şey yoktur, çünkü amacı ruhsal tekâmülü harekete geçirmek, tahrik etmektir. Bu tıpkı dişçiye gitmeye benzer; o an için çok kötüdür, bayağı ıstıraplı anlar yaşanır, ancak daha sonra kendimizi çok daha iyi hissederiz. İyi karma sabrın, anlayışın, iyiliğin, sevincin, nefsinden fedakârlığın, zorlu çalışmanın, cömertliğin, ruhun ürünlerinin bir sonucudur. Şayet mükemmelleşme aranıyorsa, bu ilk önce bizzat kendisi için aramaya başlanmalıdır!

Yeryüzünde ümitsiz durumda, yetersiz beslenen, kötü yerlerde oturan, mahrumiyet içinde ve hayal kırıklığına uğramış sayısız toplum vardır. Bunların maddî ya da ruhsal sebepleri neler olursa olsun, bu insanların ihtiyaçlarına asla sırt çevirmemeliyiz, çünkü bizler kesinlikle kardeşimizin koruyucusuyuz, demektedir Cayce. Onların yükünü hafifletirsek, başkalarının dertlerine deva olmaya çalışırsak, yalnızca onlara bir hizmette bulunmuş olmaz, aynı zamanda kendimiz için de iyi bir karma ve belki de aynı zamanda iyi bir toplum yaratmış oluruz. İşte bu yüzden, vermek almaktan daima iyidir.

Cinsiyet, ırk, renk, din, bir enkarnasyondan (bedenli hayat-tan) diğerine değişiklikler gösterebilir, ancak varlık genellikle aynı cinsiyeti muhafaza eder. Müsamahasızlık, ırkçılık ve yabancı düşmanlığı birer çılgınlıktan ibarettir. Kendimize başkaları hakkında hüküm verme imkânı tanıdığımızda, aslında bizzat kendi kendimizi mahkûm etmekteyizdir. Görülüyor ki tekrardoğuş ve Karma, tüm bu kötülükleri kökünden silip atmaktadır. Tüm insanlar birbirlerinin kardeşleridirler.

Tıpkı bir merdivenin basamakları gibi, ruhlar için de sayısız tekâmül dereceleri vardır. Dünyadaki ve diğer gezegenlerdeki mevcudiyetlerin denge unsurlarını henüz benimseyip özümseymemiş durumda olanları vardır; bunlar isteklerin ya da hür iradenin, her yaşamı iyi ya da kötü şekilde etkilediğini bilmeyen ruhlardır. Tekâmül yolunun hangi safhasında olursa olsun insan sürçebilir ve geriye adımlar atabilir; bu duruma girdiğinde başkalarını da kendisiyle beraber sürüklemesi mümkündür. Atlantis'te olmuş olan da budur ve bozulmaya, manevî dejenerasyona, kendi kudretinden sarhoş olmuş bir imparatorluğun çöküşüne ve ortadan kalkışına damgasını vurmuştur. Atlantis'in bitip tükenmek bilmez bir kibri ve gururu vardı.

Bazı Atlantisliler ellerinde bulunan psişik ya da elektriksel kudretler vasıtasıyla diğer insanları istismar ettiler ve böylece kötülüğün güçleri hâlini aldılar. Ünlü psikolog Prof. Cerminara, elektriğin, ipnozun ve psikolojinin mevcut olmadığı çağlarda, böylesine bir karakter bozukluğunun selâmete ulaştırılmasının mümkün olmadığını yazmaktadır. Demek ki bu kudretleri kötüye kullanmış olanlar içlerindeki bu üstünlük hırslarını, ancak aynı şartlar içinde bulunarak, aynı imtiyazlara sahip olarak, ama bu kez bu kudretleri yapıcı amaçlarla kullanmak suretiyle değiştirebilirler.

"İnsanlığın devresel ilerleyişleri, 20. yüzyılı bu çağlardan biri hâline getirmiştir... Çok büyük ve giderek artan sayılarda Atlantisliler günümüzde tekrar doğmaktadırlar... Çağımızın şaşırtıcı teknolojisi demek ki... bu mucit, dâhi, gözü pek, ve bu dünyaya Atlantis başarılarının bir hatırasını taşımakta olan bu varlıkların gelişlerinin sonucudur."

İçinde yaşamakta olduğumuz çağ, "geçtiğimiz yüzyıllar içerisinde varlıkların, egoizmanın ve uygarlaştırılmış barbarlığın temayüllerine karşı direnmelerinde kendilerine yardımcı olabilecek vasıfları ve faziletleri elde edip edemediklerinin belirlenmesi maksadıyla" bir imtihanlar dönemidir. Bu garip devrenin meydana getirmiş olduğu karma ile mücadele edebilmeleri için bu onlara tanıyan ilk fırsattır. Bekleyiş dönemi boyunca, mücadele için gerekli

bilgeliği ve faziletleri elde edebilmeleri için yeterince fırsatları olmuştur. Bugün yapmakta oldukları şeyler ise dünyanın kaderini belirleyecektir.

Ellerinde çok korkunç bir kudret bulunduran Pentagon, C.I.A. ve Wall Street hiyerarşilerini düşündükçe korku ve endişe içinde titremekten kendimizi alabilmemiz zordur. Mücadeleci hassaları meydandadır, ancak bunlar kötüdür; zekâları, görüş genişlikleri, bilgelikleri, hepsi de kötü istikamete yönelmiş durumdadır.

Karma, Hindistan'da halkın çoğunun zarar görmesine sebep olan bir hâle geldiği şekilde, yani fatalist (*) bir tavır asla değildir. İrade daima ve her şeyin üstünde hüküm sürmektedir. Karşısına çıkan fırsatları kabullenen ya da reddeden, tercihleri yapan irade-nin kendisidir; çünkü varlık her bedenli yaşamı süresince kendi hür iradesini muhafaza etmektedir. İrade, ruhun daha önceki faaliyetleri tarafından meydana getirilmiş şemayı ve kaderi değiştirebilme kudretine sahip olan yönetici unsurdur. Karma sayesinde, belirlenmiş olan bir dizi şartlar kesinlik kazanmış durumdadır ancak irade ve akıl vasıtasıyla bunları değiştirebilmek mümkündür. Böylece, aynı kişide hem bir hür irade, hem de önceden belirlenmiş bir kader aynı anda mevcut bulunurlar. Bu hâlimizle tıpkı kafese kapatılmış arslan gibiyizdir, serbestçe dönebilir, bir uçtan diğerine gidip gelebiliriz; ancak aşabilme kudretinde olmadığımız bazı sınırlar mevcuttur.

Şayet, hayatın bu müthiş imtihanında başarılı olamazsak, onu herhangi bir şekilde yeniden geçmek, bir kez daha imtihan edilmek zorundayız, ta ki başarınca kadar. Çünkü, önce derslerimizi öğrenip zaaflarımızın üstesinden gelmeden cennete (**) girebilseydik hiçbir şekilde asıl amacımıza ulaşmış olamazdık. Ve o takdirde bizi yolumuzdan çıkaran ve bizlere korkunç zararları dokunacak olan bir ortama girmiş olurduk.

Tekrardoğuş ve Karma, insana, daha iyi bir hayat ve dünya

.....
(*) *Kaderci*

(**) *Cennet: Bu kelimeden kastedilen "cennet hâli"ne ulaşmak yani dünyaya tekrardoğuşa zorunluluğundan kurtulmuş olmaktır.*

için yaptığı mücadelede yeni bir umut ve yeni bir anlayış kazandırmaktadır. Kutsal Kitap yeni bir anlama bürünüvermektedir. İnsanlar arasındaki fiziksel ve zihinsel bakımdan görünür eşitsizlikler, tıpkı âdil bir Tanrı'nın "adaletsizlikleri" imiş gibi görünenler bu kez gerçek yüzleriyle, asıl anlamları ile belirivermektedir. Adaletsizlik insanların işidir. "Şans", "adaletsizlik", "kaza" gibi sebeplere bağlı imiş gibi görünenler, aslında tesadüf ya da kaprisli bir Yaratıcı'nın kötülükleri üzerine değil de, daha sağlam bir başka temel üzerine kurulmuşlardır.

Cayce'in "Okumaları"ndan Aktarmalar

"Burada, karmik reaksiyonlara dek varan gerçek patolojik ve psikolojik bir durum (astım) karşısındayız. Çünkü kendi hayatını söndürmeksizin başkalarının hayatını söndürebilmek mümkün değildir." (3906-P-1)

"Burada, geçmişe ait yolunu şaşırmışlıkların ve egoizmanın zihinsel, ruhsal ve fiziksel (kişi mongolien tiptir) melekelerdeki ek-sikliklerle tezahür etmekte olan bedensel bir ifadesini görmekteyiz. Varlık (yüksek bir mevkide bulunuyordu), bedenlen ve ruhen ıstırap içinde olanlara sırt çevirdi; zevkleri ve arzularının tatmini peşinde koşmayı tercih etti. Varlığın, günümüzde biçmekte olduklarını ekmiş olduğunu görüyoruz... Ancak anne ve babasının sevgisi ve ihtimamları sayesinde bu varlığın ruhu, gerçek sevginin ve vefakârlığın, en ufak ilgi ve ihtimamlar için bile başkalarına güvenmekten başka çareleri olmayan insanlar üzerinde neler gerçekleştirebileceğinin şuuruna varabilecektir; çünkü bu varlığın ruhu şimdilerde uyanmaya başlamıştır. Bu ruha 'Ben kardeşimin muhafızıyım'ı örnekleyerek anlatabilmek için, hakikatin, ümidin, şefkatin, iyiliğin ve sabrın tohumlarını ekiniz." (2319-P-1)

"Sebeup-Sonuç Yasası burada ispat edilmiş durumdadır (has-tada doku sertleşmesi vardır). Burada karmik şartlar vardır. Çünkü tıpkı yazılmış olduğu gibi her ruh, boşuna ifade edilmiş her kelimenin dahi farkında olmaya mecburdur. Onu son kuruşuna kadar ödemek zorunda olacaktır. Varlık kendi kendine karşı savaş hâlin-

dedir. Ruh tüm nefretten, tüm kötülükten, insanı ürküten her şeyden temizlenmelidir. Beden kendi egoizması üzerine, değişmeyi reddedecek denli eğilmiş durumda bulunduğu bu doyum noktasına ulaştığında; kendisinde nefreti, zalimliği, adaletsizliği, kin ve nefreti oluşturan ve nefsinden fedakârlığın, kardeşçe sevginin, iyiliğin, kibarlığın, tatlılığın zıttı olan ve nefreti, kıskançlığı, sabırsızlığı meydana getiren bu şeyleri barındırdığı ölçüde bu bedenin iyileşmesi imkânsızdır. Niçin iyileşecek ki? Fiziksel arzularını ve açlıklarını tatmin etmeyi sürdürmek için mi? Bu onun egoizmasını daha da kabartmaktan başka bir işe yaramaz.” (3124-P-1)

“Bu hayatınızda bu tip şeylerin (sertlik, hoşgörüsüzlük) ortaya çıkmasına izin vermeyin, çünkü sadece sizde değil, çevrenizdekilerde de içkiye karşı bir eğilim olacak. Çünkü nefret ettiğiniz şeyler tekrar sizin üstünüze gelmektedir. Bugünkü hayatınızda hiçbir şeyden nefret etmeyiniz.” (8059-L-1)

“... Çünkü yeryüzündeki her varlık daha önce ne idiyse, şimdi onun sonucu olarak böyledir! Ve her an, diğer bir ana bağlıdır. Demek ki, belirtilmiş olduğu gibi, yeryüzünde sürdürülen bir yaşam, hayat okulunda okutulan derslerden birisidir.” (2823-L-2)

Soru: “Kendileriyle evlendiğimizde mutlu olabileceğimiz ya da birisine kıyasla diğeriyle daha mutlu olabileceğimiz başka insanlar da var mıdır?”

Cevap: “Ah, şayet isteseydik en az yirmi beş-otuz kişi sayardık! Evlilik, yapılması gereken şeydir! Şayet dilerseniz, bu enkarnasyondan alınacak dersler mevcuttur. Mademki er veya geç bu yapılacaktır... şayet isteğiniz de varsa bir an evvel başlamak iyidir...” (2525-L)

“Fizik bedenlerde mevcut olan şartların üstesinden gelinebilecek şeyler tarafından meydana getirildiğini görmekteyiz. Gerçi hayat seviyesi değişebilir ama ne olursa olsun hakikatte tedavi edilemeyecek hiçbir vaka yoktur. Şu anda mevcut olan durum bir ilk sebep tarafından meydana getirildi, ki bu da yenilebilir, aşılabılır, iyileştirilebilir. Çünkü her hastalık, bir yasanın ihlâl edilmesinin bir sonucudur. Yasalar'a (*) uyulduğu takdirde, iyileşme kaçınılmaz

olacaktır. Bu, kişiye ve onun çeşitli şartlar karşısındaki tutumuna bağlıdır; kişide tezahür edebilecek olan şuurlanmanın idrak edilmesine bağlıdır... Yasanın ihlâl edilmesi son iyileşmeyi geciktirmektedir.” (3744)

“Çünkü öfke, herhangi diğer bir hastalık gibi ruhu tahrip etmektedir. Çünkü kendisi de bizzat bir ruh hastalığıdır!” (470-37, P-38)

“Varlığı, bundan önceki yaşamında yine şimdiki doğduğu ülkede, Kuzey-Güney Savaşı esnasındaki o felâketler ve büyük sıkıntılar döneminde yaşarken görmekteyiz. Varlık Güneyli bir askerdi ve orduya erzak sağlayanlar arasında bulunuyordu, ya da başka bir deyişle levazım sınıfındandı. Böylece görmekteyiz ki varlık pek çok sıkıntılı şartların üstesinden gelmiştir; yiyecek içecek dağılımı ve bu kaynakların elde edilmesi sırasında doğan güçlükleri yenmeyi başarabilmiştir. O yaşamındaki ismi Carl Brinc-kner idi. Bu enkarnasyonu boyunca varlık iyiye doğru gelişme kaydetti, çünkü niyetlerindeki samimiyet ve içtenlik varlığın hâl ve tavrında kendini göstermektedir.” (10225-CA)

DÖRDÜNCÜ KISIM

İNSANLIĞIN KADERİ

İnsanın, bizzat kendisi hakkında ve bütün ile olan ilişkisi hususunda yaptığı incelemeler esnasında, her an, muazzam yaradılış şemasında oynamakla yükümlü olduğu rol ile karşı karşıya gelip de sarsılmaması imkânsızdır. Kendisine, enerjinin madde içinde olağanüstü bölünmesi gibi görünen şey onu belki tereddüte sevk etmektedir; ancak olup bitmekte olanları ve objeleri yeni bir bakış açısı ile algılamasını sağlayabilecek olan ve de aşmaya muktedir olduğu bir kapı kendisine daima açık tutulmaktadır. Bu kapı, muhakkak ki onu kendi "iç ben"ine götüren kapıdır. İnsan, bu sonsuz ve daha yüksek bir boyuttan olan "ben"i ve Kaynağı ile olan ilişkilerini anlamak zorundadır.

Cayce'in "Okumaları"ndan Aktarmalar

"Tanrı, maddî bir tezahür içine enkarne olmuş olanın ve bir plân olarak kabul edilenin başı ve sonudur; insan işte bu plândan hareketle, sınırlı olanın hudutları içinde akıl yürütmektedir. O, Alfa ve Omega'dır, başlangıç ve sondur. Tanrı, Baba, Ruh, tüm faaliyetin tesir kudreti, dünyanın selâmeti için tek başına yeterli değildir; çünkü insan, başlangıç ve son arasında icra edilen ayrılık, tasdik, ayırt etme, inşa etme, ilerleme gibi bu faaliyetler için gerekli olanları gerçekleştirebilmesi maksadıyla hür irade ile donatılmıştır." (8337)

"İnsan, maddî plânda bu safhaya, yaptığının, bilginin ve ilk

Sebepe'ye özgü zekânın şuuruna sahip olmak suretiyle ulaşır. Ruha faydalı olan şeyin, insanı, kabul olunabilir bir vaziyete ve Yaratıcı Güç'ün faaliyetine iştirak edebilir bir duruma getirecek olduğunun ispat edilmesi amacıyla insan, kendisini İlk Sebepe'ye, prensibe ya da öze ulaştırabilecek olan her şeyi yapar ya da meydana getirir. Her varlık, her ruh bir şuur seviyesinden diğer bir şuur seviyesine geçmekte ve ulaşmış olduğu bu kimliğin ve kürenin şuuruna varmaktadır. Sonuç olarak varlık, yeryüzünde ve Güneş Sistemi'ndeki çeşitli plânlardan geçmek suretiyle gelişmektedir. Bir ruh varlığı, tıpkı bir fizik beden gibidir; yani yasalara bağlıdır. Kişisel deney, ölümsüz ruh üzerinde etki sahibidir. Ruhların maddî, zihinsel (mantal) ve ruhsal enkarnasyonlarında bu etkiler, şunu veya bunu yapmak istemek şeklinde sonuçlarını gösterirler. Yolu gösteren kimdir? Ben'dir! Varlık, yüreğini bedensel güçleri azdıran tüm bu şeylerle doldurduğu vakit, ruh inşa edici duruma geçmektedir ve can da et bedene yönelmektedir."

"Anlayış kudreti, ruh için olduğu kadar beden için de ebedî yapıcı durumundadır. Şayet bir insanın şuru, ruhtan gelen tüm bu şeylerle dolu ise, bu takdirde o, ruhsal bir varlık durumuna gelmektedir. Şunu görmekteyiz ki, maddî âlemde kendisini arzuya, kötü davranışlara, egoizmaya, hırsa terk edenler beşer çocuklarından ibarettirler; nefsinden feragat, ıstırap, sabır, iyilik, kardeşçe sevgi, merhamet, hoşgörü, yardımseverlik ise ruhun çocuklarını belirleyen özelliklerdir. Kime hizmet edeceğinize kendiniz karar veriniz."

"Bir birey olarak, hangi hayatta ve hangi dönemde olursa olsun, kendinizi Yaradan'a doğru yükseltmek için, Yaratıcı Güçler'in yasalarına bağlı olan şeyleri kullanınız. Her kim ki içsel bir yaşamı vardır o daha yüksektir, çünkü ruh, kendini yaratanın ruhunu tanır ve O'nun çocukları, tamamen O'nun yapmış olduğu gibidirler. 'Hayatı Veren, benim ruhum senin ruhunda şehadet etmektedir.' " demektedir. "Hayat nedir? İlk Sebepe'nin, Tanrı'nın bir tezahürüdür!" (720-CA)

"Tanrı nedir? Yarnı yemek yiyip yemeyeceğinizi, ya da nasıl giyineceğinizi kendi kendinize soruyor musunuz? Kendi öz şuur-

ların temeline endişelerle dolu, imanı az, ümidi az insanlar! Bilmez misiniz ki sizler O'na aitsiniz? Çünkü sizleri yaratan O'dur! O sizin ölümünüzü istememiştir, ama sizleri, Kendisi ile olan bağınızı anlayıp anlayamayacağınızı öğrenmek maksadıyla hür bırakmıştır!" (281-41)

"Varlık yeryüzü plânına daldı ve et bedende tezahür edince Satürn'e sürüldü; çünkü bedende öyle şartlar oluştu ki, ruhsal varlığın Güneş Sistemi'ndeki bu ruh hâline lâayık olduğı ortaya çıktı; çünkü orası, tüm yetersiz maddelerin bedenden atıldığı ve yeniden düzenlendiğı yerdı...

Merkür, Mars, Venüs, Jüpiter, Dünya, Uranüs ve Neptün adı verilen bu küreler arasındaki ilişkileri görmekteyiz. Burada, bir tekâmülden diğetine değışiklikler oluşmaktadır ve bu, varlığın Arcturus ya da Septimus'tan geçerek Güneş Sistemi'nden çıkışına dek sürmektedir...

Yeryüzü plânında böylesine bir nefreti, beden yasalarının her arzusun anormal hâle dönüşmesine yol açacak şekilde ifrada vardiğini tezahür ettiren bu varlık, Satürn'e ait rölâtif güçlerin kürelerinde yeniden yapılmak, tekrar tanzim edilmek ve tekrardan yaratılmak zorundadır." (8337-47/-11)

"Barış Prensi yeryüzündeki kendi tekâmülünü tamamlamak üzere dünyaya indiğinde, bedenin ve arzuların üstesinden geldi. Böylece o, bedendeki seyyaleler bunu kendi taraflarına çektiğı halde bile göğeyi yükseltmeye muktedir olduğı bedeni aydınlatmak ve yeniden hayata kavuşturmak için... bedende yaşamakta iken ölümü yenenlerin ilki oldu..." (1152-L-2)

"Niçin bir haç üzerinde ölmek için yeryüzüne gelmişti? Bu sadece bir sözün yerine getirilmesi, beşerî hâlin sona erdirilmesi için miydi? Peki ama neden insan suretine bürünmüş ve yeryüzüne inmişti? Yoksa Baba ile bir olmak için mi? İnsana ilâhî karakterini, Yaradan ile olan bağlarını göstermek amacıyla mı? O, Baba'nın insanlara: 'Şayet beni çağırırsanız, sizleri duyacağım. Uzakta da olursanız, hatta her tarafınız günahlarla kaplanmış dahi olsa, şayet kuzunun kanında yıkanacak olursanız, bana geri gelebileceksiniz.' dediğı zaman, bunu içten söylemiş olduğunu ispat etmek amacıy-

la gelmişti. Mademki o, insanlar içinde ruhen, bedene bağlanmış olan ilk Tanrı Oğlu idi, o hâlde verilmiş sözü tutmalı, beşeriyetin yaşanında insanı Yaradan'dan ayıran her şeyi temizlemeli, silmeli idi." (3014-CA)

"(Tıpkı Üstat'ın demiş olduğu gibi) Her kim ki bende yaşar, o Mesih'te yaşar, Mesih ile bir olur ve artık dünya arzularının esaretinde değildir ve demek ki onun ile bir duruma gelir... Bu gibiler için, artık bedene geri dönüş yoktur." (2094-CA)

"Tesadüf ve rastlantılar mevcut değildirler. Her şahıs, daha önceki şartlardan elde etmiş oldukları neticesinde, günümüz yeryüzü plânında kendi varlığının tekâmülünü sürmektedir. Her bir düşünce parçası, her bir olay, bizzat varlığın kendisi tarafından yaratılmış olan şartların birer sonucudurlar." (8337-46/51)

"Kudret, emniyet ve Tanrı'nın kusursuz olarak bilinişi, zenginlikleri, toprakları, çiftlik hayvanlarını ve altını biriktirmede değil, kardeşine hizmet etme isteğinde yatmaktadır." (900-D 301)

"Ona nasıl itaat edebilirsiniz? Yiğitlik gösterileriyle, bilginizi ve kudretinizi aşırıya vardırmaya çalışmakla değil, ancak ruha ait şeylerin letafeti ile bunu yapmış olursunuz... Birbirinizden kopup ayrılmak mı istiyorsunuz? Çünkü ne yeryüzünde, ne gökyüzünde, ne de cehennemlerde sizleri Tanrı sevgisinden ve kardeşçe sevgiden ayırabilecek yine bizzat sizlerden başka hiçbir şey mevcut değildir."

"O hâlde haydi, kalkın ayağa ve hayatta sizlerin şahsiyetinizi azdıran, ancak alçak gönüllülükle ve sabırla reddedilmesi ve ortadan kaldırılması gereken bu şeylere karşı hücum etmekte olduğunuzu, savaş ilân etmiş olduğunuzu bilerek hareket edin. Çünkü göstereceğiniz sabır sayesinde, ruhunuzun, O'nda kaybolmuş bireyliğinizin, Tanrınız'ın ve Mürşidiniz'in şuur ve sevgisi tarafından güdülenmekte olan bir şey mesabesindeki ışıklı kişiliğinizin şuuruna varacaksınızdır."

"Böylece, kaderiniz bizzat kendi ellerinizdedir, tıpkı dünyanın kaderi gibi." (281-56)

EK BÖLÜM

Edgar Cayce'in yaşamı hiç de "okumaları"ndan daha az şaşırtıcı ve olağanüstü değildir. Daha çocukluğundan itibaren kendisine garip şeyler olmaya başlamıştı: Görünmez oyun arkadaşlarıyla konuşuyordu; bir ders kitabının üzerinde uykuya geçiyor ve ertesi gün bu kitabı, basıldığı tarih de dahil olmak üzere baştan sona ezbere okuyabiliyordu; annesine bir yaranın nasıl tedavi edileceğini öğretiyordu; fizik bakımdan ortada görünmeyen meleksi bir "varlık" ile görüşüyordu.

Dindar bir ailenin beş çocuğu içinde tek erkek olan Edgar Cayce, Kentucky'de, Hopkinsville yakınındaki bir çiftlikte 1877 senesinde dünyaya geldi. Sadece ilk öğrenimini tamamladı ve orta derecede bir öğrenci olmaktan öteye de geçemedi; daha sonraları meslek olarak fotoğrafçılığı seçti. Psikik melekeleri 1901 senesinde, 24 yaşında iken bir rastlantı sonucu keşfedildi. Soğuk almıştı ve birdenbire sesini yitirmişti. Bir sene boyunca pek çok tıbbî tedavi denedi ve durumunda en ufak bir değişiklik olmadığını görünce, tüm hayatı boyunca kısık bir sesle, âdeta fısıldayarak konuşacak olmayı kabullendi ve duruma boyun eğdi.

O devirde ipnotizma tüm ülkede büyük rağbet görüyordu ve bir dostu kendisine iyileşmek için bu yöntemi denemesini telkin etti. Cayce de zaten sesini yeniden kazanabilmek için ne olursa yapmaya hazırdı. O yöredeki bir ipnotizör kendisine yardım etmeyi teklif etti ve Edgar bunu derhal kabul etti. Ancak kendi kendisine uykuya geçmeyi arzu etti ve arkadaşı, ancak o "transa" geçtikten sonra telkinlerini yapabildi.

Deney tüm umulanların da ötesinde bir başarıya ulaştı. Cay-

ce derin bir uykuya daldı ve işin garip tarafı, bir tedavi şekli de tavsiye etmek suretiyle ses tellerinin vaziyetini tarif etti. Tavsiyeler -burada, boğazın bu bölgesindeki kan dolaşımını artırmak söz konusuydu- ipnotizör tarafından yerine getirildi ve Cayce uyandığında artık normal olarak konuşmaya başlamıştı. Diğer birkaç seanstan sonra, iyileşmenin kesin olduğu gözlemlendi.

Cayce, ailesi ve arkadaşları hayretler içinde kalmışlardı. Bu alışılmadık olayın haberi yayılınca da, teşhis ve tedavi yöntemlerini kendi üzerlerinde denemesi için yalvaran çok sayıda hasta insan onun çevresini sarmakta gecikmediler. Cayce tereddüt etti. İlk başta, bu konuda hiçbir eğitimi yoktu ve uyanık durumda iken tıp ve anatomi hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmiyordu; ayrıca kendisine telkinlerde bulunmuş olan ipnotizör de bir doktor değildi. Edgar uyku sırasında bir insanı öldürme tehlikesi olan bir ilaç yazdırmaktan korkuyordu. Üstelik, uykuya geçtikten sonra neler olup bittiği hakkında da en ufak bir fikri dahi yoktu. Bununla birlikte, sonunda yapılan teklifleri kabul etti ve korkularının ne kadar yersiz olduğu meydana çıktı.

Daha önceden en ufak bir bilgi dahi edinmemiş olduğu halde ters dönmüş bir mideyi, tıkanmış bir dalağı, mide ülserlerini ve bunların kesin yerlerini, bağırsak kurtlarını, bir hamileliği, bir anemiye (kan azlığı), şeker hastalığını, epilepsiyi (sara hastalığı), yerinden oynamış omurları, bütün olarak hemen hemen bilinen ya da bilinmeyen tüm hastalıkları doğru şekilde teşhis ve tarif etti. Konsültasyonlar, genellikle bilgince bir tıbbi terimler bütünü ile ifade ediliyordu ve tavsiye edilen tedaviler iyi sonuçlar doğuruyordu.

Geçen yıllarla birlikte ünlü şifacı, vakaların pek çoğunda kendisinden tedavi talep eden insanların yüzünü hiç görmez oldu; talepler posta ile geliyordu ve "okumalar"dan yarar sağlayanlar yüzlerce kilometre uzaklarda bulunuyorlardı. Cayce için kişinin adını ve soyadını, adresini ve tam "okuma"nın verildiği saatte kesin olarak nerede bulunduğunu bilmek yeterliydi. Bir kanepeye uzanmış, "okumalar"ın dediğine göre de dolaşımı kolaylaştırmak amacıyla kravatını ve ayakkabı bağlarını çözmüş bir durumdaki

Cayce her soruya cevap verebilme kudretindeydi. Karısı Gertrude genellikle telkinleri yapıyor ve soruları soruyor, o esnada da sadık sekreteri Gladys Davis -ki Cayce'i hiçbir zaman terk etmedi- tüm konuşmayı not alıyordu. Cayce uykuya geçiyor ve bir süre sonra sanki söyleyecek bir şey arıyormuş gibi mırıldanmaya başlıyordu. Aniden sesini yükseltiyor ve kuvvetli, otoriter bir tonda konuşmaya koyuluyordu. Başlamak için "Evet, beden şu anda elimizin altındadır." diyordu ve ardından da hastanın fiziksel durumu hakkında yarım saatlik bir açıklamaya girişiyordu.

Cayce dosyaları şaşırtıcı vakalarla dolup taşmaktadır. İlk "okumalar"dan birisi 1906 senesinde, sahayı terk eden ve ardından çok şiddetli sarsıntılarla aniden yere yıkılan üniversiteli bir futbolcu için verilmişti. Durumu giderek fenalaşıyor ve delikanlı gittikçe daha istikrarsız, sert, çok şey isteyen, zihnen dengesiz bir hâle geliyordu. Ortada hiçbir sebep bulamayan doktorlar ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Ailesi kendisini en büyük profesörlere göstermek için Nashvill, Louisville, New York hastanelerine ve hatta Minnnesota'daki ünlü Mayo Kliniği'ne götürmüştü. Özel odalara kapatılması ya da çok sıkı nezaret edilmesi gerekmekteydi. Yapılan son teşhis de *dementia praecox* idi ve bunun da hiçbir iyileşme umudu yoktu.

İlâhî bir lütuf eseri, ailesi, Edgar Cayce'den söz edildiğini duymuş olan bir bölge doktoruna güvendiler ve durumu açtılar. Onların haberi olmaksızın sordu ve bir "okuma" aldı.

"Evet, beden elimizin altındadır." diye açıkladı, uykuya geçmiş olan Cayce... Ve devam etti: "Beyni yanıyor. Beyninin kıvrımları tıpkı alev gibi, kıpkırmızı. Varlık deforme olmuş durumdadır. Şayet bir şey yapılmazsa, kısa bir sürede azgın bir deli haline gelecek. Bu eskilere, çok eskilere, çok çok eskilere dayanmaktadır."

Cayce çok zehirli ve güçlü bir ilâç yazdı ve ilâve etti:

"Bu, sınırları zorlayan ve son derece güçlü doza sahip özgül bir tedavidir."

Doktor, giderek artan dozlarla ilâcın uygulamasına başladı. Sabah 10 damla, öğlen 11, akşam 12, sonra 13, 14 ve 20'ye kadar artırıyor, ardından yine 10 damla ile başlıyordu. Ancak, hiçbir reaksi-

yon olmadı. İkinci şişe, üçüncü şişe derken dozu çok tehlikeli bir miktara, 60 damlaya kadar yükseltti. Böylece üç hafta geçti.

Ve sonra aniden, bir sabah vakti genç adam odasından gayet sakin bir şekilde indi ve tıpkı eskiden olduğu gibi:

- Günaydın anne, kahvaltıda ne var? dedi.

Tamamen iyileşmişti.

Doktor daha sonraları "Tüm kutlamaları ve tebrikleri ben kabul ettim, çünkü o dönemde Cayce'den söz edebilmem imkânsızdı!" diye itiraf etmişti.

Genellikle, halk arasında "kocakarı ilâcı" olarak tabir edilen türden garip ilaçlar tavsiye ediliyordu. İşte, Cayce Vakfı'nın dosyalarından alınmış gayet tipik bir vaka: Hasta, Kanada'da yaşamakta olan bir katolik papazdı. Yıllardan beri epilepsi (sara) krizleri geçir-mekteydi. Tıpkı kendisine başvuran insanların çoğunda olduğu gi-bi, Cayce bu rahip hakkında da, kendisinden bir "okuma" talebinde bulunmak için yazmış olduğu mektubun dışında hiçbir şey bilmi-yordu.

"Sebepleri ortadan kaldırmak amacıyla akşamları, iki akşam boyunca, hint yağına batırılmış kalın kompresler (*) tatbik edeceğiz. Üç kat kalın fanilâ kumaşından oluşan pansuman hint yağına batırılacak ve iyice sıkılacak; bunlar vücudun dayanabileceği bir derecede sıcak olacak ve karaciğerin aşağı bölgesine, safra kesesi bölge-sine ve kalın bağırsakların ilk kısmı bölgesine, göbek deliğine ka-dar uzanacak şekilde yerleştirilecek. Her uygulamada, kompresle-ri yerlerinde bir saat boyunca tutunuz, bunların sıcaklıklarını koru-yunuz ve uygulama boyunca bunları iki veya üç defa bükerek sıkınız."

"İki gün süren bu kompreslerin ardından, bilhassa, belirtilmiş olduğu gibi dokuzuncu ya da onuncu ve onbirinci sırt merkezleri-nin alt bölgelerinde keşfedilecek olan bir kemik oynaması (çıkık) ile ilgilenmek suretiyle, kemik düzeltme işine başlayacağız. Bel eksen-i ile üst sırt ve beyin merkezleri arasındaki düzeltmeleri yapınız."

Rahip daha sonra yaptığı açıklamada krizlerinin sona erdiğini ve görünüşe göre tamamen iyileşmiş durumda olduğunu bildir-di.

(*) Kompres: Bir sıvı ile yapılan pansumanlarda kullanılan bezler.

Virginia Beach dosyalarında, tedaviyi yapan doktorların, hastanelerin ve bizzat hastaların yeminli ifadeleri, açıklamaları ve mektupları ile doğrulanmış olan buna benzer yüzlerce vaka bulunmaktadır.

Cayce'in durugörü melekelerinin, uyanık durumda iken nasıl faaliyet gösterdiğinden pek söz edilmedi. Her türden oyunu se-verdi, ancak zihinsel bir jimnastiği gerektiren oyunları tercih eder-di. Bir akşam, kendisine beraber briç oynamayı teklif edenlere, kar-şısındakilerin ellerinde bulunan her kartı "görebildiğini" ispat etti ve oynamayı reddetti. Bu garip yeteneği, oyunun tüm zevkini kaçı-rıyordu çünkü...

Auraları, bir insanın başını ve omuzlarını çevreleyen renkleri de görebiliyordu. Bir keresinde kendisi ile aynı mahallede otur-makta olan bir kadının aurası olmadığını görmüş ve çok endişelen-mişti. Nitekim bu endişesinde yanılmadığı ortaya çıktı: Kadın, kar-şılaşmalarından birkaç gün sonra öldü. Diğer bir keresinde de, pos-taneye girerken hiç tanımadığı bir kadına rastladı. Postaneye gir-medi ve gerisin geriye dönerek koştu ve kadını kolundan sıkıca ya-kalayarak:

- Çok rica ediyorum, lütfen bugün araba ile çıkmayın, dedi.

Kadın ona şaşkın şaşkın baktı ve Cayce de gayet sıkıntılı ve mahçup bir hâlde oradan ayrıldı. Ancak kadın, kendisine yapılan bu uyarının tesirinde kaldı ve bir kadın arkadaşı ile birlikte yapma-yı kararlaştırmış oldukları gezintiye gitmekten vazgeçti. Arkadaşı ise tek başına çıktı ve ciddî bir kaza geçirdi. Kadıncağız ise hiç tanı-madığı o adama minnettarlığını ifade edebilmeyi hep arzu etti dur-du. Bir başka seferinde Cayce, genç bir basketbol oyuncusuna, ak-şam yapacakları maçta kaç basket kaydedeceğini söylemişti.

Bir gün, Cayce'in "okumaları"ndan birini kaydetmekte olan sekreteri, küçük yeğeninin, Cayce'in Virginia Beach'teki evinin ar-kasında, bir gölün kenarında son derece tehlikeli bir şekilde oyna-makta olduğunu gördü. Korkuya kapılan kadıncağız yaptığı işe konsantre olamıyordu. Bir kanepenin üzerinde uyumuş olan Cay-ce "okuması"nı yarıda kesti ve ona: "Gidip küçüğe bakınız." dedi. Sekreteri geri döndüğünde ise tam kalmış olduğu yerden alarak devam etti.

Aynı zamanda su kaynaklarını da keşfedebiliyordu; bir izciler grubuna kuyu kazmaları için gerekli yeri göstermiş, suyun 10 metre derinlikte olduğunu söylemişti. O noktayı kazdılar ve 10,2 metre derinlikte suyu buldular.

Günün birinde Cayce tanımadığı bir adamı ismiyle hitap ederek selâmladı. O semtteki bir bankanın müdürü olan adam meraklanarak Cayce'e sorular sordu, ancak merakı giderek arttı ve onu yemeğe davet etti. Yemek esnasında Cayce ona durugörüsünü ispat etmek için bankanın kasa odasının şifresini doğru olarak yazarak verdi. Bankacının âdeta nefesi kesilmişti.

Bir keresinde Cayce, dostu Marsden Godfrey'den kendisini New York'a götürmesini rica etmişti. Ancak Godfrey özür dileyerek reddetti, çok işi vardı ve zaten patronu da kendisine izin vermezdi.

- Her şeye rağmen git kendisine bir sor, dedi Cayce.

Godfrey kabul etti ve patronu büyük bir anlayışla davranıp da izin verince şaşıtı kaldı. Direksiyonun başında arabasıyla Cayce'in evine geldiğinde ise Edgar'ı tamamen hazırlanmış şekilde, kaldırımda kendisini beklerken buldu.

Uzun bir zaman sonra emekli olduğunda, Godfrey bu öyküyü patronuna anlattı. Nitekim kendisi de o günü gayet net hatırlıyordu:

- Siz gittikten sonra kendi kendime nasıl olup da size izin verbilmiş olduğumu sorup durdum. Halbuki tam o esnada size çok fazla ihtiyacım vardı. Cayce ve siz bana böyle bir oyun oynamamalıydınız!

Bununla beraber Cayce, garip kudretlerini bu tarzda kullanmayı asla sevmiyordu ve her zaman da bunun karşısında oldu.

1923 senesinde, "okumalar"ın yeni ve çok şaşırtıcı bir şekli keşfedildi. Cayce'in Alabama'da Selma'da bir fotoğraf stüdyosu vardı ve günün birinde Ohio'dan Daytonlu zengin bir matbaacı buraya geldi. Adamın adı Arthur Lanmers idi, ne kendisi ne de ailesinden hiç kimse hasta değildi, ancak metafizik felsefenin tutkunu olmuştu ve öğrenmek istediği hususlar Edgar'ın normal bilgilerini kat kat aşılıyordu.

- Hayatın anlamı nedir? diye sormuştu. Kabiliyetlerin, melekelerin, eksikliklerin, faziletlerin esası nedir? İnsanlar arasındaki eşitsizlik nasıl açıklanabilir?

Cayce tereddüt etti. Kendi kendine bu tip sorular hiç sormamıştı.

- Tüm bunları bulup ortaya çıkarmış olmalıydınız, diye ısrar etti Lanmers. İnsanın gerçek tabiatı nedir? Doğum ve ölüm ne anlama gelmektedir? Niçin buradayız? Bunları kendi kendinize hiç sormadınız mı?

- Hayır, diye itiraf etti Edgar.

- Bu inanılmaz bir şey! diye haykırdı matbaacı. Şayet hayatın muammalarını çözebilmenin bir yolu var ise, bu "okumalar"dan başka bir şey olamaz. Dayton'a, benim evime buyrun, sizi davet ediyorum ve size söz veriyorum, bitirdiğimiz zaman çok daha fazla şey öğrenmiş olacaksınız!

Cayce "okumalar" konusunda asla hiçbir söz vermiyordu, ancak yine de daveti kabul etti ve böylece de o ana kadar vermiş olduğu "bedene ilişkin okumalar"dan ayırt edilmesi için "hayat okumaları" olarak isimlendirilen 2500 "okuma"dan fışkıracak olan metafizik düşünce şekli de başlamış oldu.

Bu, pek çoklarının hem akla yakın hem de fantastik olarak nitelendirdikleri gayet iddialı bir tasarı idi. Cayce için bu, yeni bir şüphe ve tereddüt döneminin başlangıcı oldu. Gayet sıkı bir Protestan atmosferde yetiştirilmişti, doğru yol yanlısı idi ve dünya üzerindeki tüm diğer dinler ve onların kendisinininki ile olan benzerlikleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu. "Okumalar"da iddia edilenler, kendisine tüm öğretilmiş olanlar ve kendisinin de Pazar Okulu'nda öğretmiş olduklarının aksini söyler gibiydi. "Okumalar"da, tüm dinlerin esas prensiplerinin değişik görünümüler altında ancak birbirinin aynı olduğu söyleniyordu.

Cayce uzunca bir süre herhangi bir hüküm vermekten kaçındı. Sonuç olarak da hem kendisi, hem de beraber çalıştığı insanlar reenkarnasyon (tekrardoğuş) fikrini kabul ettiler. Pek tabî ki bunu kanıtlamak mümkün değildi, ancak bazı ispat edici nitelikteki vakalarda "okumalar" gayet samimî, içten ve asla aldanmaz bir görünümdeydi. Cevaplar gayet mantıklı gibiydi; çok sayıda kişiye iliş-

kin ve pek çok seneler ara ile verilmiş olmalarına rağmen çelişkiye çok seyrek rastlanabiliyordu.

Bir "hayat okuması" -bir tür karakter veya yetenek analizi için uyumuş olan kâhine yapılan telkinler farklılıklar gösteriyordu. Örneğin, "monitör" (*) şöyle diyordu: "Bu varlığın kâinat ile olan bağlarını belirteceksiniz; günümüzdeki yaşamındaki kişisel ve gizli kalmış durumları, yeryüzü plânında daha önceki hayatlarını, çağını, yerini ve ismini belirterek ve varlığın her bir yaşamında kendisini geciktirmiş ya da ilerlemesini sağlamış olan şeyleri de aktaracaksınız. Varlığın günümüzdeki hayatında sahip bulunduğu yetenekleri ve melekeleri, nelerin gerçekleşeceğini ümit edebileceğini ve bunu nasıl yapacağını anlatacaksınız. Sorulmuş olan tüm bu soruları cevaplayacaksınız."

Aradan bir süre geçtikten, hatta genellikle kendisine yapılan telkinleri duymamış olduğunu zannettirecek kadar uzunca bir süre geçtikten sonra Cayce, şahsın ismini ve adresini tekrarlıyor ve ardından başlıyordu: "Evet, dosyalar elimizdedir, günümüzde X adını taşıyan bu varlığın dosyası elimizdedir...." Neden sonra, şahsın eksikliklerini ve vasıflarını, geçmiş üç ya da dört yaşamını, en önemli enkarnasyonlarını (bedenli yaşamlarını) ve günümüzdeki yeteneklerini açıklıyordu.

Adamın biri, Amerikan Kuzey-Güney Savaşı esnasında konfederasyon ordusu saflarında yer almış olduğunu, o yaşamında Barnett A. Seay adını taşıdığını ve dosyasının da hâlen Richmond'daki Virginia Tarih Kütüphanesi arşivlerinde bulunduğunu öğrendi. Oraya gitti ve yaptığı sayısız araştırmalar sonucunda bir alaya ait listede Barnett A. Seay ismini buldu. 1861 senesinde yirmi bir yaşındayken Virginia'daki Lee ordusuna bayrak taşıyıcı olarak gönüllü katılmıştı.

Sayısız "hayat okumaları" bu iç savaş sırasındaki enkarnasyonları ortaya çıkarmaktadır, ki bu da günümüzde o devre karşı duyulan olağanüstü merak ve ilginin sebebinin açıklıyor. Bu savaşa ait eserler ve romanlar günümüzde büyük bir başarı elde etmektedirler, ki böyle bir şey bundan yirmi yıl önce tasavvur bile edilemezdi ve kimse de bunun nedenini bilememektedir. Bu yoğun il-

(*) *Monitor: Eğiten, ders veren.*

ğinin sebebi bu insanların günümüzde Birleşik Devletler'de tekrar doğmakta olmaları değil midir? Bunlar barış yanlısı mıdır?

Cayce, kadının birine, geniş su kütlelerinden marazî bir şekilde korkmasının nedeninin geçmiş bir hayatında boğularak ölmüş olmasından kaynaklandığını açıklamıştı. Büyük bir şahsiyet ve çekicilik sahibi olan bir müzikal sanatçısı ise bugünkü durumunu geçmiş hayatında Far-West'e (Uzak Batı) giden ilk öncülerden biri olduğu sırada, nefsinden yapmış olduğu fedakârlıklar ve karşılıklı yardımlaşma anlayışı neticesinde hak etmiş olduğunu öğrendi. Bu açıklamalarının pek çoğunun kanıtlanması imkânsızdı ancak bazı sakat ve özürlü olan kişiler bu sayede, şimdiye kadar açıklanamamış olan bu bahtsızlıklarının mümkün sebeplerini daha iyi anlayabilme fırsatı elde ettiler.

Son olarak, birisi, Cayce'e ipnoz altında iken bu bilgileri nereden aldığını sordu. Cayce iki kaynak gösterdi; birincisi danışan kişinin bizzat kendi şuuraltı, ikincisi ise "tabiatın evrensel hafızası" adı verilen, Jung'un Kollektif Gayri-Şuur diye isimlendirdiği, ya da Hint metafiziği tarafından Akaşik Dosyalar olarak tanımlanan idi. Burada söz konusu olan "Meleğin Tuttuğu Sicil Defteri" ya da "Hayat Kitabı" idi.

Dosyalara göre "Cayce'in varlığı da tıpkı tüm şuuraltı varlıkları gibi telkine cevap vermekteydi; ancak buna ek olarak kendisinde aynı tipteki diğer şahısların şuuraltı varlıklarından çekip alabildiğini başkalarının objektif anlayışlarına uygun hâle getirip yorumlayabilme yeteneği vardı. Şuuraltı asla hiçbir şeyi unutmaz. Şuurlu varlık dışarıdan izlenimleri alır ve tüm düşünceleri şuuraltına aktarır ve bunlar orada tıpkı ölüm esnasında olduğu gibi, şuur (*) tahrip dahi olsa varlıklarını sürdürmeye devam ederler.

Şuuraltı varlığının, uzak geçmişinin hatırasını muhafaza ediyor olması, ya da bir hastalık durumunda fizik bedeninin kötü işleyişinden haberdar edilip uyarılıyor olması şaşırtıcı gelmemelidir. Bunlar, modern psikiyatrinin kuralları ile uygunluk göstermektedir.

"Okumalar", "Ancak, bu beden tarafından (Edgar Cayce'in kendisi) elde edilen ve aktarılan bilgiler, telkin vasıtasıyla çekip al-

(*) Bedene bağlı olan şuur.

ma imkânı bulmuş olduğu kaynaklara göre biraraya getirilmişlerdir." diye ilâve etmektedirler. "Bu durumda (trans) bulunduğu zaman şuur kendini şuuraltının ya da başka deyişle, ruha ait zihnin yönetimine terk eder ve böylece diğer ruhlarla haberleşebilir; halbuki şuurüstü (super conscient) ya da ruhun gücü evrenselleşir. Bilgi, ister bu plândan, isterse de daha önce gelmiş olan varlıkların izlenimleri ya da bırakmış oldukları izler sayesinde, hangi şuuraltı varlığından olursa olsun alınabilir. Tıpkı önünde bulunanları yansıtmakta olan bir aynayı görüşümüz gibidir; bu, objenin kendisi değil ancak bir yansımasıdır."

Bu, yeni bir kavramdı. Şayet doğru ise, o hâlde Cayce'in varlığı, ölüm neticesinde diğer ruhsal ve kozmik seviyelere intikal etmiş olanlar da dahil olmak üzere, diğer şuuraltı varlıklarının sahip oldukları bir bilgiler kitlesini çekip almak kudretine sahipti. O hâlde bu, sonsuz bir bilgelik kaynağı idi, çünkü evrenseldi; demek ki Cayce ne zaman içinde, ne de mekân içinde hiçbir sınır tanıımıyordu. "Akaşik Dosya" prensip olarak zamanların başlangıcından itibaren tüm sesleri, tüm düşünceleri, tüm titreşimleri ihtiva etmektedir. Cayce demek ki bir medyum değildi. Ne zaman ki bu fikir ilk kez bir "okuma"da ortaya çıktı, Cayce de dahil olmak üzere pek azı buna inanabildiler. Bilim, esirî (eterik) cevher hakkında hiçbir şey bilmemektedir. Ona bir şarlatan, dine ihanet eden, falcı, dinî fanatik gibi sıfatlar yakıştırdılar. New York'ta onu izinsiz olarak "falcılık" yapmaktan tutukladılar. Hakim Cayce'in hikâyesini öğrenince kendisini serbest bıraktı.

Gazetelerde yer alan büyük manşetler de onun için en az kendisine yapılan para teklifleri ve şan şöhret kadar önemsizdi. Hiçbir zaman refah içinde yaşayacak kadar kazanmadı, maddî gelirleri daima gayet mütevazî oldu; "okumalar"ı ticarileştirmek için yapılan tüm teklifleri hep reddetti. Çok sık şekilde içine düştüğü fakirlik dönemlerinde dahi kendisinden günde bin dolar karşılığında sahneye çıkması talep edildiğinde kabul etmedi. Zevkleri gayet sade idi; balık tutmayı seviyordu ve hayli usta bir balıkçıydı; ve de golf oyununu seviyordu ki bunu pek iyi oynadığı söylenemezdi. Kutsal Kitap üzerine tartışmayı seviyordu ve en ufak bir teşvik gördüğünde bir vaaz vermekten kaçınılmıyordu. Tüm bunlar onu

arada sırada fırsat olduğunda bir kadeh içki ve günde bir paket de sigara içmekten alıkoymuyordu.

Ünü yayıldıkça “okuma” talepleri de giderek çoğaldı. Edgar, kendini yalnızca “okumalar” a adamak üzere, evvelce başarılı çalışmalar yapmış olduğu fotoğraf stüdyosunu terk etmek zorunda kaldı. Gayet düşük, ortalama 20 dolarlık bir ücret alıyordu. Ancak, şayet bir şahsın bunu dahi ödeyebilme imkanı bulunmadığını hissetmişse ya da o kişi bu parayı mektubun içine koymayı unutmışsa, asla talep etmiyordu.

Cayce 1925 senesinde kırk sekiz yaşına geldiği zaman, kişisel “okumaları” ndan birinin tavsiyelerine uyarak Virginia Beach’e yerleşmeye gitti. Çalışmaları zengin ve nüfuzlu kişilerin dikkatini çekti. Ulusal Araştırma Cemiyeti, psişik araştırmaları finanse etmek üzere 1927 senesinde kuruldu. Zengin bir New Yorklu olan Morton Blumenthal, 1928 senesinde Cayce Hastanesi’ni inşa ettirdi ve gerekli tüm teçhizatla donattı. Yine onun yaptığı para yardımları sayesinde 1930 senesinde Atlantik Üniversitesi kuruldu ve başkanı da Washington ve Lee Üniversiteleri’nin eski psikoloji profesörü William M. Brown oldu. **New Tomorrow** dergisi de aynı sene içerisinde yayınlanmaya başladı.

Edgar mutluydu. Eseri giderek büyüyordu. Ve ardından felaket geldi çattı. Daha önceden bildirmiş olduğu şekilde 1929 yılında büyük ekonomik bunalım patlak verdi, Blumenthal tüm servetini yitirdi ve dolayısıyla Cemiyet, Hastane, Üniversite ve Dergi elden gitti. Cayce’in elinde “okumaları” ndan ve “inananlardan” oluşan sağlam bir çekirdek gruptan başka hiçbir şey kalmadı. Bunun ardından yokluklarla dolu yıllar yaşandı ama o direnmesini bildi. Ve derken İkinci Dünya Savaşı patlak verdi. Ulusal bir dergi Virginia-Beachli Mucize Adam hakkında bir makale yayınladı, böylece Edgar yeniden lanse edilmiş oldu; bunun sonucunda 25.000 adet “okuma” talebiyle karşı karşıya kaldı ve bu ağır yükün altında adeta ezildi. 1944 senesinde, bir yıl öncesinden randevu vermek zorunda kalıyor, sürmenaj geçiriyor ve ciğerlerindeki bir ödemden (su toplanması) dolayı hastalanıyordu.

Bir damar tıkanması yüzünden yatağa düştü. Altmış yedi yaşındaydı ve bir daha asla iyileşemedi. Son kişisel “okuması” kendi-

sini tedavi etmekte olan doktorlar tarafından dinlenmedi bile. 3 Haziran 1945'de Edgar Cayce öte âleme geçti. Yeryüzünde hiçbir insan ardında bu denli şaşırtıcı bir miras bırakmış değildir.

Cayce Dosyaları'nın biraraya toplanması Association for Research and Enlightenment (A.R.E.), S.A.'ya, Edgar Cayce Vakfı'na ve bunun bir organizasyonu olan A.R.E. Press'e hayat verdi. Vakıf, günümüzde, 14 246 "okumayı" sınıflandırmak ve önem sırasına göre tasnif etmekle meşguldür; bundaki amacı vesikalarla ispat işlemini kolaylaştırmaktır. "Okumalar"da ele alınanlar, Arabistan fıstığının değerinden tekrar dirilişin anlamına, bağırsak solucanını geçirme yönteminden Hz. İsa'nın son akşam yemeğine varıncaya dek insan düşüncesinin gezindiği tüm sahaları kapsamaktadır. Vakıf, Edgar'ın büyük oğlu Hugh Lynn tarafından yönetilmektedir. Hugh Lynn ciddî, dış görünümüyle bir profesörü andıran ve güneyli aksanıyla konuşan bir adamdır, ancak babasının psişik kudretleri kendisine geçmemiştir.

Association for Research and Enlightenment kazanç sağlayan bir organizasyon değildir; kaydolmak isteyen tüm üyelere açıktır ve Virginia eyaleti yasalarına göre psişik araştırmalar yapmak üzere yürütülmektedir. "Okumalar"ı incelemekte ve çeşitli psişik fenomenlere ilişkin sayısız tecrübelerde bulunmaktadır. Tıp alanında, psikoloji ve teoloji alanlarında vasıflı insanlarla işbirliği yapmakta, onlara cesaret vermekte veya yardım etmektedir. A.R.E.'nin faal üyeleri her dinden ve her ulusdan insanlardan meydana gelmiştir; işin dikkat çekici tarafı, hepsinin de inançlarını Cayce'in "okumaları"ndan yayılan metafizik felsefe ile bağdaştırabilmiş olmalarıdır. Dünyanın her yerinden gelmişlerdir; içlerinde doktorlar, avukatlar, din temsilcileri, sanatçılar, iş adamları, öğretmenler, öğrenciler, işçiler, ev hanımları vs... bulunmaktadır. Adaylardan tüm istenilenler, içtenlik ve yılda 15 dolarlık bir aidattan ibarettir.

Cemiyet ise gönüllü bir yönetim konseyince yönetilmektedir ve yüklü bir programı vardır. Tüm ülke çapında konferans turneleri finanse etmekte, televizyon ya da radyo yayınlarındaki tartışmalara katılmakta ve her sene Virginia Beach'te kongre ve çok sayıda seminerler düzenlemektedir. Çalışmaları arasında New

York'da, Dallas'da, Phoenix'de, Denver'de Los Angeles'de ve diğer büyük şehirlerde düzenlediği bölgesel konferanslar da yer almaktadır.

A.R.E., psişik fenomenler, metafizik ve diğer benzeri konular üzerine yazılmış eserlerden oluşan yaklaşık 10 000 ciltlik bir halk kütüphanesine de sahiptir; ve bu kendi türünde dünya üzerinde en önemlisi konumundadır. Buna ek olarak, parapsikoloji alanında tanınmış olan Amerikalı ve İngiliz konferansçılarının sesli kayıtlarından oluşan bir arşivin, yani fonotek'in sahibidir. Ayrıca, aileler ya da çocuklar için tatil kampları düzenlemekte, hususî konulara ait bir yanıtlama servisi bulunmakta ve bünyesindeki tıbbî araştırmalar "okumalar"a büyük ilgi duyan doktorlar tarafından yönetilmektedir. Hatta Arizona'nın başşehri Phoenix'de bir klinik bile kurmuşlardır.

A.R.E.'nin New York, Los Angeles ve Phoenix'de özel programlarla meşgul olan bölgesel merkezleri de bulunmaktadır. "Okumalar"dan alınmış olan ruhsal kaidelerin uygulanmasına kendilerini adanmış olan kişilerden oluşan binden fazla inceleme grubu tüm Birleşik Devletler'e yayılmış durumdadır. Sayıları yaklaşık 13 000 olan üyelere Virginia Beach'den her ay bir bülten ve bir dergi (A.R.E. Journal) gönderilmektedir.

Edgar Cayce Yayınevi, ya da bugünkü ismiyle A.R.E. Press, halkın talebi doğrultusunda "okumalar"ı neşretmek amacıyla Cayce'in ölümünden kısa bir süre sonra kuruldu. Yeni "hayat okumaları" alabilmek günümüzde artık imkânsız bulunduğundan, dosyalarda daha önce yer almış olanlardan bir bilgi elde edebilmek amacıyla olan pek çok insan buraya akın edip durmaktadır. Sayısız konulara ilişkin ayrıntılar "okumalar"dan çıkartılmış ve antoloji halinde yayınlanmıştır: İsa'nın Doğuşu, Apokalips (Yuhanna'nın Vahyi), ilâcsız tedavi, ruhsal şifa, perhiz, psikosomatik tıp, evlilik, çocukların eğitimi, rüyaların anlamları ve yorumları, meditasyon, Kutsal Kitap vs...

Bu konuların çoğu şimdiye dek pek çok kez tartışılmıştır ancak Cayce'in sözleri cevapsız kalmış sorulara genellikle şaşırtıcı ve ikna edici yanıtlar getirmektedir. Örneğin ruhlarla irtibat kurulması "okumalar"a göre pekâlâ mümkündür, ancak bu konuda hiç-

bir teşvik ve tavsiyede bulunulmamaktadır. Bundan bir yarar sağlayabilme ihtimali azdır; büyük babanın tüm yaşamı boyunca kendinde kırıntısına dahi rastlanmamış bilgeliğe öte âleme geçtikten sonra aniden kavuşmuş olduğu da düşünülmemelidir!

Bazen de gayet şaşırtıcı ve sert bir üslupla söylenmiş emirlere rastlanmaktadır: Kahvenize krema koymayın, bu karışım beden için zararlıdır; bir marul yaprağı bin kurt (vücuttaki) öldürür, şeytan bir adamı baştan çıkarmaya muvaffak olamadığı zaman kendi yerine bir kadını yollar; başkaları hakkında hüküm verecek tarzda yaşayınız, fakat bizzat kendiniz hakkında hüküm verilmemesi için uyanık ve dikkatli olunuz!

A.R.E.'de, Cayce'in "okumaları"na ilgi duyan 100 000 den fazla insana ait fişlerin saklandığı bir bölüm bulunmaktadır. Cemiyet ayrıca, inceleme yapanlara, yeni gelenlere, meraklılara ve heveslilere parasız olarak malûmatlar ve belgeler vermektedir. Postacı her gelişinde ülkenin dört bir yanından, hatta Japonya'dan, Hindistan'dan, Avrupa'dan gönderilmiş olan ve bilgi talebinde bulunan mektuplar getirmektedir.

Edgar Cayce Vakfı ve buna bağlı servisler deniz kenarındaki iki katlı bir villada çalışmalarını sürdürmektedirler. Virginia Beach'in en yüksek noktasında yer almakta, bahçeleri ve çevresiyle birlikte bir hektarlık bir alanı kaplamakta ve okyanusa hâkim bir konumda bulunmaktadır.

Bu bölgenin de garip bir öyküsü vardır. 1920'li yıllarda Cayce'in kişisel "okumaları" kendisine sürekli olarak yerleşmek üzere Virginia Beach'e gitmesi için ısrar ediyorlardı. Kendisi de uzun bir süredir, içinde hastaların "okumalar"da belirtildiği şekilde tedavi görebilecekleri bir hastanenin hayalini kurmaktaydı. Aynı "okumalar" burada bir hastanenin inşa edilebileceğini ve ayrıca Cayce'in de, çalışmalarına yardımcı dokunacağından ötürü "su kenarında" yaşamaya mecbur olduğunu tekrarlamışlardı. En iyi mevki ise şehrin tam sınırları dışında, kuzeyde bulunuyordu. Bölge tam idealdi ve ana yerleşim bölgesinin burası olacağına kesin gözüyle bakılıyordu.

Cayce Virginia Beach'e geldiğinde burası sadece küçük bir balıkçı köyünden ibaretti ve "okumaları"nın kendisini yanıltmış

olduğuna kanaat getirdi. Gelişme güneye doğru yayılıyordu. Yeni arazi parçaları, öncüler tarafından başlatılan yeni ticarî yerleşimler kapanın elinde kalıyordu. Bazıları çoktan inşa edilmeye başlamıştı bile. Hiç kimse yerleşim bölgesinin kuzeyini düşünmüyordu. Tüm gayrimenkul ajanlarının ve köydeki tüccarların görüşlerinin tersine olarak, Blumenthal'in finansmanı sayesinde hastane 1928 senesinde "okumalar"da belirtildiği şekilde kuzeyde yer alan tepe üzerine inşa edildi. Gayrimenkul ajanları ve tüccarlara göre bu bölgenin hiçbir değeri yoktu.

Ancak kısa bir süre sonra, açıklanması mümkün olmayan bir biçimde, güneye doğru olan gelişme aniden durdu ve tamamen öldü. Geniş şehircilik projeleri bir kenarda terk edildi. Daha önceden yerleri çizilen yolları yabanî otlar kapladı, tasarlanan evler ise asla inşa edilmedi. Ve çok uzun yıllardan beri genişleme hareketi artık kuzeye yönelmiş durumdadır. Şehir, hastanenin çevresini kaplamış ve onu da geçerek gelişmeyi sürdürmüştür. En yüksek tepede bulunan bu mevki, günümüzde bu bölgenin en güzel ve en değerli yeri kabul edilmektedir.

Maalesef, hastane para kazanmayı amaçlayan bir organizasyon değildi ve Cayce'in de parası olmadığından dolayı, 1929'da patlak veren krizin ardından bunun mülkiyeti maliyeye iade edilmek zorunda kalındı. Ve içlerinde kayda değer pek çok vakanın tedavi edilmiş olduğu binalar kapatıldı.

Bu felâketin ardından eski hastane sırasıyla, otel, dans salonu, gazino, hastabakıcıların merkezi, özel kulüp, resim galerisi olarak kullanıldı. Bu teşebbüslerin hepsi de iflas ettiler. O bölgenin uğursuz olduğu söylentisi her tarafa yayıldı: Hiç kimse orada yerleşmek istemiyordu, hiçbir girişimin başarılı olma şansı yoktu. Sonuç olarak 1956 senesinde, beklenmedik bir bağış sayesinde A.R.E. araziyi ve üstündeki binaları satın aldı. Aradan yirmi sene geçtikten sonra Cayce Dosyaları ilk barınaklarına yeniden kavuşmuşlardı.

Günümüzde sürdürülen faaliyetlere bakılacak olursa, orada daha uzun bir süre kalacağına benzemektedirler.

insanın kaderi

"Edgar Cayce'nin Dosyaları
üzerine kurulu olan bu kronik,
insanın ruhsal bir varlık
olduğunu, muazzam Atlantis
kıtasının bir gerçek olduğunu ve
aralarında Güney ve Kuzey
Amerika'nın da bulunduğu
çevredeki ülkelere kaçan
Atlantisliler'in buralarda yüksek
medeniyetler kurduklarını ve bu
faal ve cesur halkları meydana
getirmiş olan insanların,
günümüzde de tekrar doğmakta
olduklarını kanıtlamak
amacındadır."

ISBN 975-8007-86-6

9 789758 007868